

ΜΙΝΟΣ-ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΑΡΥΟΤΑΚΗΣ

Ιστορίες της Άγριας Δύσης

Συλλογή διηγημάτων

Ο Μίνως – Αθανάσιος Καρυωτάκης γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1994 και σπούδασε στο τμήμα Δημοσιογραφίας και ΜΜΕ του ΑΠΘ. Έχει γράψει τρία μυθιστορήματα: «Μια σειρά από τρομαχτικά γεγονότα», «Το Λίκνο της Ζωής» και «Κωδικό όνομα: Αφύπνιση». Και τα τρία μπορείτε να τα κατεβάσετε δωρεάν από τον ιστοχώρο των Εκδόσεων Σαΐτα. Παράλληλα, διαθέτει το ιστολόγιο: «Χίλιες και μία ιστορίες» (<http://minosathkar.blogspot.gr/>). Τέλος, έχει συμμετάσχει και στα συλλογικά έργα: «Tweet_Stories - Λογοτεχνία σε 140 χαρακτήρες» (openbook.gr), «Το ταξίδι ενός χαρτονομίσματος», «Ένα ταξίδι... αλλιώς» (Εκδόσεις Σαΐτα), «Ιστορίες με δύο όψεις» (ΤοΒιβλίο), «“25th hour” project» (updot.gr), «Ιστορίες της Πόλης μας» – Ιωάννινα, «Ιστορίες του Τόπου μας» – Κάρπαθος (Εκδόσεις iWrite.gr) και «Στο μυαλό των πιο διάσημων ντετέκτιβ» (Εκδόσεις Μεταίχμιο).

ΜΙΝΩΣ-ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

Ιστορίες της Άγριας Δύσης

Συλλογή διηγημάτων

Μίνως-Αθανάσιος Καρυωτάκης, Ιστορίες της Άγριας Δύσης
ISBN: 978-618-5147-86-0
Οκτώβριος 2016

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Νικήτας Διαμαντόπουλος
folkiesadd@gmail.com
Επιμέλεια-Διορθώσεις: Ευρυδίκη Αμανατίδου
<http://evriam.blogspot.gr>
Σελιδοποίηση: Ηρακλής Λαμπαδαρίου
www.lampadariou.eu

Εκδόσεις Σαΐτα
Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα
Τ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
e-mail: info@saitapublications.gr
website: www.saitapublications.gr

Άδεια Creative Commons
Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική χρήση
Όχι Παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	9
ΛΗΣΤΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΤΗΣ ΣΑΟΥΘΕΡΝ ΠΑΣΙΦΙΚ.....	11
Ο ΟΡΚΟΣ.....	31
Η ΚΑΟΥΜΠΟΪΣΣΑ.....	49
Ο ΠΥΡΕΤΟΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ.....	80
ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ.....	91
Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ.....	106

Πρόλογος

Μικρός με θυμάμαι να κάθομαι παρέα με τον πατέρα μου και τα αδέρφια μου και να παρακολουθούμε ταινίες Γουέστερν, όπως το φιλμ «Ο Καλός, ο Κακός κι ο Άσχημος», το «Για μια χούφτα Δολάρια», και το αγαπημένο μου «Και οι επτά ήταν υπέροχοι». Χάρης στα σπαγγέτι γουέστερν, που ονομάστηκαν έτσι λόγω της υπεροψίας των αμερικανών κριτικών, ήρθα για πρώτη φορά σε επαφή με την Άγρια Δύση και τις ιστορίες της. Μέχρι σήμερα, όταν ακούω τη λέξη καουμπόη μου έρχεται στο νου ο Κλιντ Ίστγουντ.

Όσο μεγάλωνα απομακρυνόμουν κάπως απ' αυτές τις ταινίες. Εντούτοις, μου είχε μεταδοθεί και μια ακόρεστη αγάπη για την ανάγνωση. Έτσι, ήρθα σε επαφή με τον Μπλεκ, τον Ζαγκόρ, τον Μικρό Σερίφη, τον Μικρό Κάου-Μπού, τον Ούμπα-Πα, τους Τρεις Καμπαλέρος (Ντόναλντ Ντακ, Χοσέ Καριόκα, Παντσίτο Πιστόλες) και άλλους αμέτρητους χαρακτήρες. Παράλληλα, θυμάμαι να προβάλλονται στην τηλεόραση παιδικά όπως το Λούκυ Λουκ και το BraveStarr, τα οποία έβλεπα ανελλιπώς, αλλά και μία παλιά ασπρόμαυρη σειρά στην ΕΡΤ3 με τον Ζορό. Δεν ξέρω γιατί, αλλά μέχρι σήμερα οι περιπέτειες του μαυροφόρου μασκοφόρου μου θυμίζουν έντονα την Άγρια Δύση. Ίσως, γιατί στα μάτια τα δικά μου έχουν κάποια χαρακτηριστικά από εκείνα που συναντούμε στις ιστορίες για το Γουέστ.

Στο πλαίσιο όλων αυτών γνώρισα για πρώτη φορά, στα δεκατρία μου περίπου, τον Στίβεν Κινγκ μέσω του έργου του «Ο Μαύρος Πύργος». Ο τρόπος που γνωριστήκαμε μου φαίνεται ακόμα και σήμερα τόσο παράξενος, ώστε τον θυμάμαι σαν να ήταν χτες. Ήμουν στο πατρικό μου σπίτι στο Ρέθυμνο. Η μητέρα μου είχε μόλις επιστρέψει από την αγορά. Με πλησίασε και μου έδωσε ένα βιβλίο. Το εξώφυλλο ήταν μια φωτογραφία ενός καουμπόη κι από πίσω του, έξω από το πλαίσιο της φωτογραφίας, φαινόταν ένας πανύψηλος μαύρος πύργος. Η λεζάντα του τίτλου έγραφε «Ο Τελευταίος Πιστολέρος».

«Αυτό είναι για σένα. Νομίζω πως θα σου αρέσει» μου είπε χαμογελώντας. Ακούμπησε ευλαβικά το βιβλίο πάνω στο ξύλινο τραπέζι του σαλονιού και με άφησε μόνο.

Από εκείνη την ημέρα ξεκίνησα μαζί με τον Ρόλαντ Ντεσέιν της Γαλαάδ ένα περίεργο ταξίδι ενηλικίωσης. Έγινα σύντροφός του και τον ακολούθησα μέχρι και το τελευταίο βιβλίο της επταλογίας. Φτάνοντας στον Μαύρο Πύργο, μετά από περίπου τρία χρόνια, είχα αρχίσει να πιστεύω πως κάποια στιγμή θα έπρεπε να κάτσω και να γράψω ιστορίες για την Άγρια Δύση. Αυτή την παρόρμηση την αντιμετώπιζα όμως με ιδιαίτερη επιφύλαξη σκεπτόμενος το κλασσικό επιχείρημα ότι οι Έλληνες δεν έχουμε καμία σχέση με το Γουέστ και ότι θα χάσω τσάμπα τον χρόνο μου γράφοντας ιστορίες με μηδενική λογοτεχνική αξία.

Ωστόσο, τα σπαγγέτι γούεστερν, ο Σκρουτζ Μακ Ντακ με τον «Βίο και την Πολιτεία του», ο Ρόλαντ της Γαλαάδ και τόσοι άλλοι μου έκλειναν το μάτι και με προέτρεπαν να κάνω το μεγάλο βήμα. Έπρεπε μονάχα να κλείσω τα αυτιά προς όλες τις αρνητικές φωνές και να ξεκινήσω το γράψιμο.

Τα δύο τελευταία χρόνια έχοντας όλα αυτά στο μυαλό μου ξεκίνησα την αναζήτηση. Ψάχνοντας, συναντήθηκα ξανά με τον Πότη Στρατίκη, τον άνθρωπο που μέσω των κόμιξ καθώς και των βιβλίων των εκδόσεων Στρατίκη γνώρισε στο ελληνικό κοινό την Άγρια Δύση. Από τον Λάκυ Λάναγκαν και τα Φαρ Ουέστ Γίγας βρέθηκα στις Εκδόσεις E. Ξενόπουλος και στον Ελ Κιντ τον Εκδικητή, στις Εκδόσεις Florida, με τον Μόργκαν Γιούελ, καθώς και στις Εκδόσεις Πάνθηρ κ.τ.λ. Έμαθα την πραγματική ιστορία της θρυλικής συμμορίας των Ντάλτον, όπως την κατέγραψε ο μοναδικός επιζώντας της, ο Έμμετ Ντάλτον, που οι περισσότεροι στην Ελλάδα τον γνωρίζουμε ως «Άβερελ». Διάβασα Τζιμ Τόμσον, ιστορικά βιβλία, παρακολούθησα διαδικτυακά μαθήματα για τον Αμερικανικό Εμφύλιο Πόλεμο από το πανεπιστήμιο του Columbia και τον καθηγητή Eric Foner κι έτυχε να πέσω πάνω σε έργα σημαντικών λογοτεχνών που δεν μου πέρναγε καν από το μυαλό ότι μπορεί να είχαν ασχοληθεί με το είδος. Ένας απ' αυτούς ήταν ο Σερ Άρθουρ Κόναν Ντόυλ με το έργο του «Η Κοιλάδα του Φόβου». Τέλος, ήρθα αντιμέτωπος με τον δαιμόνιο Καρλ Μάι, τον άρχοντα του συγκεκριμένου είδους. Ο Γερμανός συγγραφέας έχει καταφέρει να πουλήσει παραπάνω από εκατό εκατομμύρια αντίτυπα του έργου του «Βιννετού», καθιστώντας το στη Γερμανία κλασσικό ανάγνωσμα.

Στεναχωρήθηκα αρκετά καθώς δεν βρήκα κάποιο βιβλίο Έλληνα συγγραφέα που να ανήκει στο συγκεκριμένο είδος. Λογικά, όλο και κάτι θα έχει γραφτεί και θα έχει χαθεί στη λήθη του χρόνου.

Όλες αυτές οι σκέψεις σε συνδυασμό με τα θετικά σχόλια που είχα λάβει για ένα γούεστερν διήγημα, που είχε φιλοξενήσει το διαδικτυακό περιοδικό fractalart.gr (είναι η τελευταία ιστορία του βιβλίου), με οδήγησαν στο να γράψω αυτή τη συλλογή διηγημάτων, προσπαθώντας να ενθαρρύνω τους Έλληνες λάτρεις του είδους να συνεχίσουν να παθιάζονται με την ιστορία της Άγριας Δύσης και έχοντας ως εφιαλτήριο την αγάπη, να δημιουργούν αγνοώντας τις αρνητικές φωνές που προσπαθούν αναίτια να μας περιορίσουν. Και όπως είχε πει και ο ηθοποιός Τομ Μιξ: «Η Άγρια Δύση δεν είναι ένα συγκεκριμένο μέρος σε μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο. Είναι μια κατάσταση του μυαλού. Είναι ό,τι θέλεις να είναι».

Καλή ανάγνωση.

Ληστεύοντας το τραίνο της Σάουθερν Πασίφικ

Ο καουμπόη ένωσε μια κίνηση ανάμεσα στις σκιές, περίπου 15 μέτρα μακριά από τη φωτιά της κατασκήνωσης. Τράβηξε το περίστροφο και έλεγξε την περιοχή. Ο διπλανός του, ατάραχος, έβαλε τα υπολείμματα της κατσαρόλας στο πιάτο του και συνέχισε το γεύμα. Ήξερε ότι όποιος κι αν ήταν, θα τον αντιμετώπιζαν με σχετική ευκολία. Είχαν φάει το Γουέστ με το κουτάλι. Είχαν μονομαχήσει με θρυλικούς σερίφηδες, κυνηγούς επικηρυγμένων και με αμέτρητους ληστές. Μπορεί το κορμί τους να είχε σημαδευτεί από μερικές πληγές, μα σε γενικές γραμμές είχαν βγει αλώβητοι.

«Έπρεπε να κάνεις περισσότερο φαγητό» είπε ο ψηλότερος άνδρας που στεκόταν δίπλα στη φωτιά. «Ποτέ δεν χορταίνω με το φαγητό σου. Άσε που είναι και υπέροχο!» συνέχισε γελώντας. Είχε πλησιάσει σε απόσταση αναπνοής τον σύντροφό του. Τον άγγιξε στον ώμο και του είπε να σταματήσει να κοιτάει σαν χάνος το σκοτάδι. Κανένας δεν τους παραμόνευε στις σκιές, αλλά και να υπήρχε κάποιος, θα έπρεπε να είναι το λιγότερο ηλίθιος για να τους πυροβολήσει. Η φήμη τους ήταν γνωστή. Ο αντίπαλός τους πέθαινε συνήθως με επώδυνα βασανιστήρια. Ο ψηλός καουμπόη ένωθε μια απερίγραπτη ευχαρίστηση κάθε φορά που βασάνιζε κάποιον. Οι κραυγές των θυμάτων του τον γέμιζαν ηδονή.

Έριξε περισσότερα ξύλα στη φωτιά και ξάπλωσε σχετικά μακριά της. Έβαλε τη σέλα του για μαξιλάρι, σκεπάστηκε και έκλεισε τα μάτια. Την επομένη θα βρίσκονταν στο σημείο της συνάντησης. Έπρεπε να είναι ξεκούραστοι και να έχουν το μυαλό τους σε εγρήγορση. Οι υπόλοιποι μπορεί να τους πρόδιδαν, ειδικά τώρα που είχε αυξηθεί η αμοιβή για όποιον τους έπιανε είτε νεκρούς είτε ζωντανούς.

«Κοιμάσαι από τώρα;» ρώτησε ο κοντύτερος και πιο γεροδεμένος καουμπόη. Όσο μιλούσε, ένωσε πάλι μία κίνηση ανάμεσα στις σκιές. Πυροβόλησε στη στιγμή και ακούστηκε μια ανθρώπινη κραυγή. «Τον μαλάκα. Δεν έπρεπε να συνεχίζει να κινείται» μονολόγησε βαριεστημένα πλησιάζοντας τον άνδρα. Τον πρόσταξε να βγει από την κρυψώνα του με τα χέρια ψηλά. Εκείνος αρνήθηκε και μονομιάς πυροβόλησε ξανά κοντά στα πόδια του.

«Πώς στο διάολο με βλέπεις;» αγκομάχησε ο τραυματίας. Σηκώθηκε από το χώμα και σήκωσε τα χέρια του ψηλά. Η σφαίρα τον είχε βρει λίγο πιο πάνω από το στομάχι. Αιμορραγούσε τόσο που αν κάποιος δεν του έδενε την πληγή θα έπεφτε αναίσθητος. Ο θώρακάς του παλλόταν λυσσαλέα. Ο Νάιτζελ Μάρκο τον πυροβόλησε ξανά στη μύτη του δεξιού του ποδιού. Έχασε την ισορροπία του κι έπεσε κάτω.

«Γιατί το έκανες αυτό;» ρώτησε τρομοκρατημένος ενώ πίεζε το σημείο της πρόσφατης πληγής ελπίζοντας να σταματήσει την αιμορραγία.

«Χεσμένο σε έχω, φίλε μου. Πέτα από εδώ το εξάσφαιρό σου. Αν μας το δώσεις μαζί με ό,τι έχεις πάνω σου, θα σε αφήσουμε να φύγεις. Το υπόσχομαι στη μάνα μου και φαντάζομαι ξέρεις πόσο σημαντική είναι η μάνα μου για μένα» δήλωσε ο Νάιτζελ χαριτολογώντας. Είχε κατεβάσει το όπλο του βέβαιος ότι ο αντίπαλός του δεν θα προσπαθούσε να τα βάλει με ένα από τα πιο γρήγορα πιστόλια του Γουέστ.

Ο τραυματίας έβγαλε αργά το Κολτ του. Κάτω από το αμυδρό φως του φεγγαριού προσπάθησε να ψυχολογήσει τον εχθρό του. Ήθελε να δει αν μπορούσε να τον εμπιστευτεί. Το ημίτρελο βλέμμα όμως εκείνων των δύο έντονα πράσινων ματιών τον κοκάλωσε. Δεν υπήρχε σωτηρία. Γύρισε το πιστόλι προς το μέρος του και πάτησε τη σκανδάλη. Η σφαίρα τον βρήκε στο κεφάλι και τον έριξε νεκρό.

«Θα με αφήσεις να κοιμηθώ;» φώναξε ο Τζακ Μάρλεϊ καθώς σηκωνόταν από το αυτοσχέδιο κρεβάτι του. Του έδινε στα νεύρα το γεγονός ότι τα τελευταία βράδια ο Νάιτζελ προκαλούσε φασαρίες και δεν τον άφηνε να κοιμηθεί. Προτού φτάσουν στην κρυφή καλύβα έπρεπε να κάνουν μία συζήτηση. Είχε ξεφύγει. Όφειλε να τον συμμαζέψει.

«Ωχου, έχεις γίνει πολύ σπασίκλας ρε αδερφάκι μου τώρα τελευταία. Δεν με αφήνεις να διασκεδάσω καθόλου. Ό,τι κι αν κάνω σε ενοχλεί. Έχεις γίνει παράλογος. Άφησέ με να ξεσκάσω λίγο. Όλο τη δουλειά σκεφτόμαστε. Ορισμένες στιγμές πρέπει να αφήνεται και να ξεδίνεις» του απάντησε ενώ ταυτόχρονα ψαχούλευε το πτώμα του νεκρού. Βρήκε το πορτοφόλι του και πλησίασε στο φως της φωτιάς για να διαβάσουν τα στοιχεία του. Ονομαζόταν Μπιλ Γκρέι και ήταν σερίφης της Οκλαχόμα. Από εκεί είχαν περάσει όμως πριν από έναν μήνα. Ήταν δυνατόν να τους είχε ακολουθήσει τόσο καιρό και τόσο μακριά από την περιοχή του; Έδιωξε τις σκέψεις από το μυαλό του. Δεν ήθελε να σκέφτεται, ήθελε να χαλαρώσει και να διασκεδάσει. Έπιασε το σήμα του και το πέταξε στον Μάρλεϊ. «Μπορείς να το κρατήσεις για να παίζεις τον σερίφη. Εγώ θα πάρω το καπέλο και το όπλο. Είναι σε πολύ καλή κατάσταση. Αύριο, προτού φύγουμε θα πρέπει να θάψουμε το πτώμα».

Ο ψηλότερος καουμπόη έφερε ένα φτυάρι και το πέταξε στον άλλον. «Σκάβε και μην κάνεις πολύ θόρυβο, το καλό που σου θέλω. Θέλω να κοιμηθώ».

«Εντάξει, σερίφη» χαχάνισε ο άλλος καθώς ξεκινούσε να σκάβει το χώμα. Θα του έπαιρνε κάμποση ώρα. Δεν υπήρχε κανένας λόγος να σκοτώσει και να αναγκαστεί να σκάψει τάφο. Άλλωστε, το απόγευμα της επόμενης μέρας θα έφταναν σ' ένα μέρος που κανένας εκπρόσωπος του νόμου δεν είχε καταφέρει να ανακαλύψει. «Μαλακία έκανα» μονολόγησε συνεχίζοντας τα μπινελίκια. Είχε εκνευριστεί που ο Τζακ είχε για μια ακόμα φορά δίκιο. Κάποια στιγμή θα του την έφερνε. Τον είχε βαρεθεί τόσο εκείνον όσο και την κωλοζωή τους. Αλλά δεν θα σκοτιζόταν τώρα. Τώρα είχε να ξεμπερδέψει με τον πεθαμένο.

Ο Τζακ Μάρλεϊ ένιωσε δύο βρώμικα χέρια στο πρόσωπό του και πετάχτηκε απότομα τραβώντας το Κολτ. Ετοιμάστηκε να πυροβολήσει, αλλά όταν άκουσε τη γνώριμη φωνή του συντρόφου του κατέβασε το σιδερικό. Είχε έρθει η ώρα του να

φυλάξει σκοπιά. Το βράδυ αναμενόταν εξαιρετικά ανιαρό. Πήγε κατά το άλογό του κι έβγαλε μπόλικο καπνό που είχε φυλαγμένο κάτω από τη σέλα. Στάθηκε έξω από τα όρια της φωτιάς και άναψε το τσιγάρο του. Τότε αντιλήφθηκε ότι ο Νάιτζελ δεν είχε φροντίσει να σκεπάσει εντελώς με χώμα τον πεθαμένο. Σιχτίρισε. Έβγαλε την μπλούζα του κι έπιασε να φτυαρίζει νευρικά πάνω στο πτώμα του σερίφη. Ήταν σχεδόν σίγουρος ότι ο κοντοστούπης τον είχε αφήσει επίτηδες άθαφτο. Πάντα το ίδιο έκανε, εδώ και χρόνια. Τον είχε κουράσει αυτή η κατάσταση.

«Ξύπνα, ήρθε η ώρα να σηκωθούμε και να ξεκινήσουμε» φώναξε κάμποσο μετά στον Νάιτζελ ρίχνοντάς του μπόλικο νερό στα μούτρα για να ξυπνήσει. Έπειτα, έφερε τον καφέ, δύο κούπες και το μικρό κατσαρολάκι. Δίχως έναν γερό και καλό καφέ δεν λειτουργούσε το πρωί.

«Είσαι μαλάκας; Τι με βρέχεις ρε πούστη μου;» τσαντίστηκε ο άλλος τινάζοντας τα σκεπάσματα και τα ρούχα του. Δεν έδωσε όμως συνέχεια αφήνοντας τον Τζακ να φτιάξει τον καφέ. Ο δικός του είχε πάντα μια απαίσια νερουλή γεύση λες κι έπινες νερό με χώρα. Σηκώθηκε και στάθηκε πάνω από τον τάφο. Ένα έμπειρο μάτι θα αντιλαμβανόταν ότι κάποιος ήταν θαμμένος εκεί. Πήρε λίγο χώμα από πιο δίπλα μήπως και καμουφλάρει καλύτερα τη βρομοδουλειά.

«Παράτα τον» του φώναξε νευριασμένος ο Τζακ. «Έτσι κι αλλιώς, ακόμα κι αν τον βρει κανείς, δεν θα μπορέσει να καταλάβει ποιος είναι. Του έχουμε πάρει τα πάντα, μέχρι και την ταυτότητά του. Είμαι βέβαιος ότι το σήμα και τα στοιχεία του θα μας φανούν πολύ χρήσιμα στο μέλλον».

«Μπα, δεν πρόκειται να μας φανούν χρήσιμα. Ο τύπος βρέθηκε πολύ μακριά από την περιοχή του και λείπει καιρό. Θα έχουν ήδη κινητοποιηθεί οι αρχές για να βρουν τι έχει συμβεί. Άσε που, αν τα χρησιμοποιήσουμε, μπορεί να γίνουμε αμέσως αντιληπτοί. Δώσε μου την ταυτότητα. Σε έχω ικανό να κάνεις πάλι καμιά βλακεία» είπε τεντώνοντας το δεξί του χέρι και κάνοντας νόημα στον Τζακ να του την δώσει.

Εκείνος με βαριά καρδιά έκανε μερικά βήματα και του την πέταξε επίτηδες μπροστά στα πόδια του. «Σόρρυ, αστόχησα» είπε ειρωνικά.

Μάζεψαν τα υπάρχοντά τους, σέλωσαν τα άλογα, κάλυψαν τα ίχνη τους και ξεκίνησαν την πορεία τους προς τον βορρά. Αν πήγαιναν με γρήγορο και σταθερό ρυθμό θα βρίσκονταν στο κρησφύγετο σε περίπου οκτώ ώρες. Οι άλλοι θα τους περίμεναν εκεί. Θα είχαν περισσότερο χρόνο να καταστρώσουν τα πλάνα τους για το μεγάλο κόλπο. Όλα έπρεπε να σχεδιαστούν λεπτομερώς και να εξεταστεί κάθε δεδομένο. Αυτή η ληστεία έπρεπε να πετύχει με κάθε θυσία. Αν τα κατάφερναν, θα έκαναν τη μπάζα της ζωής τους.

«Προτού φτάσουμε θα πρέπει να συζητήσουμε τι ζητάμε εμείς και να είμαστε ενωμένοι σαν μια γροθιά, διαφορετικά ενδέχεται να μας τη φέρουν, όπως είχαν κάνει στην προηγούμενη μεγάλη μας κομπίνα» είπε ο Μάρλεϊ βραδύνοντας το βήμα

του αλόγου του για να ελέγχει καλύτερα τις αντιδράσεις του Μάρκο. Ο σύντροφός του είχε ένα μεγάλο μειονέκτημα. Αν τον ήξερες καλά, όπως εκείνος, μπορούσες με μεγάλη ευκολία να αναγνωρίσεις τις περίεργες κινήσεις που έκανε όταν έλεγε ψέματα. Μία χαρακτηριστική κίνηση ήταν ότι έπιανε το σβέρκο του και το έζυνε ελαφρώς, ενώ μερικές φορές απόφευγε να κοιτάξει στα μάτια τον συνομιλητή του.

«Ναι, Μάρλεϊ. Θα είμαστε μια γροθιά, όπως κάνουμε συνήθως. Όποιος έχει έστω και λίγο μυαλό δεν πρόκειται να εμπιστευτεί ούτε για μια στιγμή αυτά τα τομάρια. Εμείς είμαστε που τους μαζέψαμε, οι πληροφορίες και το σχέδιο δικά μας είναι κι αυτά. Δικαιούμαστε πολύ περισσότερα απ' όσα είναι διατεθειμένοι να μας δώσουν. Χωρίς εμάς, δεν θα μπορέσουν να ανέβουν με ευκολία στο τραίνο της εταιρίας, οπότε ακόμα κι αν τους πούμε όλα όσα έχουμε μάθει, είμαστε καλυμμένοι».

«Ξέρεις, σκεφτόμουν να τους κρύβαμε κάποιες λεπτομέρειες ώστε να έχουμε μεγαλύτερο πλεονέκτημα. Μ' αυτούς πρέπει να φυλάς κάθε λέξη. Αν μάλιστα τους ξεγελάσουμε, μπορούμε να πάρουμε τα πάντα για την πάρτη μας. Μετά, χανόμαστε στο Μεξικό ή δεν ξέρω κι εγώ πού, και δεν μας παίρνουν χαμπάρι μέχρι τα βαθιά γεράματα».

«Κάτσε, δεν εξηγίσαι καλά. Γιατί να σηκωθούμε να φύγουμε αν τα καταφέρουμε; Θα είμαστε από τους πιο επικίνδυνους ληστές στο Γουέστ, εφάμιλλοι των περίφημων αδερφών Ντάλτον και του Μπίλι δε Κιντ!» φώναξε ο Μάρκο πυροβολώντας μία φορά ως επιβεβαίωση των λόγων του.

«Εγώ δεν έχω σκοπό να συνεχίσω. Θα πάρω όσα πάρω και θα σηκωθώ να φύγω. Έχω βαρεθεί αυτή τη ζωή. Κάποια στιγμή θα μας πιάσουν και τότε αλίμονό μας. Κανένας δεν ξεφεύγει. Έχουμε πολλές αμαρτίες στην πλάτη μας. Αν δεν φερθούμε έξυπνα τώρα που μπορούμε, θα βρεθούμε στο χώμα» είπε ο Μάρλεϊ και κατέβηκε από το άλογό του.

Είχαν φτάσει στο σημείο απ' όπου έπρεπε να συνεχίσουν με τα πόδια. Στα αριστερά τους πανύψηλα βράχια απαγόρευαν στους ταξιδιώτες να κόψουν δρόμο. Οι βράχοι κάλυπταν παραπάνω από δύο χιλιόμετρα κι ύστερα υπήρχε γκρεμός. Κοντολογίς, έπρεπε να συνεχίσουν ευθεία και μόνο έπειτα από οχτώ χιλιόμετρα μπορούσες να στρίψεις αριστερά, προς τα δυτικά. Ωστόσο, οι δυο τους κατευθύνθηκαν προς τους θεόρατους βράχους.

«Εκείνος στα δεξιά σου είναι» παρατήρησε ο κοντύτερος ελέγχοντας παράλληλα αν τους παρακολουθούσε κανείς. Όταν βεβαιώθηκε ότι δεν υπήρχε ψυχή στην περιοχή, πλησίασε τον βράχο. Από πίσω του υπήρχε ένα μικρό άνοιγμα που καλυπτόταν από έντονη βλάστηση. Ο πρώτος παράνομος κράτησε από τα χαλινάρια το άλογο και χώθηκε μέσα στα φυτά. Το ζωντανό ακολούθησε διστακτικά. Ο δεύτερος καουμπόη μιμήθηκε τον σύντροφό του. Το άλογό του όμως έδειχνε αρκετά ανήσυχο. Το χάιδεψε και του ψιθύρισε μέχρι που κατάφερε να το ηρεμήσει.

Το πέρασμα ήταν τόσο στενό που τα τοιχώματά του έγλειφαν το κορμί των ζώων. Παράλληλα, χρειαζόταν εξαιρετική προσοχή στις απότομες στροφές. Το περίεργο μονοπάτι που έμοιαζε με λαβύρινθο ήταν γύρω στα διακόσια μέτρα.

Πήραν την τρίτη και τελευταία στροφή και μπρος στα μάτια τους εμφανίστηκε μια μικρή πεδιάδα με καταπράσινο χορτάρι. Στο βάθος της φαινότουσαν δύο σαραβαλιασμένες καλύβες. Συνήθως οι καουμπόηδες φρόντιζαν να έχουν σε απόθεμα μπόλικά ξύλα, όμως είχαν δυο χρόνια να πατήσουν το πόδι τους στο κρησφύγετο.

«Να είσαι έτοιμος να πυροβολήσεις στο παραμικρό» ορμήνεψε ο προπορευόμενος ρίχνοντας βλέμματα πότε δεξιά και πότε αριστερά μέχρι που ένας ψηλός γεροδεμένος άνδρας με ατίθασα μαύρα μαλλιά, μαύρο πυκνό μούσι και μια γαμπή μύτη βγήκε από τη δεύτερη καλύβα.

«Τι λέει, γύπα;» φώναξε ο Νάιτζελ χαμογελώντας ειρωνικά. Είχε δώσει αυτό το παρατσούκλι στον Ρόναλντ Φοξ εξαιτίας της μύτης του. Κι εκείνος, όταν το άκουγε εκνευριζόταν αφόρητα, αλλά πλέον τους είχε γίνει συνήθεια, και η συνήθεια κόβεται δύσκολα.

Ο γύπας έβγαλε το καπέλο του κι έκανε μια μικρή υπόκλιση λέγοντας: «Γεια σου, πριγκιπέσα μου». Το σχόλιό του δεν φάνηκε να ενοχλεί τον Νάιτζελ. «Μόνο εγώ είμαι εδώ. Οι άλλοι δεν έχουν έρθει ακόμα. Νομίζω μάλιστα πως ο Τζακ θα αργήσει τουλάχιστον μία μέρα. Άκουσα ότι έχει κάτι μπλεξίματα με τον νόμο» συνέχισε πλησιάζοντάς τους κι έτεινε το χέρι εγκάρδια στους δυο νεοφερμένους.

Μέχρι να μαζευτούν και οι υπόλοιποι σκότωσαν τον χρόνο τους προσπαθώντας να επισκευάσουν τις καλύβες δίνοντας προτεραιότητα στις τρύπες της οροφής. Έβαλαν τον Νάιτζελ να φυλάει σκοπιά παρότι αυτός το θεωρούσε άσκοπο. Πέρα από τους ίδιους, κανείς άλλος δεν γνώριζε το πέρασμα.

Ο Νάιτζελ έστρωσε το καπέλο στο κεφάλι του και πήγε να πάρει τη θέση του ακριβώς δίπλα στο πέρασμα, εκεί που είχαν κατασκευάσει ένα ιδιόμορφο παρατηρητήριο στο βαθούλωμα του βράχου. Κάθισε στην καρέκλα και χάζευε το κρησφύγετό τους. Χαμογέλασε συλλογιζόμενος ότι σ' αυτόν όφειλαν την ανακάλυψή του όταν πριν από έξι χρόνια τούς καταδίωκε μια περίπολος. Είχαν σκοτώσει το άλογό του και την τελευταία στιγμή τυχαία χώθηκε ανάμεσα στη βλάστηση ελπίζοντας να μην τον ανακαλύψουν. Από εκεί ακολούθησε το πέρασμα και βρέθηκε σ' αυτόν τον παράδεισο. Έζησε ολομόναχος για δύο μήνες, ώσπου να κοπάσει το κυνηγητό, και μετά ξεκίνησε να βρει την υπόλοιπη συμμορία. Όταν τον συνάντησαν στο Ντελαμάρ στη Νεβάδα, τον είχαν περάσει για φάντασμα. Οι φήμες έλεγαν ότι είχε πεθάνει κατά τη διάρκεια της καταδίωξης. Μετά από έντονες συζητήσεις κατάφερε να τους πείσει να έρθουν για να δουν το μέρος. Από τότε αποτελούσε το ορμητήριό τους για τα μεγαλύτερα κόλπα τους. Πολλές φορές άφηναν κι ένα μέρος των κλοπιμαίων κρυμμένο σε μια από τις καλύβες για να μην δίνουν εύκολα στόχο και βασικά για να έχουν αποθέματα σε περίπτωση ανάγκης.

Σταμάτησε την ονειροπόληση καθώς διάβηκε το πέρασμα ένας κοντόχοντρος άνδρας με δύο ολοκαίνουρια εξάσφαιρα. Σήκωσε το πιστόλι και τον σημάδεψε δίχως δεύτερη σκέψη. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του φαίνονταν γνώριμα, αλλά έπρεπε να σιγουρευτεί.

«Εσύ είσαι, Μπιλ Τεξ;» ρώτησε προσπαθώντας να καταλάβει πώς ο άντρας που πλησίαζε είχε καταφέρει να πάρει τόσα πολλά κιλά. Είχε παρατήρει εντελώς τον εαυτό του. Κακώς τον είχαν καλέσει, θα τους ήταν ολότελα άχρηστος. Παλιά τους ήταν χρήσιμος λόγω της σβελτάδας και της κορμοστασίας του. Χωρούσε εύκολα μέσα από παράθυρα και περιέργες τρύπες. Πέρα απ' αυτά, στο πιστόλι ήταν απλώς καλός και από εξυπνάδα τίποτα το ιδιαίτερο. Όσες φορές είχαν συνεργαστεί, ποτέ του δεν είχε πετάξει κάποια καλή ιδέα.

«Ναι, ρε τρελέ! Τι λέει, Νάιτζελ;» φώναξε γελώντας. Η κοιλιά του ανεβοκατέβαινε σαν το φουσερό του πεταλωτή, ενώ το πρόσωπό του γυάλιζε υπερβολικά από τον ιδρώτα. Τον πλησίασε και του έσφιξε το χέρι αρκετά δυνατά.

Τουλάχιστον έχει ακόμα δύναμη, σκέφτηκε ο Νάιτζελ συνεχίζοντας να παρατηρεί τα ξύγκια του Μπιλ. Τι του είχε συμβεί; Έκανε να ανοίξει το στόμα, αλλά ο ασουλούπωτος τον πρόλαβε.

«Ξέρω ότι δεν είμαι όπως παλιά, αλλά μπορώ να σας βοηθήσω ακόμα. Έχω περισσότερες διασυνδέσεις τώρα. Δυστυχώς ή ευτυχώς, μετά τη διάλυση της συμμορίας άλλαξα όνομα και αποφάσισα να γίνω κτηματίας. Πλέον έχω αρκετά χρήματα. Ήρθα για να σας δω αλλά και για χάρη των παλιών μας περιπετειών. Έχω ανάγκη από λίγη δράση. Δεν κάνω σχεδόν τίποτα όλη μέρα. Απλώς επιθεωρώ τους υπαλλήλους μου στα κτήματα».

«Δεν πειράζει Τεξ, όλοι έχουμε χτυπηθεί από τον χρόνο. Εγώ κουτσαίνω λίγο. Με είχαν πυροβολήσει άσχημα στο δεξί πόδι» είπε ο καουμπόη ανταποδίδοντας το χαμόγελο. Δεν τον πείραξε που είχε φανερώσει το μυστικό του, άλλωστε, κούτσαινε τόσο λίγο που ούτε που φαινόταν.

«Πάω να χαιρετίσω τα παιδιά» ανακοίνωσε ο άλλος κατεβάζοντας λίγο το καπέλο του. Σκέφτηκε ότι ο Μάρκο είχε καταφέρει να διατηρηθεί σε φόρμα παρά τα χρόνια. Οι άλλοι δύο που έφτιαχναν τη σκεπή έδειχναν να είναι στην ίδια και ίσως σε λίγο καλύτερη κατάσταση. Ο Τεξ έδινε την εντύπωση ότι ήταν ο πιο αδύναμος. Φαινομενικά. Αν τον άγγιζαν όμως, θα φρόντιζε να το πληρώσουν με τη ζωή τους. Παρά τα κιλά του, είχε βελτιωθεί σημαντικά στο πιστόλι. Ακόμα βέβαια και αν αποδεικνυόταν κι εκεί κατώτερος, είχε ενημερώσει τους δικούς του πίσω στα πάτρια εδάφη να εκδικηθούν αν δεν επέστρεφε σώος και αβλαβής. Είχε φροντίσει, μάλιστα, να αφήσει ένα ικανοποιητικό αντίγραφο με τα σχέδια του μυστικού τους κρησφύγετου.

«Γεια χαρά, παλικάρια. Πώς είστε;» φώναξε με προσποιητή χαρά. Σιχαινόταν τον Φοξ. Αν του δινόταν η ευκαιρία θα τον βασάνιζε μέχρι θανάτου και θα τον άφηνε να τον φάνε τα όρνια. Τον είχε ξεφτιλίσει αμέτρητες φορές στο παρελθόν, ενώ του είχε

κλέψει και την ωραία Μαίρη Τζέκινς, τότε στη Νεμπράσκα. Είχε νιώσει αφόρητη χαρά όταν είχε μάθει ότι η σουρλουλού τον είχε παρατήσει για έναν σερίφη.

Ο Φοξ γύρισε απότομα και χαιρέτησε με το ανάλογο ύφος. Χαιρόταν που ο Τεξ έδειχνε να έχει τα μαύρα του χάλια. Είχε πάρει πολλά κιλά και σίγουρα δεν θα έπαιζε πρωτεύοντα ρόλο στη ληστεία του τραίνου. Αναπόλησε την εποχή που τον είχε κερδίσει στη μάχη για την κατάκτηση της Τζέκινς. Είχε αφήσει να εννοηθεί ότι την είχε χάσει στη Νεμπράσκα. Υποτίθεται ότι η όμορφη τον είχε εγκαταλείψει για τον σερίφη, αλλά η πραγματικότητα ήταν ότι αυτός την είχε παρατήσει. Ο Ρόναλντ Φοξ ήταν ένας άνδρας που απέφευγε τις δεσμεύσεις όπως ο διάολος το λιβάνι. Όταν ήταν νέος είχε κοντέψει να παντρευτεί κι ευτυχώς τελευταία στιγμή είχε σώσει το τομάρι του.

«Τι λέει; Δεν φαίνεσαι και πολύ καλά» κορόιδεψε τον Τεξ σχηματίζοντας με τα χέρια μια νοητή κοιλιά. Και μετά ξέσπασε σε τόσο τρανταχτά γέλια που λίγο έλειψε να πέσει από τη σκεπή της καλύβας.

«Καλά είμαι, αν και στη θέση σου δεν θα κορόιδευα τα κιλά μου. Έχουν περάσει κάμποσα χρόνια από τότε που ήμασταν μια ομάδα. Η συμμορία έχει πεθάνει και ουσιαστικά ο καθένας συμμετέχει σ' αυτό το κόλπο για δικούς του λόγους» είπε ενώ είχε φτάσει στη σκάλα. Θα ανέβαινε πάνω να τους βοηθήσει. Ήθελε να τους δείξει ότι μπορούσε ακόμα να τα καταφέρει μια χαρά.

«Όντως, όλοι έχουμε τους λόγους μας, αλλά αυτή είναι μια συζήτηση που θα την κάνουμε όταν έρθει και το τελευταίο μέλος μας. Το θέμα είναι ότι εξακολουθώ να πιστεύω ότι δεν πρόκειται να μας φανεί χρήσιμος στο κόλπο. Ο χρόνος έχει κυλήσει αρκετά και αν είναι να μας δημιουργήσεις θέμα κατά τη διάρκεια της ληστείας, το καλύτερο που σου θέλω είναι να φύγεις. Το κόλπο θα είναι επικίνδυνο» σχολίασε ο Φοξ αφήνοντας προσεκτικά το σφυρί. Έσφιξε τις γροθιές του. Τον ενοχλούσε αφάνταστα αυτό το υπεροπτικό βλέμμα του Τεξ, δεν ήταν όμως ώρα για καυγάδες. «Ο χρόνος θα δείξει ποιος θα είναι πιο χρήσιμος για το κόλπο. Τώρα, θα πρέπει να συγκεντρωθούμε σ' αυτά που έχουμε να κάνουμε. Έχουμε τρεις μέρες μέχρι την άφιξη του τραίνου. Μέχρι τότε, οφείλουμε να είμαστε έτοιμοι. Δεν χωράνε μαλώματα και ηλίθιες καθυστερήσεις. Αν είναι να δημιουργείς θέματα, σήκω φύγε» είπε κι έπιασε ξανά το σφυρί που είχε αφήσει πάνω στη στέγη.

Ο ατσούμπαλος Τεξ έσφιξε τις γροθιές του και γύρισε την πλάτη του. Δεν έπρεπε να αφήσει την οργή να πάρει το πάνω χέρι και να δώσει δικαιώματα. Είχαν τρεις μέρες ακόμα μέχρι να εισβάλλουν στο τρένο. Όλα μπορούσαν να συμβούν, ακόμα και ο θάνατός τους. Ψηλάφισε το κρυφό πιστόλι που κρατούσε στο εσωτερικό της μπλούζας του. Δεν μπορούσε να εμπιστευτεί κανέναν τους. Δεν ήταν πια συμμορία παρά τυχοδιώκτες της στιγμής και κυρίως καθάρματα. Αυτό δεν θα άλλαζε ποτέ. Όλοι τους είχαν φερθεί σκάρτα κατά τη διάρκεια της κοινής ζωής τους. Ήταν σχεδόν βέβαιος ότι κάποιος θα τους πρόδιδε ξανά για τα φράγκα. Όλοι τους είχαν έρθει γι' αυτά, ακόμα κι εκείνος.

Ο Νάιτζελ παρακολουθούσε με ενδιαφέρον τη σκηνή. Θα του έφτιαχνε το κέφι ένας καυγάς. Περίμενε πώς και πώς τους δύο πάνω στη στέγη να πιαστούν στα χέρια και η υποχώρηση του Φοξ τον απογοήτευσε. Το μεγαλύτερό του μειονέκτημα ήταν ότι ήθελε να λύνει τις διαφορές του με τη βία, αδυνατώντας να συνειδητοποιήσει ότι το μυαλό έδινε πιο εύκολα λύσεις σε προβληματικές καταστάσεις.

Άναψε ένα ακόμα τσιγάρο και εγκατέλειψε το πόστο του. Ο Τζο Νόρτον θα ερχόταν την επόμενη μέρα, οπότε δεν είχε κανέναν λόγο να χάνει τον χρόνο του σε εκείνο το κουβούκλιο. Κάθισε κάτω από έναν μεγαλόπρεπο ίσκιο, σε σημείο που να μην φαίνεται από τις καλύβες. Τον πήρε ο ύπνος μέχρι τη στιγμή που ένιωσε την κρύα κάνη ενός όπλου να τον σημαδεύει ανάμεσα στα μάτια. Πετάχτηκε απότομα πάνω. Έκανε να τραβήξει το εξάσφαιρο από τη θήκη του, αλλά το όπλο είχε κάνει φτερά. Κρύος ιδρώτας τον έλουσε. Δεν του απόμεινε παρά να ριχτεί πάνω στον ψηλό με την καμπαρντίνα και το ημίψηλο καπέλο.

«Κάτσε ακίνητος, αλλιώς θα σε σκοτώσω» ανακοίνωσε εκείνος. Η φωνή του ήταν αρκετά τσιριχτή, σαν νεαρού παιδιού.

«Τι θέλεις από μένα; Δεν έχω κάτι πάνω μου» είπε ο Νάιτζελ γλείφοντας τα χείλη του, ενώ ταυτόχρονα αναζητούσε κάποιο όπλο. Ποιος ήταν ο τύπος και πώς στο διάολο τους είχε βρει;

«Είσαι απρόσεκτος, όπως παλιά. Έπρεπε να είσαι στη θέση σου, κι όχι να κοιμάσαι του καλού καιρού. Δεν παίζουμε εδώ, φιλαράκι» είπε ο άνδρας υψώνοντας το καπέλο του για να φανούν τα χαρακτηριστικά του προσώπου του, ενώ έκλεινε πονηρά το αριστερό μάτι στον Νάιτζελ.

«Τζο Νόρτον, παλιόσκυλο!» ούρλιαξε χαρούμενος αγκαλιάζοντάς τον. Με τρόπο πέρασε το καλό του χέρι στη θήκη του Κολτ του και το γύρισε προς το μέρος του. Τον σημάδεψε ανάμεσα στα μάτια. «Ποιος είναι ο απρόσεκτος, τώρα;» ρώτησε τεντώνοντας το στήθος του γεμάτος αυτοπεποίθηση. Ο Νόρτον το είχε συνήθεια να εκμεταλλεύεται την απροσεξία των άλλων. Στις καλές τους μέρες, είχε προσπαθήσει να πείσει τον Μάρλεϊ να τον καταδώσουν στον σερίφη για να τσεπώσουν την πλουσιοπάροχη αμοιβή που έδιναν για το κεφάλι του. Οι υπόλοιποι της ομάδας όμως είχαν αρνηθεί, κι έτσι την είχε γλιτώσει.

«Δεν θα το έλεγα, παλιόφιλε» απάντησε ο μελαμψός καουμπόη βγάζοντας ένα καινούριο περιστρόφο.

Ο Νάιτζελ το κοίταξε καλά καλά. Με το που συνειδητοποίησε ότι ήταν το δικό του, ετοιμάστηκε να του χιμήξει.

«Πάτα τη σκανδάλη του όπλου σου» συνέχισε ο ψηλός κλείνοντας παιχνιδιάρικα το αριστερό του μάτι.

Ο Νάιτζελ ακολούθησε την υπόδειξή του για να διαπιστώσει ότι το εξάσφαιρο ήταν άδαιο, ενώ το όπλο του Νόρτον ήταν γεμάτο.

Ο Νόρτον τού το πέταξε και κατευθύνθηκε προς τους υπόλοιπους. Ήθελε πολύ να δει πόσο είχαν αλλάξει. Πίστευε ότι ο χρόνος θα τους είχε κάνει πιο αργούς

πιστολέρο. Εκείνος, το γρηγορότερο Κολτ της συμμορίας, είχε μείνει στο ίδιο εξαιρετικό επίπεδο τόσο στην ταχύτητα όσο και στο σημάδι. Τους είχε στο χέρι.

Με τη δύση του ήλιου είχαν καταφέρει να κάνουν καλή δουλειά στις καλύβες. Οι τρύπες στις στέγες είχαν μπαλωθεί με απόλυτη επιτυχία, όπως ακριβώς και το πάτωμα της δυτικής καλύβας. Το ξύλο του είχε σαπίσει λόγω των βροχών και έπρεπε να αντικατασταθεί σχεδόν όλο. Πέρα από αυτά, δεν φαινόταν να υπάρχει άλλο πρόβλημα. Ο Νάιτζελ είχε προθυμοποιηθεί κι εκείνος να συμμαζέψει κάπως το παρατηρητήριο στην είσοδο του κρησφύγετου. Οι μεντεσέδες της μικρής πόρτας έτριζαν υπερβολικά. Μια ολοκαίνουρια λάμπα πετρελαίου μαζί με μια καραμπίνα Γουίντσεστερ κρύφτηκαν σε σημείο που μόνο η συμμορία τους είχε πρόσβαση.

Μαζεύτηκαν όλοι στην ανατολική καλύβα όπου είχαν ανάψει τη σόμπα. Ο Τεξ είχε αναλάβει το ψήσιμο του μοσχαρίσιου κρέατος μαζί με ελάχιστα λαχανικά. Τα είχε αγοράσει ερχόμενος προς το κρησφύγετο. Ισχυριζόταν ότι το κρέας ήταν από τον καλύτερο γελαδάρη της ευρύτερης περιοχής.

«Πρέπει να βγω λίγο έξω, να πάρω φρέσκο αέρα» είπε δυνατά ο Νάιτζελ Μάρκο νιώθοντας έντονη δυσφορία από την αποπνικτική ατμόσφαιρα και τις αναθυμιάσεις της σόμπας. Κανένας δεν του έδωσε σημασία. Ο καθένας έμοιαζε προσηλωμένος στα δικά του. Ο Φοξ είχε μάλιστα βγάλει τη φουσαρμόνικά του και έκανε ζέσταμα. Αργότερα θα έπαιζε μερικούς εύθυμους σκοπούς για θυμηθούν τα παλιά. Κάποτε, έπαιζε κι ο Νάιτζελ φουσαρμόνικα, αλλά είχε πάψει να ασχολείται συστηματικά καθώς δεν έβρισκε τον απαραίτητο χρόνο για να εξασκηθεί. Οι μελωδίες του ήταν ανυπόφορες.

Βγήκε στον καθαρό αέρα. Ρούφηξε κάμποσο κι όταν ένιωσε καλύτερα κατευθύνθηκε προς το παρατηρητήριο όπου φύλαγε σκοπιά ο Μάρλεϊ. Ευκαιρία να τα μιλήσουν, να στήσουν καλύτερα το κόλπο τους. Οι υπόλοιποι δεν έπρεπε να καταλάβουν ότι ήταν μια ομάδα οι δυο τους. Παλιά, δεν μπορούσαν να κάτσουν ούτε λεπτό μαζί χωρίς να τσακωθούν. Αναγκάστηκαν όμως να μάθουν να σέβονται τις επιθυμίες και τις ιδιοτροπίες του άλλου. Δεν μπορούσαν να κάνουν αλλιώς. Όταν τα είχαν σπάσει, ήταν οι μοναδικοί που είχαν συνεχίσει να ζουν στην παρανομία.

«Πώς είσαι;» ψιθύρισε σιγανά βλέποντας το σκοτεινό πρόσωπο του σκοπού να τον κοιτάζει επιθετικά. Ο Μάρλεϊ τού είχε πει να μιλούν μόνο όταν όλοι οι άλλοι κοιμόντουσαν, για να μην κινήσουν υποψίες.

«Οι άλλοι δεν πρέπει να καταλάβουν τίποτα. Γιατί βρίσκεσαι εδώ;» ρώτησε σηματοδύντάς τον με την καραμπίνα. Στα μάτια του έπαιζε μια αλλόκοτη πορφυρή λάμψη.

«Δεν πρόκειται να μας δουν οι άλλοι. Είναι μέσα στην καλύβα και ασχολούνται ο καθένας με τα δικά του. Είμαστε ασφαλείς. Ήθελα απλώς να σου πω ότι το φαγητό θα είναι έτοιμο σε λίγο και ότι όλα πάνε όπως τα θέλουμε. Δεν εμπιστεύονται ο ένας τον άλλον, οπότε θα τους ρίξουμε στη μοιρασιά». Σταμάτησε απότομα. Η καραμπίνα δεν είχε κατέβει ούτε στιγμή. Το βλέμμα του συνομιλητή του παρέμενε σκοτεινό και

επικίνδυνο. Δεν έπρεπε να συνεχίσει την κουβέντα. Ο Μάρλεϊ ήταν σωστός διάβολος όταν έβγαινε εκτός ελέγχου. Δεν θα δίσταζε να τραβήξει τη σκανδάλη. «Συγγνώμη. Έλα για φαγητό» είπε μόνο και του γύρισε την πλάτη. Έπρεπε να επιστρέψει στην καλύβα.

Ανοίγοντας την ξύλινη πόρτα ο Μάρλεϊ βρήκε τα υπόλοιπα μέλη να καταβροχθίζουν με λύσσα το μοσχαρίσιο κρέας. Το ψήσιμο του Μπιλ ήταν εξαιρετικό. Το μοσχάρι είχε κρατήσει όλα τα ζουμιά του, καθώς και λίγο αίμα, ακριβώς όσο έπρεπε. Αντίθετα, τα λαχανικά είχαν ψηθεί άσχημα. Είχαν καεί και δεν τρώγονταν. Αηδίασε όταν δοκίμασε μία πράσινη πιπεριά. Παράτησε το πιάτο του και βγήκε ξανά έξω.

«Τι στο διάολο έχει αυτός;» ρώτησε ο Νόρτον γραπώνοντας το πιάτο του Μάρλεϊ. Θεωρούσε αμαρτία το να αφήνει κάποιος μισοτελειωμένο το φαγητό του τη στιγμή που ήταν καλό. Ρώτησε αν το ήθελε κανένας άλλος, όμως μια και όλοι τους έγνεψαν αρνητικά, το αποτελείωσε. Κατόπιν γέμισε το πιάτο με ένα ζουμερό κομμάτι κρέας και πήρε το τελευταίο για να το πάει στον σκοπό μαζί με λίγο καρβέλι.

«Μην αργήσεις, θέλω να παίξω φουσαρμόνικα και να πούμε ιστορίες από τις θρυλικές ληστείες μας» φώναξε ανάμεσα στα έντονα χαχανητά του ο Φοξ χάρις στον οποίο η συμμορία είχε πάρει το προσωνύμιο «Οι Αλεπούδες». Οι εφημερίδες ισχυρίζονταν ακόμα ότι ο Φοξ ήταν εκείνος που είχε μαζέψει κοντά του τους καουμπόηδες με σκοπό να γίνει ένας από τους θρυλικότερους παρανόμους του Γουέστ. Προσφάτως είχε γραφτεί ένα αφιέρωμα για τα κατορθώματά του από μια τοπική εφημερίδα της Νεμπράσκα. Ο δημοσιογράφος όμως είχε παρασυρθεί από τις διάφορες φανταστικές ιστορίες του απλού κόσμου και είχε συνθέσει ένα άρθρο που είχε ελάχιστη σχέση με την πραγματικότητα.

Ο Νόρτον, φορώντας πάντα το ημίψηλο καπέλο του, χαμογέλασε. Άνοιξε την πόρτα και χάθηκε στο σκοτάδι. Έξω είχε αρκετό κρύο. Ρίγησε και οι τρίχες του κορμιού του ανασηκώθηκαν. Βάλθηκε να περπατάει με γοργό βηματισμό προς το παρατηρητήριο. Βρήκε τον σκοπό να έχει σχεδόν αποκοιμηθεί. Του έδωσε το πιάτο και περίμενε υπομονετικά να φάει. Ύστερα, θα επέστρεφαν οι δυο τους στην καλύβα για να θυμηθούν τα παλιά. Είχαν αποφασίσει ότι δεν θα έβλαπτε να αφήσουν για λίγο αφύλαχτο το πέρασμα, άλλωστε όλοι τους λίγο πολύ πίστευαν ότι οι αρχές θεωρούσαν πλέον ότι η συμμορία είχε πάψει να υφίσταται.

«Πιστεύεις ότι θα καταφέρουμε να ληστέψουμε το τραίνο;» ρώτησε ο Νόρτον αγναντεύοντας τον ουρανό. Ο Ωρίωνας εξέπεμπε μια περίεργη λάμψη εκείνο το βράδυ. Η σιγαλιά της νύχτας και το επικείμενο χτύπημα στη Σάουθερν Πασίφικ τον είχαν αγχώσει. Οι παλιές γεμάτες δράση εποχές ανήκαν στο παρελθόν. Είδε τον συνομιλητή του να χαμογελά αχνά. Κάτω από το μηδαμινό φως έμοιαζε πιο σκοτεινός από ποτέ.

«Φοβάσαι;» ρώτησε ο Μάρλεϊ συνεχίζοντας να τρώει. Το βλέμμα του ήταν παράξενο, σχεδόν σατανικό.

Ο Νόρτον έκανε ασυναίσθητα ένα βήμα προς τα πίσω. Τα χέρια του είχαν ιδρώσει όσο σκεφτόταν την ερώτηση του Μάρλεϊ. Έγλειψε τα χείλη του και δοκίμασε τις κλειδώσεις του. Αν χρειαζόταν, θα προλάβαινε να τραβήξει εγκαίρως το όπλο. «Ναι» είπε σιγανά κάνοντας ακόμα ένα βήμα προς τα πίσω.

Τα μάτια του Μάρλεϊ εξακολουθούσαν να λάμπουν τρομακτικά, οι κινήσεις του όμως ήταν ανησυχητικά ήρεμες μέχρι που ξαφνικά πέρασε απότομα το χέρι του πάνω από το εξάσφαιρο. Ο Νόρτον έβγαλε μια κραυγή κι έπεσε στο έδαφος τρέμοντας. Αν ήθελε ο άλλος, θα μπορούσε να τον είχε τελειώσει με μία σφαίρα.

«Ναι, όντως φοβάσαι. Φοβάσαι πολύ» αναφώνησε ο πιστολέρο αποτελειώνοντας το φαγητό του. Μειδίασε και τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ηρέμησαν.

Ο Τζο Νόρτον ένιωσε να επιστρέφει η ψυχή του από το ανάθεμα που είχε πάει. Ο Μάρλεϊ έμοιαζε ξανά με τον παλιό του σύντροφο. Μπορεί και να τη φαντάστηκε την κίνηση με το εξάσφαιρο. Οι σκιές όμως μπορούσαν εύκολα να ξεγελάσουν. Σκούπισε με το καλό του χέρι τον κρύο ιδρώτα του μετώπου του. Έκανε νόημα στον Μάρλεϊ να πάνε προς τις καλύβες. Τα χέρια του δεν είχαν πάψει να τρέμουν. Τα νεύρα του είχαν γίνει κουρέλια. Έπρεπε να τα διευθετήσει όλα αυτά τα ζητήματα, τις ψευδαισθήσεις, το τρέμουλο και τον ανείπωτο τρόμο για τον Μάρλεϊ, διαφορετικά θα αποτύγχαναν να ληστέψουν το τραίνο. Ή μπορεί να τα κατάφερναν οι υπόλοιποι κι εκείνος να έμενε πίσω. Αν έμενε πίσω, δεν θα έβλεπε ξανά το φως της μέρας.

Τράβηξε μαλακά το πόμολο της ξύλινης πόρτας και χάιδεψε το Κολτ του. «Όλα θα πάνε καλά» μουρμούρισε και παρακάλεσε αμέσως τον Φοξ να παίξει κάτι χαρούμενο. Έπρεπε να διώξει από το μυαλό του εκείνη τη μακάβρια εικόνα. Ήθελε να νιώσει ότι ήταν ακόμα ζωντανός. Ο καουμπόη άρχισε να παίζει έναν γρήγορο σκοπό. Κάθισε δίπλα του κι άρπαξε ένα ποτήρι με λίγο ουίσκι. Κατέβασε μερικές γουλιές ώπου ζεστάθηκε και θυμήθηκε που στα νιάτα του ήταν ένας ατρόμητος καουμπόη. Σε λίγο είχε πείσει τον εαυτό του ότι το περιστατικό με τον Μάρλεϊ δεν είχε συμβεί ποτέ.

Το τραγούδι και οι χοροί κράτησαν περίπου μία ώρα μέχρι η κούραση να νικήσει τους περισσότερους. Ο Μάρλεϊ παρατήρησε την κακή κατάσταση των συντρόφων του. Μόνο αυτός και ο Φοξ δεν είχαν πει γουλιά αλκοόλ. Ο Φοξ μάλιστα φαινόταν να είναι σε καλύτερη κατάσταση από τον ίδιο. Ο Μάρλεϊ σκέφτηκε ότι είχε έρθει η ώρα να κάνει νύξη για αυτό που ετοίμαζαν.

«Παιδιά, νομίζω πως ήρθε η στιγμή να συζητήσουμε για τη ληστεία στο τραίνο. Σύμφωνα με τις πληροφορίες μου, θα μεταφέρονται περίπου δεκαπέντε χιλιάρικά. Το τραίνο θα είναι φρούριο με πολλούς καουμπόη μασκαρεμένους και μπερδεμένους ανάμεσα στον κανονικό κόσμο, ώστε να μην αναγνωρίζονται εύκολα» είπε και σταμάτησε για λίγο παρατηρώντας ένα ένα τα πρόσωπα των υπόλοιπων. Δευτερόλεπτα μετά συνέχισε σε ουδέτερο ύφος: «Θέλω μεγαλύτερο μερίδιο από εσάς, μια και εγώ σας μάζεψα εδώ για το κόλπο».

«Διαφωνώ. Όλοι θα έχουμε συμμετοχή, και μας φώναζες γιατί δεν μπορούσες να βρεις άλλους να σε βοηθήσουν. Μας χρειάζεσαι, οπότε πιστεύω πως αυτό που λες είναι άδικο. Το ποσό πρέπει να είναι το ίδιο για όλους, διαφορετικά θα σηκωθώ να φύγω» ανέβασε τον τόνο της φωνής του ο Τεξ τεντώνοντας τα χέρια του προς τη σόμπα. Είχαν αρχίσει να παγώνουν. Ήθελε να τα έχει ζεστά σε περίπτωση που αναγκαζόταν να αναλάβει δράση.

«Διαφωνώ με τον Μπιλ, αλλά επειδή είμαστε πολλοί θα ήταν πιο βολικό να πάρουμε όλοι τα ίδια χρήματα. Επίσης, θα πρέπει να δούμε αναλυτικά κάθε ιδέα και σχέδιο. Μάρλεϊ, σε εμπιστεύομαι, αλλά πρέπει να είμαστε σίγουροι ότι δεν θα φάμε το κεφάλι μας. Δεν είναι απίθανο κιόλας να έχεις λάθος πληροφορίες και να μην μεταφέρεται ένα τόσο μεγάλο ποσό με το τραίνο της γραμμής» δήλωσε ο Φοξ και ξεκίνησε να παίζει έναν αργό σκοπό με τη φουσαρμόνικα. Η υπόθεση βρωμούσε, δεν ήταν δυνατόν η Πασίφικ να μετέφερε τόσα πολλά χρήματα.

Οι διαφωνίες έγιναν περισσότερες και τότε ο Νόρτον πετάχτηκε πάνω και τους πρότεινε να συνεχίσουν την επομένη την κουβέντα. Μύριζε μπαρούτι στην ατμόσφαιρα και ήξερε ότι το αλκοόλ τον είχε χτυπήσει αρκετά. Σ' αυτή την κατάσταση δεν μπορούσε να τους αντιμετωπίσει.

Ο Μάρλεϊ τον διέκοψε απότομα και είπε κοφτά: «Έχετε δίκιο, όλοι θα πάρουμε τα ίδια. Τα υπόλοιπα είναι καλύτερα να τα συζητήσουμε αύριο, όταν θα είμαστε όλοι πιο νηφάλιοι».

Αποφασίστηκε πώς θα μοιραστούν οι βραδινές βάρδιες και αφού χωρίστηκαν σε ομάδες, όλοι πήγαν στην αντίστοιχη καλύβα για να κοιμηθούν. Ο Τεξ με τον Φοξ είχαν προτιμήσει να μη μετακινηθούν από την τωρινή τους θέση. Η ζέστη της σόμπας ήταν ιδανική. Αντιθέτως, οι άλλοι τρεις θεωρούσαν ότι η ατμόσφαιρα εκεί μέσα ήταν αποπνικτική, οπότε αποφάσισαν να μετακινηθούν παραδίπλα.

Αυτή η ανακατανομή ευνόησε τους δύο συνωμότες, που έμειναν μόνοι τους και είχαν την ευκαιρία να καταστρώσουν ξανά τα σχέδιά τους. Ο Μάρλεϊ είχε εκνευριστεί με τη μοιρασιά. Θεωρούσε δίκαιο να πάρει περισσότερα, δικό του ήταν το σχέδιο. Μα και ο Μπιλ σωστά τα έλεγε. Τα μέλη της παλιάς συμμορίας ήταν τα μόνα που θα επιχειρούσαν μια παρόμοια ληστεία. Χωρίς εκείνους, θα αποτύγχαναν.

«Μας την έφεραν» είπε σιγανά ο Νάιτζελ. Ήξερε ότι έπρεπε να είχε επέμβει κατά τη διάρκεια της συζήτησης, αλλά αν παρέμβαινε υπέρ του Μάρλεϊ, θα αποκαλύπτονταν.

«Κανείς δεν μας την έφερε. Εμείς θα τους δείξουμε ποιος κάνει κουμάντο όταν έρθει η ώρα. Όλα θα πάνε όπως θέλουμε. Είμαι αποφασισμένος να φτάσω τα πράγματα στα άκρα. Είναι πολλά τα λεφτά για να τα μοιράσουμε» είπε καλύπτοντας με το καπέλο του τα μάτια. Είχε έρθει η ώρα να ξεκουραστούν. Την επομένη θα ανέλυε στους υπόλοιπους το σχέδιο, καθώς και τις πληροφορίες που είχε συλλέξει. Ωστόσο θα παρέλειπε μερικές, για να έχουν το πάνω χέρι ακόμα κι αν η κατάσταση έβγαινε εκτός ελέγχου.

Χαμένος πίσω από τις αναθυμιάσεις της σόμπας ο Φοξ έπαιζε σκεφτικός με το κυνηγετικό του μαχαίρι. Η προηγούμενη συζήτηση είχε λήξει με αίσιο τέλος, αλλά κάτι δεν του κολλούσε. Ο Μάρλεϊ είχε υποχωρήσει πολύ εύκολα, πράγμα εξαιρετικά ασυνήθιστο.

«Σταμάτα να παίζεις με το μαχαίρι. Η νευρική σου σπάει και τα δικά μου νεύρα» είπε ο Τεξ και σηκώθηκε να ανοίξει την πόρτα. Ο καθαρός αέρας θα τους βοηθούσε να σκεφτούν ευκολότερα. «Κάτι δεν πάει καλά. Κάτι με προβληματίζει, μα δεν μπορώ να προσδιορίσω τι ακριβώς. Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί».

Ο Ρόναλντ έπαψε να παίζει με το μαχαίρι και κοίταξε κατάματα τον Τεξ. Δεν του καλάρεσε που ο κοντοστούπης μπουνταλάς είχε καταλάβει ότι πίσω από αυτό το κάλεσμα κρυβόταν κάτι βαθύτερο. Σαν να είχε διαβάσει τις σκέψεις του και να ήξερε ότι έψαχνε την κατάλληλη ευκαιρία για να τους προδώσει. Αν έπαιρνε όλο το ποσό θα μπορούσε να ζήσει πλουσιοπάροχα για όλα του τα χρόνια. Θα πήγαινε στο Μεξικό, θα παντρευόταν και θα ξεκινούσε μια καινούρια ζωή.

«Έχεις δίκιο. Σίγουρα κάτι μας κρύβουν, αλλά όλα θα ξεκαθαρίσουν αύριο. Θα μιλήσουμε για όλους και για όλα. Δεν έχει νόημα να αναλύουμε περισσότερο πράγματα που δεν γνωρίζουμε ούτε και να κάνουμε υποθέσεις. Εκτός αν έχεις να προτείνεις κάτι σοβαρό» συμπλήρωσε, μόνο και μόνο για να διώξει τις υποψίες του Τεξ.

«Να γίνουμε ομάδα και να πάρουμε τα χρήματα για την πάρτη μας. Θα τα μοιραστούμε οι δυο μας. Πολύ καλύτερο μοίρασμα από εκείνο των πέντε» είπε κοφτά ο Τεξ ενώ τα μάτια του έλαμπαν από την ένταση της στιγμής.

«Καλή ιδέα. Θα δούμε τι θα μας πουν αύριο κι από εκεί και πέρα, καταστρώνουμε το δικό μας κόλπο» απάντησε ο Φοξ και γύρισε πλευρό. Έβαλε την κουβέρτα του κάτω από το κεφάλι για μαξιλάρι. Μετά από λίγα λεπτά είχε κοιμηθεί. Η ανάσα του όμως ήταν βαριά και συχνά πυκνά παραμιλούσε σε μια ινδιάνικη διάλεκτο.

Ο κοντόχοντρος Τεξ βρέθηκε μπροστά από το παρατηρητήριο. Είχε έρθει η ώρα να αλλάξει βάρδια με τον Νόρτον. Τον βρήκε μισοκοιμισμένο να του κουνάει νωχελικά το αριστερό χέρι. Κούνησε εξίσου νωχελικά κι εκείνος το χέρι του για να τον χαιρετίσει. Δεν θέλησε να διαπληκτιστεί μαζί του, ίσως στο άμεσο μέλλον να του φαινόταν χρήσιμος.

«Έρθα να σε αντικαταστήσω» του ανακοίνωσε βοηθώντας τον να σηκωθεί από τη θέση του. Είχε την αίσθηση ότι κοιμόταν για ώρα. Η απραξία των περασμένων ετών τούς είχε κάνει όλους πιο απρόσεκτους. Αυτή η αδυναμία όμως μπορούσε να του ανοίξει τον δρόμο για την επίτευξη των προσωπικών του στόχων.

«Ευχαριστώ, είμαι πτώμα. Καλή συνέχεια» απάντησε ο Νόρτον κι απομακρύνθηκε βιαστικά. Η επόμενη μέρα θα ήταν γεμάτη ένταση, έπρεπε να είναι έτοιμος για κάθε ενδεχόμενο, ακόμα και για τη φυγή του από το κρησφύγετο.

Ο Τεξ βολεύτηκε στην καρέκλα. Χαμήλωσε αισθητά το φως της λάμπας και βάλθηκε να αγναντεύει τα άστρα και να σκέφτεται όλα όσα είχαν γίνει. Ευγνωμονούσε τον Θεό που είχε δεχτεί την πρόσκληση. Η ένταση, οι μηχανορραφίες και η αναμονή της ληστείας τού θύμιζαν τις αλλοτινές εποχές του Γουέστ. Έτσι είχε γίνει άντρας.

Ο ήλιος ξύπνησε τους ένοικους της ανατολικής καλύβας. Τσίμπησαν μερικά παξιμάδια με μπέικον και αμέσως ξύπνησαν και τους υπόλοιπους. Συμφώνησαν να μαζευτούν στο παρατηρητήριο για να συζητήσουν τα της ληστείας.

Σχημάτισαν έναν κύκλο γύρω από την είσοδο στο κρησφύγετο. Κανένας τους δεν μιλούσε, ενώ όλοι έδειχναν να είναι έτοιμοι για όλα. Ο Μάρλεϊ άδραξε ένα ξύλο και άρχισε να σχεδιάζει το τραίνο, αλλά και τις θέσεις που θα έπαιρνε ο καθένας τους. Μέσα σε λίγα λεπτά είχε σχηματίσει έναν κατανοητό χάρτη. Εκείνος με τον Νάιτζελ θα πηδούσαν στην οροφή του τραίνου στη δεύτερη στροφή του δρόμου, όταν η ταχύτητα θα ήταν χαμηλή. Θα έπρεπε να φτάσουν ως το πρώτο βαγόνι και να σταματήσουν το τραίνο μέχρι τη μεθεπόμενη στροφή, όπου οι υπόλοιποι θα επιτίθεντο απευθείας στο προτελευταίο βαγόνι. Παράλληλα, θα είχαν φροντίσει να έχουν έναν δικό τους στο εσωτερικό. Ο Τεξ θα ανέβαινε στο τραίνο κανονικά ως επιβάτης.

Όλοι βρήκαν το σχέδιο αρκετά ριψοκίνδυνο, αλλά σε γενικές γραμμές ήταν καλό. Θα έπιαναν τους πάντες ανέτοιμους. Το δυσκολότερο όλων ήταν να σταματήσουν οι δύο πρώτοι εγκαίρως το τραίνο.

«Πώς είσαι τόσο σίγουρος ότι το προτελευταίο βαγόνι θα έχει τα χρήματα;» ρώτησε ο Φοξ ανάβοντας ένα τσιγάρο. Τον είχε εντυπωσιάσει η γρήγορη σκέψη του Μάρλεϊ, αλλά και πάλι του φαινόταν πολύ σίγουρος για πράγματα που δεν ήταν δεδομένα.

«Έτσι μου έχουν πει, αλλά και να μην είναι έτσι, θα έχουμε έναν δικό μας μέσα που θα μπορεί να μας ενημερώσει σχετικά. Τεξ, ο ρόλος σου είναι να περάσεις απαρατήρητος και να μάθεις όσα περισσότερα μπορείς. Ειδικά αυτό με τα χρήματα είναι πολύ σημαντικό. Δεν είναι απίθανο να τα έχουν βάλει αλλού και να μας καθυστερήσουν μέχρι να έρθουν οι ενισχύσεις τους».

Ο Τεξ κατάπие απότομα. Του είχε ξινίσει το γεγονός ότι θα τον άφηναν μαζί με τους λύκους, μα από την άλλη αν έπαιζε καλά τον ρόλο του θα ήταν πολύ πιο ασφαλής. Θα μπορούσε να μην ανακατευτεί καθόλου αν έβλεπε ότι κέρδιζαν οι αντίπαλοι. «Ναι, μην ανησυχείς, θα φροντίσω να έχω τα μάτια μου δεκατέσσερα. Κι αν ανακαλύψω κάτι, θα σας ενημερώσω» βιάστηκε να βεβαιώσει κι έκλεισε πονηρά το μάτι θέλοντας να δείξει ότι ήταν άνετος και σίγουρος για τον εαυτό του.

«Άρα, είμαστε όλοι εντάξει; Θα ξεκινήσουμε αύριο το πρωί, ώστε να είμαστε στις θέσεις μας εγκαίρως. Εννοείται ότι αν σας πιάσουν δεν θα μας καρφώσετε. Όποιος το κάνει αυτό, θα φροντίσω να μην ξαναδεί το φως της ημέρας» φώναξε ο Μάρλεϊ

σηκώνοντας ψηλά τα χέρια του. Οι άλλοι τον μιμήθηκαν. Ύστερα, ορκίστηκαν σε ό,τι πιο ιερό είχε ο καθένας και η συγκέντρωση διαλύθηκε.

«Πώς θα τους ξεφορτωθούμε και πότε;» ρώτησε ο Νάιτζελ όταν είχαν απομακρυνθεί οι άλλοι. Είχε παραξενευτεί με την αποφασιστικότητα του Μάρλεϊ και το μοίρασμα των πόστων. Άλλα είχαν συμφωνήσει μεταξύ τους.

«Όλα πάνε καλά. Δεν είδες ότι δεν έφεραν καμία αντίρρηση; Μη σκαλίζεις πολύ όσα ειπώθηκαν. Αύριο θα δεις ότι όλα θα μας έρθουν όπως τα θέλουμε. Πρέπει να μου έχεις εμπιστοσύνη, μόνο αυτό σου ζητάω» είπε ο Μάρλεϊ και τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη.

«Σε εμπιστεύομαι, αλλά να ξέρεις ότι αν μου τη φέρεις, θα εύχεσαι να μην είχες γεννηθεί» απάντησε ο Νάιτζελ πιάνοντάς του το χέρι. Τα μάτια του πέταγαν φλόγες. Πήρε μερικές βαθιές ανάσες και του πέρασε κάπως ο εκνευρισμός. «Άδειασέ μου τώρα τη γωνιά γιατί θα μας υποπτευτούν» είπε αρκετά ήπια και ο συνομιλητής του διέλυσε το χωμάτινο χάρτη του κι έφυγε από το παρατηρητήριο.

Κατά το μεσημέρι ο Τεξ προσέγγισε τον Ρόναλντ. Ήθελε να συζητήσουν προτού αναγκαστεί να πάρει τη θέση του στην είσοδο της ιδιόμορφης κοιλάδας. Τον βρήκε να μελετάει μερικά κιτρινισμένα χαρτιά που παράχωσε βιαστικά στην τσέπη του καλωσορίζοντάς τον πρόσχαρα.

«Πώς σου φάνηκε ο Μάρλεϊ σήμερα;» ρώτησε μπαίνοντας απευθείας στο θέμα που τον έκαιγε. Ήθελε να δει αν τον έπαιρνε να γυρίσει την πλάστιγγα υπέρ του και να διεκδικήσει όλα τα χρήματα από τη ληστεία.

«Μια χαρά μού φάνηκε. Νομίζω πως ήμασταν υπερβολικοί. Δεν έκρυβε κάτι. Απλώς, λόγω της παρορμητικότητάς του ορισμένες φορές το χοντραίνει λίγο. Το σχέδιό του είναι πολύ καλό. Από την ώρα που μας το ανακοίνωσε, ψάχνω να βρω τι τρύπα έχει, αλλά δεν τα καταφέρνω. Σκέψου ότι αυτός με τον Νάιτζελ παίζουν τη ζωή τους κορώνα γράμματα περισσότερο απ' ό,τι εμείς. Από την άλλη, εσύ θα είσαι από την αρχή μέσα στο τραίνο κι εγώ με τον Τζο θα έρθουμε πιο μετά. Δεν μπορώ να φανταστώ κάποιο τρόπο για να μας τη φέρει, οπότε μου φαίνεται εντάξει». Το είχε σκεφτεί πολύ. Ο Μάρλεϊ πρέπει να ήταν εντάξει, αλλιώς γιατί να προτείνει ένα τέτοιο σχέδιο;

«Πράγματι, δεν μπορεί να αρπάξει τα χρήματα και να φύγει χωρίς να τον πάρουμε χαμπάρι. Βρε διάολε όμως, κάτι μου βρωμάει στη χθεσινή του συμπεριφορά. Δεν ήταν νορμάλ. Είχε κάτι!»

«Συμφωνώ μαζί σου, μα μην ξεχνάς ότι όλοι είμαστε άνθρωποι κι έχουμε και τις κακές μας μέρες. Μάλλον ήταν κουρασμένος και δεν σκεφτόταν καλά χθες. Εγώ προτείνω να το αφήσουμε να κυλήσει. Θα τον παρακολουθούμε, κι αν δούμε κάτι ύποπτο θα του εξηγηθούμε».

«Ναι, έχεις δίκιο» συμφώνησε ο Τεξ κι άφησε τον Φοξ να συνεχίσει την ανάγνωση των παλιών χαρτιών. Είχε ξεχάσει να τον ρωτήσει τι ακριβώς ήταν. Ήλπιζε μονάχα

να μην είχαν σχέση με την ληστεία της επόμενης μέρας. Και η δική του συμπεριφορά ήταν ύποπτη. Θα έπρεπε να τον προσέχει κι αυτόν, άλλωστε ήξερε πολλά.

Η υπόλοιπη μέρα πέρασε δίχως απρόοπτα. Οι καουμπόηδες αργά το βράδυ μαζεύτηκαν στη δυτική καλύβα και συζήτησαν για πολλοστή φορά το σχέδιο. Έπρεπε να είναι όλοι σε θέση να το θυμούνται απέξω και να το τηρήσουν απαρέγκλιτα. Κανένας δεν έφερε αντίρρηση στον Μάρλεϊ. Μόνο ο Μπιλ Τεξ παρέμενε αποστασιοποιημένος. Είχε μια έντονη αίσθηση ότι ο Μάρλεϊ θα τους έστηνε παγίδα. Είχε προσπαθήσει να μιλήσει ξανά στον Φοξ, μα εκείνος τον είχε διώξει βίαια. Θεωρούσε ότι ήθελε να δημιουργήσει από το πουθενά προβλήματα. Είχε μιλήσει λίγο και στον Νόρτον, ωστόσο κι εκείνος παρέμενε πιστός στη συμμορία. Κατά το τέλος της συζήτησης, ο Τεξ είχε πάρει την απόφαση να μην τηρήσει όσα είχαν ειπωθεί. Αν έβλεπε οτιδήποτε ύποπτο θα παρίστανε τον επιβάτη και θα κατέβαινε στην αμέσως επόμενη στάση. Κοίταξε διερευνητικά όλους τους συντρόφους του και μετά άνοιξε την πόρτα και βγήκε από την καλύβα. Είχε έρθει η ώρα για τη βάρδιά του.

Τη μέρα της ληστείας, ο Τεξ ξύπνησε νωρίτερα απ' όλους. Και πάλι όμως θα έπρεπε να έχει σηκωθεί ακόμα πιο νωρίς. Αν δεν βιαζόταν, δύσκολα θα προλάβαινε το τραίνο. Έπιασε το άλογο από τα γκέμια και το οδήγησε μέσα από το αλλόκοτο πέρασμα. Από την ένταση του καβαλάρη του το άλογο χτύπησε δύο φορές στα τοιχώματα, με αποτέλεσμα να είναι αρκετά νευρικό, όμως ο Τεξ κατάφερε να το καλμάρει μόλις έφτασαν στην έξοδο. Το καβάλησε και βάλθηκε να καλπάζει προς την πόλη. Είχε περίπου μία ώρα για την άφιξη του τραίνου της Σάουθερν Πασίφικ, έπρεπε να προλάβει.

Έφτασε στον σταθμό δέκα λεπτά νωρίτερα. Τίναξε τα ρούχα του και σκούπισε το μέτωπό του όπου ο ιδρώτας συνέχιζε να τρέχει. Έλεγξε την αποβάθρα για πράκτορες της εταιρείας. Στα δεξιά του, πίσω από ένα ανδρόγυνο, στέκονταν δύο άνδρες. Φορούσαν εκλεπτυσμένα ρούχα σε μια άκαρπη προσπάθεια να κρύψουν την πραγματική τους ταυτότητα. Μολαταύτα το περπάτημά τους καθώς και οι κινήσεις τους παρέπεμπαν σε καουμπόηδες. Τους πλησίασε. Είχε σημασία να δει σε ποιο βαγόνι θα ανέβαιναν.

Όταν το τραίνο σταμάτησε, χάθηκαν στο δεύτερο βαγόνι. Τότε ο Τεξ προσπέρασε με τρόπο το προτελευταίο βαγόνι, αυτό όπου υποτίθεται ότι φυλασσόταν το υπέρογκο ποσό. Η εικόνα που αντίκρισε δεν του πολυάρεσε. Κάτι δεν πηγαίνει καλά, σκέφτηκε περήφανος που είχε μυριστεί ήδη την πλεκτάνη. Ευτυχώς, είχε φροντίσει να βρει θέση στο αμέσως προηγούμενο βαγόνι. Την ώρα που πήγε να ανέβει άκουσε έναν άνδρα να του φωνάζει κι ένωσε ένα δυνατό άγγιγμα στον ώμο του. Πήρε το ηλίθιο ύφος του και στράφηκε αργά για να αντικρίσει τον σερίφη.

«Νομίζω πως δεν έχετε θέση σ' αυτό το βαγόνι, σωστά;» ρώτησε ο σερίφης με το χέρι κοντά στο όπλο.

«Ε..., μα αυτό γράφει το εισιτήριό μου...» απάντησε δείχνοντας τον αριθμό του βαγονιού και έχοντας πάρει μια ακόμα πιο ηλίθια έκφραση.

Ο σερίφης αντέδρασε, αλλά ο Τεξ συνέχισε να επιμένει ότι ανέβαινε στο σωστό βαγόνι. Μετά από κάμποση συζήτηση έγνευσε καταφατικά στον άνδρα και ζητώντας του συγγνώμη πήγε εκεί που του είχε υποδείξει. Βρήκε εύκολα τη θέση του. Ευτυχώς, ο σερίφης δεν τον είχε υποψιαστεί. Στην μπροστινή θέση καθόταν ένας συγκαλυμμένος καουμπόη. Γαμώτο, ο Μάρλεϊ είχε δίκιο, σκέφτηκε ελέγχοντας το βαγόνι. Είχε μετρήσει άλλους δύο άντρες. Η ληστεία που σχεδίαζαν δεν θα ήταν τόσο εύκολη όσο είχαν υπολογίσει. Άρπαξε την εφημερίδα που βρισκόταν στη διπλανή του θέση και προσποιήθηκε ότι τη διαβάζει.

Η υπόλοιπη συμμορία άκουσε επιτέλους τον ήχο του τραίνου. Σε λίγο θα ερχόταν η στιγμή που θα έπρεπε να κάνουν το επικίνδυνο ρεσάλτο. Ο Νάιτζελ είχε αγχωθεί υπερβολικά. Κάπνιζε το ένα τσιγάρο μετά το άλλο, ενώ πηγαινοερχόταν πάνω κάτω. Ο στριγκός ήχος πάνω στις ράγες τον επανέφερε στην τάξη. Πέταξε το τσιγάρο στο έδαφος, το πάτησε και πήρε την απαραίτητη φόρα. «Πάμε» φώναξε στον Μάρλεϊ καθώς έτρεχε και πηδούσε προς το τρένο.

Πιάστηκαν και οι δύο τελευταία στιγμή από τη σκεπή του δεύτερου βαγονιού, ελπίζοντας τα ακροβατικά τους να μην έγιναν αντιληπτά από τους επιβάτες.

«Είσαι καλά;» ούρλιαξε ο ψηλότερος πιστολέρο καθώς ο ισχυρός αγέρας τού χαστούκισε το πρόσωπο. Έπρεπε να κινηθούν γρήγορα, διαφορετικά κάποιος από τους δύο θα έχανε την ισορροπία του. Ο σύντροφός του δεν απάντησε, απλώς τον προσπέρασε κάνοντάς του νόημα να συνεχίσουν σε γρηγορότερο ρυθμό.

Έφτασαν το βαγόνι του μηχανοδηγού δίχως ιδιαίτερο πρόβλημα. Ο Νάιτζελ σκέφτηκε να τον πυροβολήσει επί τόπου όταν ο μηχανοδηγός αρνήθηκε να σταματήσει το τρένο. Όμως ο πυροβολισμός θα ακουγόταν κι έτσι τον χτύπησε με τη λαβή του όπλου στο κεφάλι και τον άφησε αναίσθητο. Ο Μάρλεϊ άρπαξε τους άλλους δύο και τους πέταξε έξω από το βαγόνι. Ο ένας λίγο έλειψε να τον μαχαιρώσει μ' ένα στιλέτο που έκρυβε στη δεξιά του μπότα. Τράβηξαν τον μοχλό και περίμεναν. Είχαν προλάβει κι αυτοί τη διορία τους.

Το τράνταγμα αφύπνισε τον Τεξ. Είδε τους μεταμφιεσμένους καουμπόηδες να σηκώνονται από τις θέσεις τους. Τους άφησε να πάνε στο δεύτερο βαγόνι. Ο ίδιος παρέμεινε στη θέση του, σύμφωνα πάντα με το σχέδιο. Παραξενεύτηκε όμως από την ανησυχία του κόσμου. Πολλοί είχαν σηκωθεί και περιφέρονταν από τη μία θέση στην άλλη κρύβοντάς του το οπτικό πεδίο. Ξαφνικά είδε να ανοίγει η πόρτα του προτελευταίου βαγονιού, να βγαίνει ένας σερίφης και να κατευθύνεται προς το μέρος του. Ο Μπιλ δεν πρόλαβε να φέρει το χέρι του στο εξάσφαιρό του. Μια κρύα κάννη σημάδευε την πλάτη του.

«Ψηλά τα χέρια! Είσαι ο πρώτος» ακούστηκε μια βαριά φωνή.

Ο Νόρτον με τον Φοξ όρμησαν στο τελευταίο βαγόνι. Άνοιξαν την πόρτα και έμειναν εμβρόντητοι βλέποντας τα κενά καθίσματα. Δεν υπήρχε κανείς, το βαγόνι ήταν τελείως άδειο. Από πίσω τους ακούστηκαν βήματα. Ο Νόρτον τράβηξε μονομιάς το Κολτ και πυροβόλησε την ξύλινη πόρτα. Πίσω από το τσακισμένο ξύλο ακούστηκαν κραυγές πόνου.

«Μας την είχαν στημένη» φώναξε ο Φοξ ελέγχοντας προσεκτικά την ύπαιθρο. Απέξω από την πόρτα στέκονταν τέσσερις άνδρες. Μπροστά στην είσοδο του τελευταίου βαγονιού υπήρχε ένα άνδρας νεκρός από μια σφαίρα στην καρδιά. Ο Φοξ κατευθύνθηκε προς την πόρτα του προτελευταίου βαγονιού. «Κράτα τους πίσω εσύ» φώναξε στον Νόρτον γεμίζοντας το εξάσφαιρό του. «Θα φύγουμε από εδώ, αλλιώς θα τους πάρει ο διάολος» πρόσθεσε σιχτιρίζοντας την ώρα και τη στιγμή που είχε συμφωνήσει να ληστέψουν τη Σάουθερν Πασίφικ.

Μία σφαίρα βρήκε τον Νόρτον στο αριστερό πόδι. Έβγαλε μια σπαραχτική κραυγή, αντέδρασε όμως ακαριαία πατώντας τη σκανδάλη τρεις φορές. Πέτυχε δύο αντιπάλους και τους είδε να σωριάζονται νεκροί μπροστά στην είσοδο του βαγονιού. Άνοιξε τον κόκορα του όπλου και ξεκίνησε να τον γεμίζει όταν μία σφαίρα τον βρήκε στον ώμο. Έπεσε στο έδαφος και το όπλο ξέφυγε από τα χέρια του. Φώναξε στον Φοξ να τον βοηθήσει. Εκείνος γύρισε το κορμί του και πυροβόλησε προς τους διώκτες του. Ταυτόχρονα όμως, άνοιξε η διαχωριστική πόρτα και από μέσα πετάχτηκαν τέσσερις άνδρες. Δεν του έμενε παρά να πετάξει το όπλο, να σηκώσει τα χέρια ψηλά και να παραδοθεί.

«Φέρτε έναν γιατρό, σώστε τον» παρακάλεσε ο Φοξ ενώ έδειχνε τον σύντροφό του που έφτυνε αίμα. Οι πληγές του ήταν βαθιές, αλλά έδινε την αίσθηση ότι θα τα κατάφερνε. Πάντα τα κατάφερνε. Οι σφαίρες έπεφταν βροχή προς το μέρος του.

Ο Νόρτον είχε κρυφτεί πίσω από τα καυσόξυλα. Οι εχθροί τους έμοιαζε να γνωρίζουν τις θέσεις τους. Τους είχαν στριμώξει άσχημα. Καθώς πυροβολούσε, προσπαθούσε να βρει ποιος τους την είχε φέρει. Από το μυαλό του πέρασαν σχεδόν όλοι και τότε του ήρθε η φώτιση. Έβρισε όσο ποτέ πριν. Ήταν τόσο ανόητος... Έπρεπε να το είχε καταλάβει από την πρώτη στιγμή. «Μάρλεϊ» ούρλιαξε αναζητώντας τον ανάμεσα από τους πυροβολισμούς. Εδώ και λίγα λεπτά τον είχε χάσει από το οπτικό του πεδίο. Είχε την αίσθηση ότι είχε κρυφτεί στο πρώτο βαγόνι.

Σκότωσε τους δύο αντιπάλους του και κατάφερε να περάσει πάνω από τα καυσόξυλα. Έπεσε με φόρα πάνω στην πόρτα που υποχώρησε απότομα. Το ταλαιπωρημένο του σώμα προσγειώθηκε άτσαλα στο ξύλινο δάπεδο. Στο βάθος του δωματίου αντίκρισε τη γνώριμη σιλουέτα του Μάρλεϊ. Σημάδεψε παρότι το αριστερό του χέρι ήταν άσχημα πληγωμένο. Πυροβόλησε, αλλά αστόχησε. Η σφαίρα έξυσε το κορμί του άνδρα και τρύπησε το ξύλο. «Κατάρα» έβρισε γεμάτος ένταση ενώ σερνόταν στο δάπεδο. Από πίσω του άκουσε ποδοβολητά. Έστριψε το κορμί του με δυσκολία. Τράβηξε ξανά τη σκανδάλη. Πέτυχε έναν σερίφη στο κεφάλι. Χαμογέλασε

ικανοποιημένος παρά τον έντονο πόνο στα πλευρά του. Είχε χάσει πολύ αίμα, αλλά δεν θα παραδινόταν, θα πάλευε μέχρι τελικής πτώσεως.

«Πέτα το πιστόλι σου, σε θέλουμε ζωντανό» ούρλιαξε ένας καουμπόι με πυκνά μαύρα μαλλιά και κατασκονισμένα ρούχα.

Ο παράνομος απάντησε αρνητικά πυροβολώντας προς το μέρος του. Άκουσε αργές πατημασιές από πίσω του. Είχε χάσει πολλή ενέργεια. Δεν θα προλάβαινε να γυρίσει και να πυροβολήσει. Έστρεψε την κάννη προς το κεφάλι του. Πάτησε τη σκανδάλη και αυτοκτόνησε γελώντας. Δεν είχαν καταφέρει να τον πιάσουν.

Ο ήλιος έκαιγε τα πρόσωπά του Τεξ και του Φοξ. Τα χέρια τους ήταν τόσο σφιχτά δεμένα που οι αρθρώσεις τους πονούσαν αφόρητα. Ο Μπιλ Τεξ ήθελε εδώ και ώρα νερό, αλλά κανείς δεν φαινόταν διατεθειμένος να του δώσει. Από την άλλη, ο Φοξ κοίταζε διαρκώς δεξιά κι αριστερά με πυρωμένα μάτια. Έσφιγγε τα χέρια του και ξεστόμιζε κατάρες. Αν δεν τους παρακολουθούσαν, θα μπορούσε να τραβήξει το μαχαίρι που έκρυβε στη δεξιά του μπότα.

«Ποιος πούστης μας πρόδωσε;» ρώτησε φτύνοντας τις μπότες ενός υπαλλήλου της εταιρίας.

Εκείνος αντί για απάντηση πήρε φόρα και τον κλώτσησε στο πρόσωπο. Ο Φοξ έφτυσε αίμα και του υποσχέθηκε ότι θα τον καθάριζε όταν θα έβγαινε από τη στενή. Ο υπάλληλος γέλασε και τον κλώτσησε ξανά, αυτή τη φορά με λιγότερη δύναμη.

«Σκάσε, Ρόναλντ. Δεν είμαστε σε θέση να απειλούμε πλέον» είπε ο Τεξ προσπαθώντας να τον καλμάρει. «Ο Μάρλεϊ το έκανε, όπως σου είχα πει» πρόσθεσε καρφώνοντας με τα μάτια του μια ψηλόλιγνη σιλουέτα που ερχόταν προς το μέρος τους.

«Γεια σας, παιδιά» φώναξε ευδιάθετος ο πιστολέρο έχοντας φτάσει σε απόσταση αναπνοής. Ξεσκόνισε χαλαρά τα ρούχα του, έβαλε ένα τσιγάρο στο στόμα, τράβηξε δύο τζούρες κι αμόλησε όλον τον καπνό πάνω τους. Ο Τεξ άρχισε να βήχει ακατάπαυστα, ενώ ο Φοξ προσπαθούσε με όλες του τις δυνάμεις να σηκωθεί και να επιτεθεί στον πρώην σύντροφό τους.

«Δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς, παιδιά. Αντάλλαξα εσάς με την ελευθερία μου. Νομίζω πως ήταν μια πολύ καλή συμφωνία. Α, και λεφτά δεν υπήρχαν ποτέ σ' αυτό το τραίνο» ανακοίνωσε φυσώντας ξανά πάνω τους κάμποσο καπνό. Μετά έστρεψε την πλάτη κι άρχισε να περπατάει προς το αλόγο του.

«Δεν θα γλιτώσεις» ούρλιαξε εκτός εαυτού ο Φοξ. Είχε καταφέρει να σταθεί στα πόδια του. Πήρε φόρα και προσπάθησε να πέσει πάνω στον προδότη. Εκείνος απέφυγε εύκολα την επίθεση.

«Θα κρεμαστείτε, δεν πρόκειται να με δείτε ξανά» είπε ψυχρά ανεβαίνοντας στο αλόγο. Χτύπησε τα πλευρά του και χάθηκε στον ορίζοντα.

Ο Τεξ άρχισε να γελάει ξέφρενα. Ο Φοξ τον κοίταξε περίεργα. Σκέφτηκε ότι τα είχε χάσει από το μεγάλο σοκ. Άλλωστε ο Τεξ ήταν ο πιο αδύναμος πλέον, οπότε

ήταν λογικό να μην μπορέσει να αντέξει το βάρος όλων αυτών των αποκαλύψεων. Στην πραγματικότητα, ο Τεξ γελούσε γιατί ήξερε ότι λόγω των γνωριμιών του δεν θα τον κρεμούσαν. Όταν θα εξέτιε την ποινή του, θα έκανε τον Τζακ Μάρλεϊ να ευχόταν να μην είχε γεννηθεί.

Τα νέα της σύλληψης της θρυλικής συμμορίας διαδόθηκαν αμέσως σε όλο το Γουέστ. Ο μόνος που γλύτωσε την κρεμάλα ήταν ο Μπιλ Τεξ λόγω του βίου του τα τελευταία χρόνια. Θεωρείτο ένας ευυπόληπτος άνδρας κι έτσι καταδικάστηκε σε δεκαπέντε χρόνια φυλάκισης.

Είκοσι χρόνια μετά, ο Τζακ Μάρλεϊ βρέθηκε δολοφονημένος στο Ολντ Σακραμέντο. Το θύμα είχε πυροβοληθεί δεκατρείς φορές, ενώ του είχε αφαιρεθεί βίαια το αριστερό μάτι. Οι αρχές απέδωσαν τον φόνο σε ξεκαθάρισμα λογαριασμών. Ο ένοχος δεν βρέθηκε ποτέ.

Ο Όρκος

Ο μάρσαλ τράβηξε το σιδερικό από τη θήκη του και πυροβόλησε το κονσερβοκούτι. Ευτυχώς, το είχε πετύχει ακριβώς στο κέντρο, εκεί όπου είχε σημαδέψει. Οι κλειδώσεις των χεριών του τον πέθαιναν από τον πόνο. Για κάποιο ανεξήγητο λόγο κρατούσε δυνατά το Κολτ. Από τότε που τον είχε τραυματίσει στο αριστερό χέρι ο Σμιθ, είχε χάσει την πίστη στη σκοπευτική του δεινότητα. Ο Γουίλλιαμ Σμιθ, ο πιο περιζήτητος καταζητούμενος της πολιτείας, ήθελε να τον σκοτώσει σ' εκείνη τη συνάντησή τους στο σαλούν. Είχε αστοχήσει όμως, κι έτσι ο μάρσαλ Έρνεστ Μαλόουν την είχε σκαπουλάρει. Σπανίως έχανε σε μονομαχίες, σπανίως του ξέφευγαν τα ρεμάλια που κυνηγούσε για να χώσει στη στενή.

Δυστυχώς οι κανόνες του Γουέστ είχαν αλλάξει πρόσφατα κι έτσι δεν μπορούσε να σκοτώνει επί τόπου τα αποβράσματα. Ως εκπρόσωπος του νόμου είχε την υποχρέωση να οδηγεί τους παραβάτες στο δικαστήριο ή να τους σκοτώνει σε πολύ ειδικές περιπτώσεις. Ο Μαλόουν είχε περάσει τόσα χρόνια κυνηγώντας εχθρούς. Είχε επιβιώσει επειδή διέθετε ένα χάρισμα. Είχε μάθει να προσαρμόζεται στις ανάγκες της εκάστοτε περιόδου. Αυτό πίστευε ότι θα έκανε και αυτή τη φορά, τα τελευταία γεγονότα όμως τον είχαν διαψεύσει. Του είχαν ξεφύγει τουλάχιστον τέσσερις καταζητούμενοι. Είχε σώσει κάπως τα πράγματα καταφέροντας να οδηγήσει στο δικαστήριο έναν πρωτοκλασάτο παράνομο που κυνηγούσαν οι αρχές για πάνω από πέντε χρόνια.

Αυτή η επιτυχία τον είχε κάνει να πιστέψει ότι ο Σμιθ θα μείωνε τις ληστείες και ίσως να ερχόταν να τον βρει οικειοθελώς και να παραδοθεί. Θα εξασφάλιζε έτσι καλύτερη μεταχείριση. Λάθος εκτίμηση. Ο Σμιθ είχε ξεφύγει από κάθε έλεγχο. Οι ληστείες συνεχίζονταν, όπως και οι φόνοι.

«Θα σε πιάσω αυτή τη φορά» μονολόγησε ο γεροδεμένος άνδρας πυροβολώντας ξανά ένα κονσερβοκούτι. Τις τελευταίες μέρες είχε εντείνει την εξάσκηση στο σημάδι. Αισθανόταν ότι η ολιγοήμερη απραξία του μπορούσε να αποβεί μοιραία. Σκούπισε τον κρύο ιδρώτα από το μέτωπό του κι έβγαλε το καπέλο του. Οι μεσημεριάτικες αχτίδες του καυτού ηλίου θέριζαν εδώ και ώρα την ξηρή περιοχή. Το καφετί άλογό του διψούσε. Κι αυτός έπρεπε να επιστρέψει στην πόλη και να αναλάβει τις ευθύνες του. Αρκετά είχε αφήσει την αποτυχία να τον στοιχειώσει. Ο μάρσαλ όφειλε να μην φοβάται κανέναν και να αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση για τους συμπολίτες του. Ήταν ένας θρύλος του Γουέστ κι ανάλογη όφειλε να είναι η συμπεριφορά του.

Ανέβηκε πάνω στο περήφανο άλογό του. Τον είχε συντροφεύσει για περισσότερο από τέσσερα χρόνια στις περιπέτειές του. Μέχρι σήμερα, παρά τους τραυματισμούς του, διατηρούσε τη σπιρτάδα και τη γρηγοράδα του. Πρόσφατα μάλιστα, ένας

καουμπόη τού είχε προσφέρει ένα αξιοσέβαστο ποσό για να το πουλήσει. Ο Μαλόουν είχε αρνηθεί. Δεν μπορούσε να αποχωριστεί τον σύντροφό του. Χωρίς το άλογο θα έπαυε να είναι ο θρύλος της Άγριας Δύσης.

Έφτασε γρήγορα στην ετοιμόρροπη πινακίδα που έγραφε με μεγάλα μαύρα γράμματα «Μπάννακ». Αυτή η περιοχή της Μοντάνα τα τελευταία χρόνια είχε ξεκινήσει να παίρνει την κάτω βόλτα. Είχε μειωθεί ο πληθυσμός, είχαν λιγοστείψει και οι παράνομοι. Ο πυρετός του χρυσού είχε κρατήσει πολύ λιγότερο απ' όσο αναμενόταν. Αυτή η εξέλιξη είχε μειώσει τον φόρτο εργασίας του μάρσαλ, από την άλλη όμως, λόγω όλων των οικονομικών προβλημάτων και της σχετικής ερήμωσης το δικαστήριο είχε εγκαταλειφτεί λίγο μετά το 1881. Ήταν ευτύχημα ότι ο Δρ. Τζον Μιντ το είχε αγοράσει πριν από λίγο καιρό και το είχε μετατρέψει σ' ένα υπέροχο ξενοδοχείο που στέγαζε τους πλουσιότερους επισκέπτες του Μπάννακ.

Ξεπέζεψε μπροστά από την είσοδο του ξενοδοχείου. Ο Μιντ είχε σχεδόν πάντα καλές πληροφορίες για όλους όσους έφταναν στην πόλη. Χάρης σ' εκείνον είχε πιάσει δύο καθάρματα την προπερασμένη εβδομάδα. Προτού διαβεί το κατώφλι, έστριψε ένα τσιγάρο και βεβαιώθηκε ότι το άλογό του βρισκόταν σε καλό σημείο. Μπορεί να το χρειαζόταν ανά πάσα στιγμή. Η επίσκεψή του στην πόλη τον γέμιζε άσχημα προαισθήματα.

«Καλησπέρα, Τζον. Πώς είσαι;» ρώτησε ο εκπρόσωπος του νόμου χαμογελώντας εγκάρδια. Αυτό το χαμόγελο χρησιμοποιούσε κάθε φορά που γύρευε κάποια πληροφορία. Όσοι τον είχαν βοηθήσει στο παρελθόν το ήξεραν. Κατά κάποιον τρόπο ήταν συνδεδεμένο με τη λέξη μπελάδες.

Ο άνδρας στην υποδοχή έστρεψε μονομιάς την προσοχή του πάνω του. Φορούσε ένα αρκετά επίσημο σύνολο. Ο Μιντ ήταν της άποψης ότι τα πάντα στο ξενοδοχείο έπρεπε να αποπνέουν πλούτο, διαφορετικά το δημιούργημά του θα αποτύγχανε να διατηρήσει τη φήμη του καλού και εξεζητημένου ξενοδοχείου. Κι ό,τι ήταν εξεζητημένο, έφερνε χρήμα, ακόμα και στο ξεχασμένο από τον Θεό Μπάννακ.

«Καλά είμαι, μάρσαλ. Θα ήθελες να σε κεράσουμε τίποτα; Φαντάζομαι δεν ήρθες για να πεις απλώς ένα γεια. Έτσι δεν είναι;» είπε ο ιδιοκτήτης γλείφοντας τα χείλη του. Το σοβαρό ύφος του Μαλόουν τον έβαλε σε σκέψεις. Μια φορά μόνο τον είχε δει σε αντίστοιχη κατάσταση. Τα πράγματα δεν πήγαιναν καλά. Σίγουρα γύρευε κάποιον επικίνδυνο, όχι σαν εκείνους τους ελαφρόμυαλους που του είχε καταδώσει στο παρελθόν.

«Είμαι κάπως βιαστικός, αγαπητέ μου φίλε. Θέλω να μου πεις αν είδες να μπαίνει στην πόλη κανένας παράξενος ξένος. Μιλάω για τις τελευταίες πέντε μέρες» δήλωσε το όργανο της τάξης φυσώντας κάμποσο καπνό από τα ρουθούνια του. Είχε καρφώσει τα μάτια πάνω στον συνομιλητή του. Κάθε κίνησή του καταγραφόταν. Ο Έρνεστ εμπιστευόταν τον Δόκτορα, αλλά γνώριζε και το μοναδικό του ελάττωμα. Ήταν φιλάργυρος. Θα μπορούσε χωρίς κανέναν δισταγμό να πουλήσει και την οικογένειά του, αρκεί το ποσό να ήταν καλό.

«Να σου πω την αλήθεια, δεν ξέρω. Πέρασαν κάμποσοι, που έμειναν στην πόλη μία μέρα. Όλοι τους φαινόταν σαν σόι, εκτός από έναν καουμπόη που δεν ήταν σε καλή κατάσταση. Μου είπε ότι περιπλανιόταν για μήνες. Είχε πολλή σκόνη και βρωμιά πάνω του. Δεν δημιούργησε κάποιο πρόβλημα. Πλήρωσε κανονικά και άφησε και καλό φιλοδώρημα. Έφυγε προχτές. Είχε την ηλικία σου» απάντησε ο ιδιοκτήτης ελέγχοντας το βιβλίο των κρατήσεων. Έδειξε μάλιστα στον συνομιλητή του το ονοματεπώνυμο που είχε σημειώσει.

«Μπα, δεν είναι αυτός, Τζον. Θυμάσαι κανέναν άλλον; Θα σου έκανε σίγουρα εντύπωση. Είναι γεροδεμένος και στα μάτια του μπορείς να δεις την κόλαση...»

«Έρνεστ, δεν είναι δυνατόν να μου δίνεις μία τόσο ασαφή περιγραφή. Αποκλείεται να υπάρχει άνθρωπος που να μπορείς να δεις στα μάτια του την κόλαση. Είσαι υπερβολικός. Ο χρόνος σε έχει επηρεάσει άσχημα. Αν θες, πέρνα το βράδυ να σε κεράσω καμιά μπύρα και να μιλήσουμε πιο χαλαρά».

«Τζον, αν τον είχες συναντήσει, θα είχες δει τι ακριβώς σου λέω. Επομένως, είναι σχεδόν σίγουρο ότι δεν πέρασε από εδώ. Χμ, πέρα από εμένα και τον Τόμας, δεν υπάρχει άλλος που να προσφέρει δωμάτια, σωστά;» ρώτησε στρίβοντας ένα καινούριο τσιγάρο. Σύμφωνα με τις πληροφορίες του, ο Σμιθ έπρεπε να κρύβεται κάπου στη πόλη. Αν όχι, τότε φοβόταν πως θα είχε εξαφανιστεί ήδη από τη Μοντάνα.

«Όπως τα λες είναι. Αν θελήσεις κάτι άλλο, μη διστάσεις να έρθεις από το ξενοδοχείο» είπε ο ιδιοκτήτης εγκαταλείποντας το πόστο του. Ανέβηκε τα σκαλιά για τον δεύτερο όροφο. Είχε να παραδώσει την αλληλογραφία των πελατών του.

Ο Μαλόουν άφησε το πρώην δικαστήριο προβληματισμένος. Ετοιμάστηκε να καθαλίσει το άλογο, όταν είδε τον ιδιοκτήτη του σαλόνι να τον πλησιάζει με γοργά και αποφασιστικά βήματα.

«Καλησπέρα Έρνεστ. Πώς είναι το χέρι σου;» ρώτησε ο στρουμπουλός Τόμας ρίχνοντας ένα διερευνητικό βλέμμα και βγάζοντας παράλληλα το καπέλο του ως ένδειξη σεβασμού. Τα χρόνια στο Γουέστ τον είχαν διδάξει να σέβεται πάντοτε τους ισχυρότερους. Αν πήγαινε κάτι σκατά, τότε εκείνοι θα τον βοηθούσαν.

«Μια χαρά είναι, Τόμας» απάντησε αγέρωχα ο Μαλόουν. Σκέφτηκε να τον ρωτήσει επί τόπου για τον παράνομο, αλλά θυμήθηκε ότι τον είχαν προειδοποιήσει ότι ο Τόμας Σόλο είχε πάρει δώσε με τους ντεσπεράντος της περιοχής. Δεν έπρεπε να του ξεφύγει καμία κουβέντα. Στο παρελθόν τον είχε εμπιστευτεί. Ίσως να ήταν εκείνος που είχε κελαηδήσει στον Σμιθ για τη δεύτερη ληστεία. Διαφορετικά, πώς μπορούσε να ξέρει ο καταζητούμενος ότι ακριβώς εκείνη τη μέρα ο μάρσαλ θα έλειπε από την περιοχή; «Τι με θες και ήρθες τόσο φορτσάτος προς τα εδώ; Σήμερα είναι αρκετά ήσυχη μέρα. Δεν πιστεύω να συνέβη τίποτα σημαντικό και να μην το πήρα χαμπάρι;» ρώτησε εύθυμα.

«Να σου πω την αλήθεια, δεν σε ήθελα κάτι. Ήθελα να δω μοναχά πώς είσαι. Είχα ακούσει για τον τραυματισμό στο χέρι σου και ανησύχησα. Είσαι ο φρουρός της τάξης

στην περιοχή μας και πρέπει να σε προσέχουμε. Μια και βρίσκεσαι στα μέρη μας, όποτε μπορείς πέρνα από το σαλούν να σε κεράσω μια μπύρα και να μιλήσουμε για ένα φλέγον ζήτημα» είπε ο Τόμας κλείνοντας το αριστερό του μάτι παιχνιδιάρικα χωρίς να περιμένει την απάντηση του μάρσαλ. Μετά τίνανε τη σκόνη από τα ρούχα του και κατευθύνθηκε προς το μαγαζί του.

Ο Έρνεστ προβληματίστηκε με τη συμπεριφορά του ιδιοκτήτη του σαλούν. Τα παλιά χρόνια ο Τόμας ήταν ήσυχος και δεν έδινε κανένα δικαίωμα. Μέχρι που το ζεστό χρήμα που του άφηναν ενίοτε τα καθίκια που σύχναζαν στο σαλούν παίζοντας μέχρι πρωίας πόκερ τον είχε αλλάξει. Στα μάτια του καθρεφτιζόταν πια ένας επικίνδυνος κόσμος που δεν απείχε πολύ από εκείνον της απόλυτης ασυδοσίας. Είχε έρθει για να τον ψαρέψει και ήταν σχεδόν βέβαιος ότι η πρόσκληση που του είχε απευθύνει ήταν παγίδα. Μολαταύτα θα πήγαινε το βράδυ από εκεί. Δεν είχε επιλογή, μια και τα ίχνη του θηράματός του φαινόταν να έχουν χαθεί.

Χτύπησε στα πλευρά το άλογό του για να πάει πιο γρήγορα και σε λίγο έφτασε έξω από το σπίτι του σταβλάρχη του Μπάννακ. Ο Ντέιβιντ Γκρικ ήταν παλιός φίλος και παρότι είχε να τον δει χρόνια, ήλπιζε ότι θα μπορούσε να τον φιλοξενήσει. Είχε αποφασίσει να μείνει στο Μπάννακ μέχρι να βρει τα ίχνη του Σμιθ. Είχε την αίσθηση ότι το βράδυ στο σαλούν κάτι θα μάθαινε.

Φώναξε τρεις φορές το όνομα του φίλου του. Αμέσως άνοιξε η καφετιά ξύλινη πόρτα κι από μέσα ξεπετάχτηκε ένας άνδρας γύρω στα εξήντα. Είχε καμπούρα, ένα πυκνό κάτασπρο μουστάκι και φαλάκρα.

«Δεν περίμενα να σε δω σήμερα, Έρνεστ» του φώναξε ο σταβλάρχης χτυπώντας τον φιλικά στην πλάτη. Με τον Μαλόουν τούς συνέδεε φιλία χρόνων, από τότε που ο τωρινός εκπρόσωπος του νόμου ήταν ο βοηθός του. Από την πρώτη στιγμή που τον είχε επιλέξει πίστευε ότι ο Έρνεστ Μαλόουν θα γινόταν ένας θρύλος του Γουέστ. Πέρα από το άπιαστο σημάδι του είχε κι έναν ακέραιο χαρακτήρα. Ότι και να του έταζαν, δεν υπήρχε περίπτωση να παραβιάσει τον νόμο.

«Πάνε χρόνια, φίλε μου, κι απ' ότι βλέπω δεν έχεις βάλει κανένα κιλό. Εξακολουθείς να είσαι λεπτός σαν οδοντογλυφίδα» γέλασε ο μάρσαλ ανταποδίδοντας τα χτυπήματα στην πλάτη. Πάντα χαιρόταν που έβλεπε τον φίλο και μέντορά του. Αν δεν τον είχε στρατολογήσει ο Γκρικ, πιθανόν και να είχε πάρει τον στραβό δρόμο. Στην παιδική του ηλικία το να είσαι παράνομος ήταν πολύ πιο δημοφιλές από το να εκπροσωπείς τον νόμο, καθώς οι σερίφηδες, οι βοηθοί τους, οι μάρσαλ, οι δικαστές κ.τ.λ. θεωρούνταν εντελώς διεφθαρμένοι.

«Πέρνα μέσα, να πιούμε έναν καφέ, και να μου πεις τι δυσάρεστο σε φέρνει στο κατώφλι μου. Δείχνεις αρκετά προβληματισμένος και μπερδεμένος» τον προέτρεψε ο Γκρικ προσπερνώντας τον για να χαθεί στην κουζίνα του.

Ο Μαλόουν χάζεψε για λίγο το σπίτι του φίλου του. Ήταν ένα συμπαθέστατο σπιτάκι τεσσάρων δωματίων, όμοιο με σχεδόν όλα τα σπίτια των σερίφηδων που είχε επισκεφτεί. Τα ψίχουλα που τους έδινε η κυβέρνηση δεν έφταναν για να ζήσουν

αξιοπρεπή γεράματα. Ξόδευαν όλη τους τη ζωή ρισκάροντας για το κοινό καλό και το ευχαριστώ ήταν αυτό το σπιτάκι. Ο ίδιος, όσο έφερε τον τίτλο του μάρσαλ, είχε ένα δωμάτιο στο πιο φθηνό ξενοδοχείο. Είχε κρατήσει βέβαια μερικά χρήματα, ώστε να αγοράσει κάποιο μικρό σπίτι όταν θα αποχωρούσε από τη δουλειά. Ο καιρός πλησίαζε, το σώμα του είχε γεράσει και οι κινήσεις του είχαν επιβραδυνθεί σημαντικά. Πέρα από τον Σμιθ, ήθελε να συζητήσει και για την απόσυρσή του από το σώμα. Η νέα εποχή φαινόταν να μην μπορεί να τον σηκώσει. Έπρεπε να κάνει τόπο για τη νέα γενιά. Είχε έρθει η στιγμή να αποχωριστεί τα εξάσφαιρά του. Είχε κουραστεί από τις διαρκείς εντάσεις και τα θανατικά. Στο ξεκίνημα της καριέρας του είχε την αίσθηση ότι θα μπορούσε να κυνηγάει τους εγκληματίες εις τον αιώνα τον άπαντα. Είχε σφάλει, του έμενε το πολύ μια πενταετία αν συνέχιζε μ' αυτούς τους ρυθμούς. Κάποιος ικανότερος θα τον ξεπάστρευε αργά ή γρήγορα.

«Ορίστε, τον έκανα όπως ακριβώς σου αρέσει» είπε ο Γκρικ μπαίνοντας στο σαλόνι. Κάθισε αντίκρυ του, στην αγαπημένη του πολυθρόνα.

«Ευχαριστώ, ο καφές σου είναι πάντα καλός και μου φτιάχνει το κέφι».

«Δεν χρειάζομαι προλόγους. Πες μου τι σε απασχολεί. Δεν φαίνεσαι καλά».

«Ντέιβιντ, έχω γεράσει και νομίζω πως δεν μπορώ να κάνω πια αυτή τη δουλειά. Έχω κουραστεί. Δεν είμαι ο άνδρας που ήμουν κάποτε. Ούτε και το σημάδι μου είναι» είπε προτάσσοντας το τραυματισμένο χέρι του.

«Όλοι γερνάμε, Έρνεστ. Είτε μας αρέσει είτε όχι. Δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς. Ο χρόνος είναι αμείλικτος και όταν θελήσει τα παίρνει όλα. Νομίζω πως μπορείς να δουλέψεις ακόμα ως μάρσαλ για κάμποσο καιρό, αρκεί να το θέλεις». Σταμάτησε για να ρουφήξει καφέ και συνέχισε: «Μπορείς να πάρεις βοηθό, όπως έκανα εγώ. Πρέπει να πάψεις να κατηγορείς τον εαυτό σου για τον θάνατο του Μπιλ. Δεν έφταιγες εσύ. Είναι η φύση της δουλειάς. Μια στιγμή να είσαι απρόσεκτος, και μπορεί να συμβεί το μοιραίο...»

«Δεν είναι η φύση της δουλειάς μας αυτή. Είναι η φύση του καταραμένου του Γουέστ. Όλο πυροβολισμοί, ληστείες και σκοτωμοί. Κάποια στιγμή πρέπει να τελειώσουν όλα αυτά. Να αποσυρθούμε όλοι μας από το κυνήγι».

«Το κυνήγι δεν θα σταματήσει ποτέ, Έρνεστ, όσα χρόνια και να περάσουν. Πάντα θα υπάρχουν οι νόμιμοι, οι παράνομοι και ο κανονικός κόσμος. Είναι στην ανθρώπινη φύση. Δεν αλλάζει αυτό. Το θέμα είναι τι θέλεις να κάνεις εσύ, τίποτα παραπάνω και τίποτα λιγότερο. Επίσης, θα πρέπει να σκεφτείς αν έχεις τη δυνατότητα να τα παρατήσεις όλα και να φύγεις. Δεν πρόκειται να σε αφήσουν να φύγεις αν δεν υπάρχει ανάλογος αντικαταστάτης» είπε έντονα ο Γκρικ.

«Θα βρω έναν και γρήγορα. Δεν είναι κάτι δύσκολο. Οι μισθοί και οι κίνδυνοι δεν είναι τόσο σκατά όσο ήταν παλιά».

«Δεν είναι τόσο εύκολο να βρουν αντικαταστάτη τη στιγμή που θεωρείσαι θρύλος. Και να ξέρεις, τίποτα κακό δεν πρόκειται να συμβεί. Αν θες μπορείς να παραιτηθείς, αλλά να υπάρχει λόγος. Δεν είναι λογικό να λες ότι γέρασες και

κουράστηκες στην ηλικία σου!» φώναξε εκνευρισμένα ο Γκρικ ρίχνοντας παραπάνω από τη μισή κούπα καφέ στο πάτωμα.

«Λένε ότι ο απ' έξω από τον χορό πολλά τραγούδια ξέρει. Είχαμε κάνει ξανά αυτή τη συζήτηση, όταν ήσουν στην ίδια θέση. Θυμάσαι τι μου είχες πει, έτσι; Έχοντας νιώσει στο πετσί μου τόσες απώλειες μπορώ να σου πω ότι είχα άδικο. Λόγω νιότης δεν μπορούσα να δω το προφανές. Αυτή η δουλειά δεν αντέχεται» είπε ο μάρσαλ πίνοντας την τελευταία γουλιά του καφέ του. Η καφεΐνη δεν τον είχε αναζωογονήσει, αντιθέτως είχε εντείνει την κούραση.

«Κάνε ό,τι θες, Έρνεστ, αλλά το Γουέστ σε χρειάζεται. Άντρες σαν εσένα δεν υπάρχουν πλέον ούτε για δείγμα. Μην αφήνεις την κούραση και τον χρόνο να σε κοροϊδέψει. Πρέπει να σταματήσεις μόνο όταν θα το θελήσεις εσύ. Θες να σου φέρω κάτι να φας;» ρώτησε για να κόψει τη συζήτηση και να αλλάξει θέμα.

«Δεν θα έλεγα όχι σ' ένα πιάτο φαγητό. Έχω πεθάνει της πείνας» του απάντησε ο Μαλόουν χαρίζοντάς του ένα κουρασμένο χαμόγελο.

Ο Γκρικ μάζεψε τις κούπες και πήγε στην κουζίνα όπου γέμισε δυο βαθιά πιάτα με φασόλια.

«Ορίστε. Δεν είναι κάτι το σπουδαίο, αλλά πιστεύω πως θα σε χορτάσει. Τα φασόλια είναι η ειδικότητά μου» είπε χτυπώντας τον Μαλόουν φιλικά στην πλάτη. Η φράση με τα φασόλια ήταν χλιοειπωμένη, αλλά του άρεσε να τη μοιράζεται με τον κόσμο. Θυμόταν τα νεανικά του χρόνια, τότε που αλώνιζε την Άγρια Δύση κυνηγώντας την τύχη του.

Ο Μαλόουν έπιασε το πιάτο με τα φασόλια και το μισό καρβέλι ψωμί. Το βούτηξε λαίμαργα στο ζουμί τους. Οι μαγειρικές ικανότητες του φίλου του είχαν βελτιωθεί. Τον παλιό καιρό τα φαγητά του θύμιζαν χαλασμένη κονσέρβα. Έπρεπε να είχες άγιο για να τη βγάλεις ζωντανός, αν και με το πέρασμα του χρόνου και τις κακουχίες, τα συνηθίζες τα φασόλια. Εδώ είχε συνηθίσει πια το μπέικον. Κατανάλωνε αρκετό κατά τη διάρκεια των ταξιδιών του. Χορτασμένος, ακούμπησε το πιάτο του στη γωνία του επίπλου. «Σε πειράζει να κοιμηθώ εδώ για λίγο; Είμαι πολύ κουρασμένος».

«Αν θες, μπορείς να χρησιμοποιήσεις και το κρεβάτι μου. Εγώ θα πάω στην πόλη να κάνω μερικά ψώνια, οπότε μην αγχώνεσαι. Δεν θα βρίσκομαι στα πόδια σου».

«Μπα, θα κοιμηθώ εδώ. Είναι καλύτερος ο καναπές από το κρεβάτι. Δεν μπορώ τα μαλακά στρώματα» απάντησε βαριεστημένα και έβγαλε τις μπότες του.

Έπλυνε τα χέρια του και ξάπλωσε στον καναπέ. Ο οικοδεσπότης του είχε φύγει όσο βρισκόταν στην τουαλέτα. Ξεντύθηκε και έκρυψε το πιστόλι κάτω από το σκληρό μαξιλάρι του. Άφησε την κούραση να τον παρασύρει σ' έναν βαθύ ύπνο.

Τον ξύπνησαν χτυπήματα στην πόρτα. Πετάχτηκε πάνω στη στιγμή, άρπαξε το Κολτ και σημάδεψε ενστικτωδώς την πόρτα και τον άνδρα που μπήκε στο δωμάτιο. Με θολό ακόμα κεφάλι από τον ύπνο, λίγο έλειψε να τραβήξει τη σκανδάλη και να ρίξει πάνω στον παλιό του φίλο.

«Μη χτυπήσεις ξανά την πόρτα. Ήμουν έτοιμος να σου ρίξω» είπε καθώς ντυνόταν. Σε λίγη ώρα έπρεπε να πάει στο σαλόνι για να συναντήσει τον Τόμας. Έπρεπε να είναι έτοιμος για όλα.

«Ήταν η πιο ασφαλής επιλογή να χτυπήσω την πόρτα. Παραμιλούσες έντονα. Έλεγες ασυναρτησίες. Κραυγές, απειλές και ονόματα. Έρνεστ, γιατί βρίσκεσαι εδώ;» ρώτησε ανήσυχος ο Γκρικ. Ένιωθε ότι κάτι σοβαρό είχε συμβεί. Ο μάρσαλ σπανίως παραμιλούσε στον ύπνο του με τέτοια ένταση.

«Κυνηγάω τον Σμιθ. Μήνες τον κυνηγάω. Ο τύπος μου ξεφεύγει συνέχεια. Πρέπει να τον πιάσω και να ησυχάσω. Έχει αφηνιάσει. Σκοτώνει πλέον χωρίς λόγο. Και με έχουν αγχώσει και οι καινούριοι κανονισμοί που δεν μου επιτρέπουν να τον σκοτώσω. Τύποι σαν αυτόν θέλουν μια σφαίρα στο κεφάλι για να συμμαζευτούν. Δεν καταλαβαίνουν αλλιώς».

«Ο Σμιθ δεν είναι ο οποιοσδήποτε. Είναι πολύ επικίνδυνος. Πρέπει να είσαι πάρα πολύ προσεκτικός. Μην ξεχνάς ότι πλέον μπορεί να είναι και καλύτερος από εσένα στο πιστόλι. Είναι νέος, αλλά και χρόνια στην παρανομία. Αν βάλεις το μυαλό σου να δουλέψει, θα τον πιάσεις. Καλή επιτυχία, φίλε μου. Όταν τελειώσεις, πέρνα να μου πεις πώς τον έπιασες».

Ο μάρσαλ έμεινε εμβρόντητος από τα λόγια του άνδρα. Τον κοίταξε στα μάτια που έμοιαζαν να γελάνε σαν μικρά παιδιά. «Τον είδες στην πόλη;» ρώτησε καθώς σηκωνόταν και φορούσε το καπέλο του.

Ο φίλος του δεν απάντησε. Μόνο όταν ο μάρσαλ έφτασε πια στην εξώπορτα άκουσε τη φωνή του και παρά τη σοβαρότητα αυτού που του ανακοίνωσε, δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει με τον τρόπο που το είπε.

«Έλα τώρα! Πού ακούστηκε στα μέρη μας να κυκλοφορεί λευκός με σομπρέρο και να έχει προφορά Τεξανού;»

Ο Μαλόουν ένιωσε το γλυκό αγεράκι να του χτυπά το πρόσωπο. Κούνησε δοκιμαστικά το χτυπημένο χέρι του θέλοντας να τσεκάρει αν τον ενοχλούσε ακόμα. Τράβηξε απότομα το εξάσφαιρο. Ένιωσε μόνο ένα μικρό τσίμπημα. Δεν έπρεπε όμως να το κουράσει πολύ. Προχώρησε μέχρι που έφτασε στο μεγαλόπρεπο σαλόνι της πόλης. Όταν το Μπάνακ είχε χρυσοθήρες, εδώ παίζονταν ιλιγγιώδη ποσά. Κάποιοι ακουγόταν ότι είχαν κάνει περιουσία σε μια νύχτα και είχαν εγκαταλείψει το ίδιο βράδυ τη Μοντάνα. Όλα ήταν δυνατά στην Άγρια Δύση. Αυτό ήταν το πιο τρομακτικό.

Καθώς διάβηκε το κατώφλι του σαλόνι, κάθε κουβέντα ανάμεσα στους θαμώνες σταμάτησε, αυτό όμως δεν πτόησε τον Μαλόουν στο ελάχιστο. Είχε συνηθίσει να φέρνει πάνω του, όπου κι αν πήγαινε, τη ρετσινιά του νόμου. Πάλι καλά που υπήρχαν και οι πολίτες που αναγνώριζαν ότι χωρίς την αφεντιά του η ευρύτερη περιοχή θα είχε πέσει στα χέρια των καθικιών. Όποιος του έδινε έστω και μια μικρή αφορμή απόψε, θα συλλαμβανόταν χωρίς δεύτερη σκέψη.

«Τι λέει Τόμας; Πολλή κίνηση έχει απόψε, έτσι;», ρώτησε κοιτάζοντας τα χοντροκομμένα πρόσωπα δύο αγνώστων που είχαν πιάσει το γωνιακό τραπέζι στα αριστερά του. Ο ένας τους φορούσε ένα μακρύ μεξικάνικο καπέλο.

Ο ιδιοκτήτης ξεροκατάπιε. Το ύφος του μάρσαλ δεν του άρεσε. Είχε έρθει με επιθετικές διαθέσεις. Έπρεπε επιτέλους να του μιλήσει για να σώσει το όνομά του. Όσο κυλούσε η άμμος στην κλεψύδρα του χρόνου, τόσο διαδίδονταν φήμες, ότι είχε γίνει ένα με τους παρανόμους. Αν έδινε τον Σμιθ, τότε όλα θα τελείωναν. «Ξέρω πού βρίσκεται ο Σμιθ» είπε σιγανά κερνώντας τον Μαλόουν μια μισόλιτρη μπίρα. Κοίταξε αγχωτικά δεξιά κι αριστερά μη και τους παρακολουθούσε κάποιο επικίνδυνο μάτι. Σ' αυτή την πόλη είχαν αλλάξει πολλά. Οι κάτοικοι έχωναν όλο και περισσότερο τη μύτη τους εκεί που δεν είχαν καμιά δουλειά. Να, αυτός ο τύπος με το σομπρέρο δεν είχε τραβήξει τα μάτια του από πάνω τους, σαν να έλεγχε τι θα έλεγε στον μάρσαλ. Είχε πάρει την απόφασή του όμως, όποιες κι αν ήταν οι συνέπειες. Έπρεπε να καθαρίσει το όνομά του για χάρη της οικογένειάς του. Κι έτσι έκανε ένα επιφυλακτικό νόημα προς τη μεριά του άνδρα με το μεξικάνικο καπέλο.

Ο Έρνεστ χάιδεψε στοργικά το Κολτ του. Από την είσοδό του στο σαλόνι είχε αντικρίσει τον παράνομο. Με αγέρωχα βήματα περπάτησε προς το μέρος του. Το αριστερό του χέρι κρεμόταν πάντα λίγο πιο πάνω από το σιδερικό. Ένας γέρος που έπαιζε πόκερ με την παρέα του πλήρως ανμέσως κι έφυγαν. Η ατμόσφαιρα μύριζε μπαρούτι.

«Τι λέει, Σμιθ; Πώς και έχεις το θράσος να περιφέρεσαι ακόμα; Δεν ξέρεις ότι είσαι καταζητούμενος κι ότι το κεφάλι σου αξίζει πολλά; Το πενταπλάσιο ποσό από το μηνιατικό μου» δήλωσε τραβώντας το Κολτ.

Ο άνδρας με το σομπρέρο παρέμεινε ψύχραιμος. Σήκωσε το κεφάλι του αφήνοντας τη σημαδεμένη του τράπουλα στο κέντρο του τραπεζιού. Στα δεξιά του υπήρχε ένα ποτηράκι Τεκίλα. Το κατέβασε αμέσως. Ένιωσε το αλκοόλ να του καίει τα σωθικά. Ήξερε ότι ο αντίπαλός του δεν ήταν τόσο γρήγορος όσο παλιά. Στην τελευταία συνάντησή τους τον είχε κερδίσει. Έπρεπε κάπως να του αποσπάσει την προσοχή. Σηκώθηκε από τη θέση του. Έφτιαξε την ασπριδερή μπλούζα του. Τα μάτια του πέταγαν σπίθες και το χέρι του διέγραφε κύκλους πάνω από το φονικό του εργαλείο.

«Δεν περίμενα να με καταλάβεις, Μαλόουν. Τα γεράματα σε έχουν αποδυναμώσει. Ξέρεις πολύ καλά ότι σε μια κανονική μονομαχία θα βρισκόσουν επί τόπου νεκρός. Δεν θα σου τη χάριζα. Είναι ωραίο να σε γελοιοποιώ, μα όλα τα πράγματα κάποια στιγμή φτάνουν στο τέλος...»

«Αυτό ακριβώς είπα κι εγώ. Δεν υπάρχει γυρισμός. Κατηγορείσαι για κάμποσους φόνους και για τέσσερις τουλάχιστον ληστείες. Επίσης, θα μπορούσα έτσι κι αλλιώς να σε χώσω μέσα γιατί έχεις αφήσει στο τραπέζι μια σημαδεμένη τράπουλα. Έτσι βγάζεις πια χαρτζιλίκι, κοροϊδεύοντας τους θαμώνες του μαγαζιού;», είπε ο Έρνεστ με έντονα ειρωνικό τόνο ώστε να προκαλέσει το μένος του ευερέθιστου αντιπάλου.

Ο Σμιθ έσφιξε τις γροθιές του. Ήξερε ότι σύντομα θα του δινόταν η ευκαιρία που ήθελε για να τον ξεπαστρέψει μια για πάντα. «Οκέι, σερίφη είμαι όλος δικός σου» είπε σηκώνοντας τα χέρια του.

«Έλα προς το μέρος μου με αργά βήματα» φώναξε ο Μαλόουν για να ακουστεί πάνω από το βουητό των θαμώνων.

Ο καταζητούμενος ακολούθησε τις οδηγίες κατά γράμμα. Μόλις βρέθηκε μπροστά από τον μάρσαλ κινήθηκε αστραπιαία. Με τον αγκώνα του δεξιού του χεριού τον χτύπησε στο σαγόνι και πατώντας δυνατά το αριστερό του χέρι τού άρπαξε το πιστόλι. Έριξε μερικές ακόμα στα πλευρά του και μετά με δυο βήματα βρέθηκε στην είσοδο του σαλούν. «Δεν θα με πιάσεις ποτέ Μαλόουν. Οι μέρες σου έχουν τελειώσει. Δεν έπρεπε να τα βάλεις μαζί μου. Την επόμενη φορά που θα με συναντήσεις, θα είναι η τελευταία σου. Βαρέθηκα να σε κοροϊδεύω, δεν βρίσκω καμία ευχαρίστηση πια. Αντιός» φώναξε κι εξαφανίστηκε αφήνοντας πίσω του μόνο τον βροντερό καλπασμό του αλόγου του.

Ο Μαλόουν ένιωσε το τραύμα του να πυρώνει και τον πόνο να του ξεσκίζει τα σωθικά. Δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι ο Σμιθ τού είχε ξεφύγει για μία ακόμα φορά. Πετάχτηκε πάνω νιώθοντας τις σουβλιές στα πλευρά του. «Θα τον φέρω πίσω ζωντανό ή νεκρό, αλλιώς να μη με λένε Έρνεστ Μαλόουν. Δεν θα αφήσω αυτόν τον κρετίνο να με περιπαίζει» είπε οργισμένος.

Βγήκε από το σαλούν κι έτρεξε στον στάβλο. Πήρε ένα καινούριο πιστόλι, ίππευσε το άλογό του και βάλθηκε να τρέχει μέσα στη σκοτεινή νύχτα. Το άλογό του ήταν δυνατότερο. Αργά ή γρήγορα θα τον έφτανε.

Τα συνεχιζόμενα σκαμπανεβάσματα πάνω στη σέλα τού προκαλούσαν αφόρητο πόνο. Έσφιξε τα χείλη του. Δεν έπρεπε να βογκήξει, να δώσει αυτή την ευχαρίστηση στον εγκληματία. Μια ακόμα σουβλιά τον έκανε να χάσει την ισορροπία του και να βρεθεί στο έδαφος. Ευτυχώς, το άλογο σταμάτησε όταν κατάλαβε ότι δεν είχε αναβάτη. Ο μάρσαλ προσπάθησε να κινηθεί και του ξέφυγε μια κραυγή τόσο δυνατή που κάλυψε απ' άκρη σε άκρη την περιοχή. Πέρα από τα πλευρά, είχε τραυματίσει ξανά το ήδη χτυπημένο χέρι του. «Καταραμένη» φώναξε χτυπώντας μανιασμένα το καλό του χέρι στο έδαφος.

Πήρε βαθιές ανάσες, χαλάρωσε και βρήκε τη δύναμη να σταθεί ξανά στα πόδια του. Γραπώθηκε από τα γκέμια και κατάφερε να καθαλικάψει. Χτύπησε απαλά το άλογο στα πλευρά. Θα προσπαθούσε να ακολουθήσει τον εχθρό του πιο αργά. Λογικά, μ' έναν σταθερό ρυθμό δεν θα έπεφτε ξανά από τη σέλα. Όσο παρέμενε καλός ο καιρός, τα ίχνη του Σμιθ θα ήταν εμφανή. Κάποια στιγμή θα τον έπιανε και τότε ίσως να αναγκάζοταν και να τον σκοτώσει.

Μετά από τρεις ώρες συνεχόμενης πορείας σταμάτησε το άλογο. Είχε ακούσει τον ήχο τρεχούμενου νερού. Ήταν καλή ευκαιρία να δροσιστεί αυτός και το άλογο. Ξεπέζεψε και περπατώντας στα τυφλά οδήγησε τον σύντροφό του στο σωστό μέρος. Ανάμεσα από κάμποσα πουρνάρια υπήρχε μια σχισμή στον βράχο. Δοκίμασε το νερό.

Ήταν καθαρό και κρύο. Έβγαλε ένα από τα βαθιά πιάτα και το γέμισε νερό από την πηγή. Το ζώο έσκυψε και ήπιε λαίμαργα.

Αποφάσισε να ξεκουραστεί λίγο. Ένιωθε βαρύς κι ασήκωτος. Στήριξε την πλάτη του πάνω στον βράχο κι έστρεψε την προσοχή του στα άστρα. Είδε τον Ωρίωνα, τη Μεγάλη και τη Μικρή Άρκτο, -αν βέβαια ήταν αυτές, μια και στην πραγματικότητα ο μάρσαλ δεν ήξερε πολλά από άστρα. Είχε ασχοληθεί πριν από μια δεκαετία για να μπορέσει να πιάσει κουβέντα σε μια κοπέλα που του άρεσε. Ακόμα τη θυμόταν, μαυρομάλλα, με υπέροχα καταπράσινα μάτια και εκρηκτικό ταπεραμέντο. Είχε καταφέρει να σαγηνεύσει τους περισσότερους άνδρες της πόλης. Τελικά, μετά από αμέτρητες προσπάθειες την είχε γνωρίσει. Ο χαρακτήρας της ήταν ακόμα πιο θελκτικός από την εμφάνισή της. Ήθελε να την κάνει γυναίκα του, μα τελευταία στιγμή είχε φοβηθεί τις υποχρεώσεις. Ο γάμος και η δέσμευση δεν ταίριαζαν σ' ένα όργανο του νόμου. Γι' αυτό την είχε αφήσει να φύγει. Θα ζούσε πιο γαλήνια μακριά του. Κάθε φορά που κοίταζε τα άστρα τη θυμόταν. Δεν έπρεπε να την αφήσει να φύγει, κι ας προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του ότι ήταν το σωστό. Στον έρωτα δεν υπήρχε σωστό ή λάθος.

Ξεντύθηκε και κάτω από το αμυδρό φως, έλεγξε τις πληγές του. Έριξε λίγο κρύο νερό στα πλευρά του φροντίζοντας να μην χρησιμοποιεί το τραυματισμένο χέρι. Το χρειαζόταν για την ώρα της τελικής αναμέτρησης. Πήρε βαθιές ανάσες. Χάζεψε λίγο ακόμα τα αστέρια και ονειροπόλησε για λίγο. Η ώρα όμως περνούσε. Κάλεσε το άλογό του και το καβαλίκηψε πιο εύκολα αυτή τη φορά. Τα τραύματά του θα γιατρεύονταν σύντομα. Ήδη τα τσιμπήματα που ένιωθε στα πλευρά είχαν εξασθενήσει. «Πάμε» φώναξε και χάθηκε στον ορίζοντα πιο αισιόδοξος.

Ο καυτός ήλιος είχε κάνει την εμφάνισή του εδώ και ώρα. Ο εκπρόσωπος του νόμου αποφάσισε να ξαποστάσει ξανά το βράδυ. Η λίγη ώρα που είχε ξεκουραστεί του είχε δώσει δύναμη. Άλλωστε, ήταν σίγουρος ότι ο αντίπαλός του έκανε ακριβώς το αντίθετο. Ο Σμιθ είχε έπαρση και συχνά πυκνά έκρινε λάθος τις ικανότητες των αντιπάλων του. Εφόσον πίστευε ότι ο Μαλόουν είχε γεράσει και ότι παρέμενε προσκολλημένος στις παλιές αρχές, θα έπαιρνε μεγαλύτερα ρίσκα. Γι' αυτό και ο μάρσαλ θα εκμεταλλευόταν την υπερβολική σιγουριά του Σμιθ και θα τον έφτανε σύντομα.

Έβγαλε το καπέλο του για να κάνει αέρα στο ηλιοκαμένο του πρόσωπο. Ο καλπασμός του ζωντανού είχε επιβραδυνθεί πια σε απλό βηματισμό. Ήταν έτοιμος να σταματήσει για να πιεί λίγο καφέ και να ξαποστάσει, όταν στο βάθος, κοντά στους βράχους, είδε να σηκώνεται ένα παρατεταμένο σύννεφο σκόνης. Πίεσε το άλογο να συνεχίσει λίγο ακόμα και το θέαμα που αντίκρισε τον έκανε να βλαστημήσει. Δίπλα στα βράχια στεκόταν μια ομάδα πέντε ατόμων και μια λεηλατημένη άμαξα. Όφειλε αναγκαστικά να σταματήσει.

Πλησίασε προσεκτικά. Ανάμεσα στα άτομα διέκρινε μια νεαρή γυναίκα κοντά στα είκοσι κι έναν άνδρα που ίσως και να βρισκόταν στα τελευταία του, κρίνοντας από το λιπόσαρκο κορμί και τις έντονες ρυτίδες που χάραζαν όλο του το πρόσωπο.

«Είστε καλά; Τι έγινε;» τους ρώτησε διατηρώντας μια απόσταση ασφαλείας και το χέρι του πάντα κοντά στο πιστόλι. Μπορεί το σκηνικό να ήταν κάποια παγίδα. Δεν ήταν λίγες οι φορές που οι επίδοξοι ληστές σκαρφίζονταν κάτι ανάλογο. Αν έπεφτε στον δρόμο τους κάποιος πονόψυχος καουμπόης, τότε του έκλεβαν όλα τα υπάρχοντα και τον άφηναν να τον καταβροχθίσουν τα όρνια.

Ο αμαξάς προχώρησε μερικά μέτρα πιο μπροστά. Στο χέρι του κρατούσε ένα μακρύ καφετί μαστίγιο, ενώ τα ρούχα του ήταν σκισμένα και κατά τόπους ποτισμένα από αίμα. Είχε κι ένα άσχημο χτύπημα στο κεφάλι. Ήταν εντυπωσιακό πώς στεκόταν ακόμη στα πόδια του.

«Μας λήστεψαν. Είμαι ο αμαξάς και ονομάζομαι Τζέρι Άνταμς. Ήμασταν η γραμμή που πηγαίναμε βορειοδυτικά. Μας επιτέθηκαν ινδιάνοι. Δεν μπορώ να σου πω τι φυλή ήταν. Δυστυχώς, δεν τους αναγνώρισα, ούτε εγώ ούτε κανένας άλλος» απάντησε και η φωνή του έτρεμε από το σοκ.

«Είμαι ο μάρσαλ Έρνεστ Μαλόουν και βρίσκομαι μακριά από την περιοχή μου, γιατί κυνηγάω εδώ και μήνες έναν παραβάτη του νόμου. Θα δω όμως τι μπορώ να κάνω για να σας βοηθήσω» απάντησε ο εκπρόσωπος του νόμου πλησιάζοντας επιφυλακτικά. Η ιστορία του άνδρα δεν τον είχε πείσει. Είχε κενά και κυρίως τον προβλημάτιζε το γεγονός ότι κανένας τους δεν είχε αναγνωρίσει τους ερυθρόδερμους. Ειδικά ο αμαξάς που φαινόταν να έχει περάσει χρόνια σ' αυτό το επάγγελμα.

Οι υπόλοιποι τον ευχαρίστησαν για την πρόθεσή του να βοηθήσει και του εξήγησαν τι είχε συμβεί. Ο καθένας έλεγε διαφορετικά την ιστορία, αλλά πάνω κάτω ήταν η ίδια. Τους ινδιάνους δεν τους είχαν ουσιαστικά δει. Απλώς είχαν πέσει ορισμένα βέλη στην άμαξα και μετά κάτι πυροβολισμοί από ένα μέρος που μέχρι εκείνη τη στιγμή αδυνατούσαν να προσδιορίσουν. Οι ληστές τούς είχαν ζητήσει, αφού αφήσουν τα υπάρχοντά τους στο εσωτερικό της άμαξας, να σταθούν πίσω από τον βράχο με τις πλάτες γυρισμένες. Ο Άνταμς είχε προσπαθήσει να ξεφύγει, τον χτύπησε όμως εκείνος που είχε έρθει να μαζέψει τα κλοπιμαία.

«Αφού είδατε μόνο τον έναν δράστη, πώς ξέρετε ότι ήταν ινδιάνοι;» ρώτησε ο Μαλόουν ελέγχοντας τα ίχνη που είχαν αφήσει οι ληστές. Είχαν φερθεί έξυπνα. Η απελευθέρωση των δύο αλόγων της άμαξας είχε μπερδέψει πολύ τα πράγματα. Έπρεπε να βασιστεί στην τύχη, αν ήθελε να τους πιάσει. Ωστόσο, δεν είχε χρόνο. Έπρεπε να κυνηγήσει τον εχθρό του.

«Μίλαγαν ινδιάνικα και ακούσαμε τρεις διαφορετικές φωνές. Αλλά είδαμε μόνο αυτόν που ήρθε να μας πάρει τα πράγματα. Οι άλλοι ήταν καλά κρυμμένοι» είπε με επιθετική διάθεση η νεαρή γυναίκα.

«Πηγαينوέρχομαι χρόνια με τη γραμμή και δεν μου έχει ξανασυμβεί να μας επιτεθούν ινδιάνοι, αλλά για όλα υπάρχει η πρώτη φορά. Είναι γνωστό έτσι κι αλλιώς ότι οι ερυθρόδερμοι είναι αποβράσματα και θα πρέπει να εξαφανιστούν από τα έντιμα πάτρια εδάφη μας. Η Αμερική κακώς τους ανέχεται» είπε ο γηραιότερος της ομήγυρης δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στην τελευταία πρόταση.

«Πόση ώρα είστε εδώ;» ρώτησε ο εκπρόσωπος του νόμου αγνοώντας παντελώς το σχόλιο του τελευταίου. Στο μυαλό του στριφογύριζε διαρκώς ο Σμιθ. Έπρεπε να τελειώνει γρήγορα με το μπέρδεμα. Πώς να τους εξηγούσε όμως ότι οι διώκτες τους μπορεί και να μην ήταν ινδιάνοι; Άραγε ο Σμιθ να είχε πάρει μέρος στη ληστεία περνώντας από εκεί ή είχε προτιμήσει να μην εμπλακεί; Δεν είχε νόημα να τον περιγράψει, εκτός αν είχε προσπεράσει την άμαξα.

«Σας προσπέρασε σχετικά πρόσφατα κάποιος καβαλάρης;» ρώτησε χωρίς να ελπίζει πολλά. Ήδη προσπαθούσε να βρει μια δικαιολογία για να συνεχίσει τον δρόμο του.

«Όχι, αλλά τώρα που το λέτε, μας ακολουθούσε ένας τύπος τα τελευταία χιλιόμετρα, όμως χάθηκε από το οπτικό μας πεδίο λίγο πριν δεχτούμε την επίθεση» τον πληροφόρησε η γηραιότερη κυρία. Χτύπησε το δεξί της χέρι δυνατά στη χούφτα της και συνέχισε «Ασχέτως τι συνέβη, πρέπει να μας βοηθήσετε. Μας πήραν τα πάντα. Χωρίς εσάς είμαστε καταδικασμένοι να πεθάνουμε» τόνισε την τελευταία λέξη και ετοιμάστηκε να προσθέσει ψεύτικα δάκρυα για να κάνει πιο πειστικό τον λόγο της. Την έκοψε μονομιás όμως ο καουμπόη.

«Μπορώ να πάρω κάποιον μαζί μου μέχρι την επόμενη πόλη και από εκεί και πέρα θα πρέπει να περιμένετε να έρθει κάποιος να σας σώσει. Νομίζω πως θα αντέξετε μία μέρα εδώ. Θα σας αφήσω κάμποσο φαγητό από το δικό μου, καθώς και το ένα παγούρι μου. Θα πρέπει να μην πίνετε πολύ, αλλά νομίζω πως θα σας φτάσει, ειδικά αν κάποιος από σας έχει και αλκοόλ πάνω του. Θα πάρω τον γηραιότερο» είπε κοφτά ελπίζοντας έτσι να αποτρέψει τις αντιρρήσεις τους.

Η νεαρή γυναίκα πήγε να ψελλίσει κάτι, μα σώπασε. Ζύγισε την κατάσταση. Δεν μπορούσαν να κάνουν κάτι παραπάνω. Ο γέρος άνδρας χαιρέτησε τους πρώην συνοδοιπόρους του και τους παρέδωσε ένα ρεβόλβερ τσέπης κι ένα φλασκί με ουίσκι. Όπως εξήγησε, τα κρατούσε πάντα πάνω του για τις δύσκολες στιγμές, αλλά εκείνοι τα είχαν μεγαλύτερη ανάγκη πλέον. Πέρα απ' αυτά, ο μάρσαλ τούς άφησε κάμποσα παξιμάδια, λίγο μπέικον και παστό κρέας.

Αφού κοίταξε εξονυχιστικά τις πληγές του αμαξά και βεβαιώθηκε ότι οι υπόλοιποι δεν είχαν τραυματιστεί, ανέβασε τον γέρο στο αλόγο του και ξεκίνησαν προς την πόλη. Δύσκολα θα προλάβαινε τον παράνομο, ειδικά τώρα που έπρεπε να πηγαίνουν πιο αργά. Το αλόγο του δεν θα άντεχε για πολύ τη μεγάλη πίεση.

Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού ο γέρος χάζευε το τοπίο γαλήνιος αν και κάπου κάπου έδειχνε σημάδια έντασης και φόβου, κυρίως όταν το αλόγο πάταγε πάνω σε κακοτράχαλο έδαφος. Φοβόταν ότι το βάρος του θα τον έριχνε, αν και ο ίδιος ζύγιζε

ελάχιστα συγκριτικά με τον καουμπόη. Κάποια στιγμή, όταν η ζέστη είχε γίνει αφόρητη, ζήτησε λίγο νερό. Ο Μαλόουν τού έδωσε το παγούρι κι εκείνος έσταξε μερικές σταγόνες στα χείλη του και το επέτρεψε. Έστερα, συνέχισε να παρατηρεί αμέριμνος το τοπίο.

«Γιατί είσαι τόσο ήρεμος;» ρώτησε εντυπωσιασμένος ο πιστολέρο. Η συμπεριφορά του άνδρα τού θύμιζε τον Γκρικ. Φαινόταν λες και είχε φάει την Άγρια Δύση με το κουτάλι.

«Δεν υπάρχει λόγος να μην είμαι ήρεμος. Σε λίγες ώρες θα είμαι στην πόλη μου, οπότε θα έπρεπε να είμαι και χαρούμενος, αν και έχασα ένα σημαντικό επαγγελματικό ραντεβού. Χάνονται τόσοι άνθρωποι καθημερινά ώστε δεν πρέπει να είμαστε αχάριστοι που ζούμε. Συγγνώμη που ήμουν απότομος όταν μας βρήκες. Με τα χρόνια έχω αρχίσει να γίνομαι αντιπαθητικός κι απόμακρος».

«Τι δουλειά κάνεις;»

«Πολλές και διάφορες. Παλιά ήμουν γουνέμπορος, αλλά τώρα έχω επεκτείνει τις δραστηριότητές μου. Μεταφέρω ό,τι μπορεί να μεταφερθεί. Ανάλογα με το τι υλικό είναι, πληρώνομαι και παραπάνω. Τελευταία όμως κάνω ελάχιστες δουλειές. Είναι μεγάλο το κόστος και να σου πω και την αλήθεια, έχω κουραστεί πολύ. Ουσιαστικά βάζω χρήματα στην άκρη για να περάσω ήσυχα το υπόλοιπο της ζωής μου. Όσο περνάνε τα χρόνια άλλωστε, η Δύση χάνει την επικινδυνότητά της. Ξέρεις, κάποτε ήμουν εξαιρετικός στο πιστόλι. Είχα και οικογένεια παλιά. Τα έχασα όμως όλα» δήλωσε ο άνδρας και κάμποσα δάκρυα κύλησαν στο ρυτιδιασμένο του πρόσωπο.

Ο μάρσαλ προτίμησε να μη συνεχίσει τη συζήτηση. Στο βάθος ανάμεσα στην ιριδίζουσα σκόνη που σήκωνε ένα ξαφνικό μπουρίνι, διέκρινε την πόλη της Βιρτζίνια. Είχε υποφέρει κι εκείνη από τον πυρετό του χρυσού. Πολλές οικογένειες την είχαν εγκαταλείψει αναζητώντας μια καλύτερη τύχη. Αρκετοί προτίμησαν να μετακομίσουν στη Νεβάδα που πρόσφερε περισσότερες δυνατότητες.

«Πού ακριβώς θέλεις να σε αφήσω;» ρώτησε επιβραδύνοντας τον καλπασμό του αλόγου. Ίσως διανυκτέρευε στην πόλη και συνέχιζε την επομένη την πορεία του. Έπρεπε να βρει ξανά τα ίχνη του παρανόμου.

«Απέξω από το ντράγκστορ άφησέ με. Θα βγάλω άκρη. Ο σταθμός των αμαξών δεν είναι πολύ μακριά από εκεί, για να πας να ενημερώσεις για το αργοπορημένο δρομολόγιο» τόνισε τις τελευταίες λέξεις για να αποσπάσει την προσοχή του καουμπόη. Εκείνος όμως είχε μαγνητιστεί από μια καλοβαλμένη γυναίκα κοντά στην ηλικία του που έμπαινε στο σαλούν. Φορούσε ένα κατακόκκινο φόρεμα και καφετιές μπότες. Ήταν η γυναίκα του Τζέισον Γουόντερς, ενός κτηματία της περιοχής.

«Καλύτερα να μου δείξεις εσύ πού ακριβώς βρίσκεται ο σταθμός ή να πάμε μαζί για να μη χάνω χρόνο» απάντησε συνεχίζοντας να κοιτάει τη γυναίκα. Αν ξαναγεννιόταν θα επέλεγε μια πιο κοσμική ζωή. Οι περιπλανήσεις τον είχαν

μετατρέψει σε μοναχικό λύκο. Θα άλλαζε συμπεριφορά όμως με το που θα παραιτούνταν από μάρσαλ.

«Ωραία, πάμε να σου δείξω και μετά θα έρθω ξανά στο ντράγκστορ. Παρεμπιπτόντως, η γυναίκα που μπήκε στο σαλούν έχει άνδρα. Καλό θα ήταν να προσέχεις πού στοχεύεις» είπε χαιρέκακα προτρέποντάς τον να στρίψει στα δεξιά.

Σε διακόσια μέτρα σταμάτησαν στον σταθμό, μια μικρή καλύβα με κόκκινη σκεπή.

«Καλησπέρα σας. Θέλαμε να σας ενημερώσουμε ότι η άμαξα που έπρεπε να έχει φτάσει εδώ πριν από μία ώρα δέχτηκε επίθεση από ληστές. Ήμουν επιβάτης και με έφερε εδώ ο μάρσαλ Έρνεστ Μαλόουν» είπε ο γέρος δείχνοντας μεγαλόπρεπα τον πιστολέρο. Έκανε μια μεγάλη παύση και συνέχισε: «Πρέπει να στείλετε κάποιον να πάρει τους επιβάτες. Επίσης, θα ήθελα να με αποζημιώσετε για το εισιτήριο. Απαιτώ να μου δώσετε πίσω τα χρήματά μου» δήλωσε χτυπώντας δυνατά τα χέρια του στον πάγκο ενώ ο υπάλληλος τον κοιτούσε σαστισμένος.

«Δεν πρόκειται να σας δώσουμε καμία αποζημίωση. Ξέρετε την πολιτική της εταιρείας και εφόσον το ταξίδι ήταν δική σας επιλογή, οφείλετε να τη σεβαστείτε. Δεν δικαιούστε απολύτως τίποτα» του απάντησε δυσανεσθημένα ο υπεύθυνος. «Όσο για το πρώτο θέμα που αναφέρατε, θα ενημερώσω την εταιρεία και τον σερίφη της πόλης. Καλή συνέχεια να έχετε, κύριε!» ύψωσε τον τόνο της φωνής του κι έκανε νόημα στον επόμενο πελάτη να περάσει.

Ο γέρος εκνευρίστηκε με τη συμπεριφορά του υπαλλήλου και ετοιμάστηκε να του επιτεθεί φραστικά. Τον σταμάτησε ο συνοδός του τραβώντας τον από τον ώμο. Η εταιρεία είχε απόλυτο δίκιο. Ο έμπορος δεν μπορούσε να απαιτήσει τίποτα περισσότερο χωρίς να γίνει πρώτα αυτοψία. Μετά θα μπορούσε να διεκδικήσει θεωρητικά κάποια αποζημίωση, η οποία όμως σχεδόν ποτέ δεν δινόταν. Η διαφθορά ήταν μεγάλη και τις περισσότερες φορές τέτοια προβλήματα λύνονταν κάτω από το τραπέζι. Ήταν καλύτερο να μην προκαλείς την τύχη σου.

Ο μάρσαλ αποχαιρέτησε τον γέρο και κατευθύνθηκε προς το σαλούν. Έδεσε το άλογο έξω από την είσοδο και το άφησε να πει νερό από την ποτίστρα. Κατόπιν διάβηκε τη δίφυλλη πόρτα έχοντας στητό το κορμί παρά την κούρασή του. Ήθελε να πιεί και να χαλαρώσει. Προσπέρασε το τραπέζι όπου καθόταν η γυναίκα του Τζέισον Γουόντερς και έφτασε στο μπαρ. Χτύπησε το χέρι του στον πάγκο και ζήτησε μία κρύα μπύρα. Ο μπάρμαν βαριεστημένα άφησε μπροστά του ένα κρύο κρίκετ γεμάτο με μια ξανθιά ξινή μπύρα.

«Πέρασε τις τελευταίες ώρες κάποιος λευκός στο ύψος μου με καστανά μαλλιά και μαύρα μάτια;» ρώτησε τον ιδιοκτήτη τελειώνοντας το ποτήρι του.

Εκείνος σταμάτησε τον καθαρισμό των ποτηριών. «Όχι, αλλά και να είχε περάσει, δεν θα τον είχα δει. Δεν δίνω σημασία στους πελάτες μου. Η άγνοια είναι προτιμότερη από τη γνώση. Θες να σου βάλω άλλη μία;» ρώτησε πιάνοντας άγαρμπα το ποτήρι.

Ο μάρσαλ αρνήθηκε. Πλήρωσε και σηκώθηκε να φύγει από το μαγαζί όταν μια γυναικεία φωνή τον σταμάτησε.

«Είδα έναν τέτοιο καουμπόη να περνάει πριν από μερικές ώρες έξω από τα κτήματα του άνδρα μου. Αν θες, μπορείς να έρθεις μαζί μου και θα σου δείξω» είπε η όμορφη γυναίκα καθώς σηκωνόταν από το τραπέζι της. «Καρλ, θα σε πληρώσω όταν ξαναέρθω. Βάλτα στον λογαριασμό μου».

Η γυναίκα πέρασε τη δίφυλλη πόρτα περπατώντας με φινέτσα και χάρη. Χάιδεψε απαλά τη χαίτη του αλόγου της κι ένευσε στον μάρσαλ να κινηθεί πιο γρήγορα καθώς στεκόταν ακόμα μπροστά στην είσοδο με τα μάτια στυλωμένα πάνω της. Ήταν σίγουρη ότι αν τον έβλεπε ο άνδρας της θα του ορμούσε δίχως δεύτερη σκέψη. Η ζήλια ήταν ένα από τα μεγαλύτερα μειονεκτήματά του.

Ο Μαλόουν άφησε τη γυναίκα να τον καθοδηγήσει. Όσο βρισκόταν πίσω της θα μπορούσε να την ελέγχει κιόλας σε περίπτωση που εκείνη επεδίωκε να τον στριμώξει. Στο πίσω μέρος του μυαλού του έπαιζε πάντα το ενδεχόμενο όλα αυτά να είναι μια πλεκτάνη. Ωστόσο, δεν είχε κανένα άλλο στοιχείο σχετικά με το πού μπορεί να είχε κατευθυνθεί ο παράνομος. Ο Μαλόουν είχε βέβαια τη δυνατότητα να γυρίσει πίσω στην άμαξα και να ψάξει τα ίχνη. Είχαν κυλήσει ώρες όμως και μάλλον θα είχαν σβηστεί πια.

Πέρασαν μια ταμπέλα που έγραφε με κεφαλαία γράμματα «ΠΡΟΣΟΧΗ, ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΧΗ». Κάτω από τα γράμματα κάποιος είχε σχεδιάσει μια νεκροκεφαλή.

«Ο άνδρας μου είναι αρκετά επιθετικός με τους ανθρώπους που προσπαθούν να τον κλέψουν ή να μπουν παράνομα στα εδάφη του, κι έτσι έβαλε την ταμπέλα» ανακοίνωσε η γυναίκα του κτηματία επιβραδύνοντας τον ρυθμό του αλόγου της. Ταυτόχρονα τίναξε τα μαλλιά της και ανακάθισε. Οι κινήσεις της εξέπεμπαν μια ακαταμάχητη θηλυκότητα. Όσο πιο πολύ την παρακολουθούσε ο μάρσαλ, τόσο καταριόταν την ώρα και τη στιγμή που δεν είχε παντρευτεί.

«Πόσο μακριά θα πάμε;» ρώτησε προσπαθώντας να υιοθετήσει έναν τόνο αδιαφορίας και σκληράδας. Το ράντζο ήταν τίγκα στους γεροδεμένους άνδρες. Όλοι είχαν πάνω τους τουλάχιστον ένα ρεβόλβερ. Ορισμένα έδειχναν να έχουν χρησιμοποιηθεί πρόσφατα. Μπας και είχαν σκοτώσει τον άνδρα που αναζητούσε; Έδωξε αυτή τη σκέψη από το μυαλό του. Δεν ήθελε να πιστεύει ότι όλα είχαν λήξει τόσο άδοξα. Εκείνος έπρεπε να βρει τον Σμιθ και να τον φέρει ενώπιον της δικαιοσύνης.

Η όμορφη γυναίκα σταμάτησε το αλόγο της και ξεπέζεψε ανάλαφρα. Χάρισε ένα παιχνιδιάρικο χαμόγελο στον μάρσαλ και του ζήτησε γλυκά να συνεχίσει να την ακολουθεί. Είχαν φτάσει πια έξω από το σπίτι της, ένα μεγαλόπρεπο και καλοδιατηρημένο διώροφο κατασκευασμένο από φινό ξύλο. Ο κτηματίας είχε σίγουρα χρήματα και με κάθε ευκαιρία το έδειχνε.

Ο Μαλόουν έβγαλε καπνό από την τσέπη του, έφτιαξε ένα τσιγάρο και το άναψε. Η γυναίκα ετοιμάστηκε να του κάνει παρατήρηση, αλλά τελικά δεν είπε τίποτα παρά

χτύπησε απαλά τη μεγάλη δίφυλλη πόρτα. Περίμεναν κάμποσο μέχρι να ακουστεί μια μπάσα φωνή που τους προσκαλούσε να διαβούν την πόρτα. Η γυναίκα άφησε τον Μαλόουν να περάσει πρώτος. Έπειτα μπήκε κι εκείνη στο χλιδάτο δωμάτιο με τους πίνακες και το χειροποίητο χαλί στο κέντρο του. Στο βάθος ο Τζέισον Γούντερς καθόταν στο γραφείο του και είχε μπροστά του δύο κουτιά ακριβά πούρα και μερικούς φακέλους. Γρήγορος σαν την αστραπή με το που είδε τον Μαλόουν πετάχτηκε επάνω σημαδεύοντάς τον μ' ένα ρεβόλβερ.

«Έμαθα ότι ψάχνεις τον άνδρα που μπήκε παράνομα στα εδάφη μου και προκάλεσε ζημιές. Τι ήρθες να κάνεις εδώ;» ρώτησε φωνάζοντας ενώ τα μάτια του πέταγαν σπίθες.

«Ηρέμησε. Δεν έχεις ιδέα ποιος είμαι. Κατέβασε το σιδερικό προτού μπλέξεις άσχημα» είπε ατάραχος ο Μαλόουν κοιτώντας τον άνδρα βαθιά στα μάτια. Έτσι και τον πυροβολούσε θα κατέληγε στη στενή.

«Δεν με νοιάζει ποιος είσαι. Θέλω να μάθω τι θέλεις από εμένα. Ο συνεργός σου τη γλίτωσε, αλλά εσύ δεν θα προλάβεις να δεις την αυριανή μέρα» φώναξε.

«Είμαι μάρσαλ και σου συνιστώ να κατεβάσεις το όπλο σου» είπε ατάραχος ο εκπρόσωπος του νόμου. Ο οξύθυμος άνδρας έμεινε εμβρόντητος. Το πιστόλι κατέβηκε μονομιάς και χώθηκε στη θήκη του. «Είσαι ο Μαλόουν, έτσι; Έχω διαβάσει για εσένα στις εφημερίδες...» είπε σχεδόν τραυλίζοντας. «Συγγνώμη, έχουν συμβεί διάφορα με ληστές στα κτήματά μου κατά καιρούς και όσο περνάνε τα χρόνια φοβάμαι περισσότερο».

«Ο άνδρας που πέρασε από εδώ είναι εγκληματίας και τον κυνηγώ για μήνες. Πες μου προς τα πού πήγε και θα σε αφήσω ήσυχο, αν και θα έπρεπε να σε πάω στον σερίφη για μια κουβεντούλα μαζί του. Βιάζομαι όμως, οπότε, αν γίνεται, δείξε μου τον δρόμο για να σου αδειάσω τη γωνιά».

«Ο άνδρας που ψάχνεις δεν πρέπει να πήγε μακριά. Ένας δικός μου πρόλαβε και τον πυροβόλησε στον αριστερό γοφό. Έλα να σου δείξω το σημείο που πυροβολήθηκε» είπε η γυναίκα του Γούντερς ανοίγοντας επί τόπου την πόρτα.

«Θα έρθω κι εγώ» είπε ο κτηματίας θέλοντας να καλοπιάσει τον μάρσαλ. Είχε φερθεί πολύ ανόητα και είχαν μπλέξει. Η συμπεριφορά του ήταν αδικαιολόγητη και σίγουρα είχε δώσει το δικαίωμα να ψάξουν και το δικό του παρελθόν, οπότε υπήρχε μεγάλη πιθανότητα να ξεσκεπάσουν και τις δικές του ατασθαλίες.

Έφτασαν στο βορειότερο άκρο του κτήματος. Στο κέντρο του χωραφιού διακρινόταν μια μεγάλη κόκκινη κηλίδα. Μερικά μέτρα πιο πέρα υπήρχαν κι άλλες μικρότερες με κατεύθυνση βορειοδυτικά. Ο Μαλόουν έπρεπε να βιαστεί. Μπροστά του απλωνόταν ένα δύσκολο ορεινό έδαφος. Το άλογό του θα δυσκολευόταν να περάσει από τα απόκρημνα μονοπάτια και συγχρόνως ο εχθρός του θα είχε περισσότερες κρυψώνες για να κρυφτεί και να χαθεί οριστικά από τον διώκτη του. Χαιρέτησε βιαστικά και τράβηξε πάλι τον δρόμο του.

Σύννεφα μαζεύτηκαν στον ουρανό. Θα ξέσπαγε μπόρα. Περπατούσε έχοντας καρφωμένα τα μάτια του στο έδαφος. Οι αιμάτινες κηλίδες προοδευτικά μίκραιναν. Η ορατότητά του είχε περιοριστεί από την πυκνή βλάστηση. Δεν έβλεπε παραπάνω από είκοσι μέτρα μπροστά του. Απογοητευμένος έστριψε άγαρμπα πίσω από ένα γέρικο δέντρο και τότε είδε το φρεσκοπατημένο μονοπάτι και αναθάρρησε. Ήταν πλέον κοντά στον στόχο του.

Κοντοστάθηκε να αφουγκραστεί τους ήχους γύρω του. Κάπου μακρύτερά του ακούγονταν καλπασμοί. Πυροβόλησε στον αέρα για να τρομάξει όποιον ήταν κοντά. Ακούστηκαν περισσότεροι θόρυβοι και μια σπαρακτική κραυγή. Έδεσε γρήγορα τα λουριά του ζώου στις ρίζες του γέρικου δέντρου. Έβγαλε το καπέλο και το έδεσε στη σέλα. Έσκυψε και σύρθηκε ανάμεσα από τη βλάστηση.

Είδε μια σκιά να κινείται και να κρύβεται κάτω από την προεξοχή ενός βράχου. Στα βορειοανατολικά ένα αφηνιασμένο άλογο είχε μπλεχτεί σε κάτι χοντρά κλαδιά. Είχε μια μεγάλη αιμάτινη χαραγματιά στα καπούλια του.

«Βγες έξω, Σμιθ. Όλα τελείωσαν. Κέρδισα το παιχνίδι. Σου είχα πει ότι θα σε πιάσω ό,τι και να γίνει. Βγες από την κρυψώνα σου με τα χέρια ψηλά» φώναζε κοιτώντας γύρω του πότε δεξιά πότε αριστερά ώστε να έχει τον έλεγχο όλου του χώρου.

Μια λεπτή αδύναμη φιγούρα ξεπρόβαλε κάτω από την προεξοχή του βράχου. «Θέλω μια τίμια μονομαχία τουλάχιστον» είπε βαριανασαίνοντας. Η πληγή στον γοφό του είχε μειώσει κατά πολύ τις δυνάμεις του.

«Όπως επιθυμείς» απάντησε ο μάρσαλ κινώντας κυκλικά το καλό του χέρι πάνω από το Κολτ του. Οι ενοχλήσεις από τα τραύματά του είχαν εξαφανιστεί. Ένιωθε σίγουρος. «Σε αφήνω να τραβήξεις πρώτος. Θα σου αποδείξω σήμερα ότι παραμένω γρηγορότερος στο πιστόλι».

«Δεν πρόκειται να με σκοτώσεις, Έρνεστ. Θα μου τη χαρίσεις όπως πάντα» φώναξε ο Σμιθ πιστεύοντας ότι το όργανο του νόμου είχε πέσει στην παγίδα του. Στην τελευταία μονομαχία τους τον είχε κερδίσει. Του άρεσε που μπορούσε να κοροϊδεύει επί τόσο καιρό έναν θρύλο της εποχής. Μολαταύτα η κούραση και ο τραυματισμός του υπαγόρευαν να τελειώσει αυτή την ιστορία. Τράβηξε το πιστόλι του.

«Αυτή τη φορά κάποιος από τους δυο μας θα πεθάνει, Σμιθ», ούρλιαξε ο Μαλόουν και το αριστερό του χέρι τράβηξε γρηγορότερα το σιδερικό. Πάτησε τη σκανδάλη και τον βρήκε στην παλάμη του καλού χεριού του.

Οι κραυγές του τραυματισμένου σκέπασαν όλη την περιοχή. Παρά το χτύπημα όμως, βρήκε ξανά τον αυτοέλεγχό του και τραβώντας ένα μαχαίρι που φύλαγε στη δεξιά του μπότα όρμησε στον Έρνεστ. Ένα δεύτερος πυροβολισμός ακούστηκε. Τον βρήκε στο πέλμα του αριστερού του ποδιού. Η σφαίρα ξέσκισε το γερό δέρμα της μπότας και τη σάρκα του. Το μαχαίρι ξέφυγε από τα χέρια του. Ο Μαλόουν είχε κερδίσει.

«Σκότωσέ με, γελοΐε. Οι σωστοί άνδρες τιμούν τα παντελόνια και τον λόγο τους. Είσαι σιχαμένος» φώναξε φτύννοντάς τον.

Ο Μαλόουν αγνόησε τις βρισιές. Έφερε από το άλογό του το σκοινί και τον έδεσε.

«Ο νόμος είναι σκληρός και αμείλικτος, Σμιθ. Δεν είμαι χαζός για να τον παραβώ. Οι εποχές έχουν αλλάξει πλέον» δήλωσε καθώς τον φόρτωνε πάνω στο άλογο. Θα τον άφηνε στον σερίφη της Βιρτζίνια και μετά θα πέρναγε μια βόλτα από τον εντιμότατο κύριο Γουόντερς. Τι κι αν ήταν μακριά από την περιοχή δικαιοδοσίας του; Είχαν ανοιχτούς λογαριασμούς. Κανένας δεν ήταν υπεράνω της δικαιοσύνης.

Η καουμπόισσα

«Δεν πρέπει να μιλήσεις. Απαγορεύεται να μιλήσεις, Νόρι» επαναλάμβανε διαρκώς από μέσα της καθώς το μαστίγιο τσάκιζε την πλάτη της σκίζοντας το δέρμα της. Υπολόγιζε ότι αν συνεχιζόταν το μαστίγωμα, θα πέθαινε σύντομα, και ήταν μόλις τριάντα ενός χρόνων.

Η Νόρι Τόμσον όμως, τόσα χρόνια στο Γουέστ είχε αντιμετωπίσει πολύ πιο επικίνδυνους αντιπάλους. Ήξερε ότι αυτός εδώ δεν ήταν τίποτα το ιδιαίτερο, αλλά την είχε πιάσει εντελώς απροετοίμαστη. Της είχε αφαιρέσει αμέσως το Κολτ και πλέον δεν μπορούσε να κάνει τίποτα περισσότερο από το να ακούει με τρόπο το σφύριγμα του μαστίγιου λίγο προτού ξεκολλήσει τη σάρκα της.

Ένιωσε το φονικό όργανο να τη βρίσκει στη μέση της. Έβγαλε μια κραυγή που σίγουρα θα έκανε ακόμα και τους νεκρούς να φοβηθούν. Μετακίνησε το αριστερό της χέρι για να πιάσει την πληγή. Για κάποιο λόγο δεν μπορούσε. Το ένιωθε εντελώς αδύναμο. Στιγμή τη στιγμή έχανε τις αισθήσεις της. Έπρεπε να βρει επιτέλους κάποια διέξοδο. Ήταν εξευτελιστικό να αφήσει την τελευταία της πνοή σ' αυτό το απόμερο ράντζο.

«Πού έχεις κρύψει τα χρήματα; Αν δεν μου πεις, να είσαι βέβαιη ότι δεν θα δεις ξανά τον ήλιο. Είναι η πρώτη φορά που βασανίζω γυναίκα και να σου πω την αλήθεια, είναι ευχάριστο» είπε ο γεροδεμένος άνδρας κατεβάζοντας μία ακόμα φορά το μαστίγιο στη μέση της Νόρι.

Αυτή τη φορά δεν ούρλιαξε παρά δάγκωσε μόνο τα χείλη της. Δεν θα του έδινε την ευχαρίστηση. Έλεγξε τον χώρο. Δεν μπορεί, θα υπήρχε κάτι να το χρησιμοποιήσει για να ξεφύγει, αρκεί τα χέρια της και το σώμα να άντεχαν τον αφόρητο πόνο. Ο βασανιστής της κάθε άλλο παρά έξυπνος φαινόταν. Ίσως μπορούσε να τον ξεγελάσει. Γύρισε το κορμί της και τον αντίκρισε. Είχε δύο πιστόλια. Το ένα πρέπει να ήταν το δικό της. Ανοιγόκλεισε την παλάμη του δεξιού χεριού της. Ένιωθε τον αφόρητο πόνο να της τρυπάει το μυαλό. Ήξερε ότι το φρέσκο της αίμα πότιζε το παλιό ξύλο. Πλέον ήταν όλα ή τίποτα. Μάζεψε λίγο χώμα στη χούφτα της.

«Θα σου μιλήσω για όλα όσα θες να μάθεις» του είπε βαριανασαίνοντας και με ένα στραβό χαμόγελο του πέταξε το χώμα στο πρόσωπο. Οι κινήσεις της ήταν αργές, εξαιρετικά αργές, αν σκεφτόταν κανείς ότι η Νόρι Τόμσον ήταν πιθανόν η γρηγορότερη καουμπόισσα σ' ολόκληρο το Γουέστ.

Το χώμα πέτυχε τον στόχο του. Ο άνδρας πισωπάτησε. Έβγαλε μια υστερική κραυγή και βάλθηκε να τρίβει το πρόσωπό του. Θα τη σκότωνε την άτιμη, είχε βαρεθεί τα παιχνίδια της.

Η καουμπόισσα έβαλε όση δύναμη της είχε απομείνει στα χέρια, τα πίεσε όσο πιο δυνατά γινόταν στο χώμα και προσπάθησε να σηκωθεί. Τα αφόρητα τσιμπήματα

στην πλάτη της λίγο έλειψε να τη ρίξουν. Τα σγουρά μακριά μαλλιά της είχαν κολλήσει στο πρόσωπό της. Διέκρινε με δυσκολία τον στόχο της. Συγκέντρωσε την ενέργειά της στα πόδια της και πήδηξε πάνω στον βασανιστή της. Έπρεπε να πιάσει ένα από τα σιδερικά.

Ο άντρας ένιωσε το βάρος του μέχρι πριν λίγο θύματός του. Γλίστρησε και βλαστημώντας βρέθηκε φαρδύς πλατύς στο χώμα ενώ έτριβε ακόμα τα μάτια του. Δεν έβλεπε. Όλα παρέμεναν θολά. Ένιωσε το γυναικείο χέρι να ακουμπάει τη δεξιά του θήκη. Προσπάθησε να το πιάσει. Άγγιξε τα ακροδάχτυλά της. Πώς είχε καταφέρει παρά την τραγική της κατάσταση να ανακτήσει τη γρηγοράδα της; Γέλασε και ένιωσε το κορμί του να συσπάται από την ένταση. Ήξερε ότι δεν υπήρχε αύριο για εκείνον. Είχε θελήσει να παίξει ένα παιχνίδι ενάντια σε ισχυρότερο αντίπαλο. Ο Τόμας Λόγκαν είχε πάντα την αμυδρή εντύπωση ότι μια μέρα θα γινόταν ο φόβος και ο τρόμος της Άγριας Δύσης. Είχε αποτύχει και δεν τον ένοιαζε πλέον καθώς οι καυτές σφαίρες του Κολτ τον έβρισκαν κατάστηθα. Αντίκρισε για τελευταία φορά τη δολοφόνο του. Παρά την αξιοθρήνητη κατάστασή της απόπνεε μια σαγήνη. Έπρεπε να την είχα βιάσει, αυτή ήταν η τελευταία του σκέψη. Είχε να πάει με γυναίκα παραπάνω από έναν χρόνο. Κατά βάθος φοβόταν τα θηλυκά. Δεν το είχε παραδεχθεί ποτέ του. Τώρα πια όμως, δεν είχε καμία σημασία. Η τελευταία σφαίρα τον βρήκε στην καρδιά και το αίμα μούσκεψε το πουκάμισό του.

Η Νόρι έσκυψε και του έκλεισε τα μάτια. Κατόπιν, εξερεύνησε με την ησυχία της τον χώρο. Δεν είχε αποφασίσει ακόμα αν θα έθαβε το πτώμα ή θα το έκρυβε μέσα στα άχυρα στη δεξιά γωνιά. Το ράντζο έμοιαζε να έχει εγκαταλειφθεί εδώ και χρόνια. Χρησιμοποιούνταν από παρανόμους αραιά και πού για κρησφύγετο. Θα πέρναγε κι εκείνη τουλάχιστον δύο μέρες ακόμα εκεί μέχρι να βρει τις δυνάμεις της και να επιστρέψει στη Ρόουζ Τάουν. Είχε κάποιες υποχρεώσεις που έπρεπε να διεκπεραιώσει.

Στράφηκε προς την είσοδο του στάβλου. Με αργά και ασταθή βήματα την έφτασε. Γαντζώθηκε βαριανασαίνοντας πάνω στο μεγάλο ξύλο που κρατούσε ασφαλισμένη την πόρτα. Κάθε ανάσα της έκανε πιο επώδυνες τις σουβλιές από τα ανοιχτά της τραύματα. Για πρώτη φορά μετά τη νίκη της συνειδητοποίησε ότι ήταν πιθανόν να άφηνε την τελευταία της πνοή στο εγκαταλελειμμένο ράντζο.

Αυτή η σκέψη την αφύπνισε. Απομάκρυνε τα μαλλιά από τα μάτια της και έπιασε με τα τρεμάμενα χέρια της το ξύλο. Το τράβηξε προς τα πάνω, χωρίς αποτέλεσμα όμως. Έβαλε περισσότερη δύναμη και τότε έχασε τις αισθήσεις της.

Ένα μακρινό αλύχτισμα τη συνέφερε. Οργάνωσε τις σκόρπιες σκέψεις της. Θυμήθηκε τη μάχη που είχε δώσει πριν από μερικές ώρες. Πώς ήταν δυνατόν άλλωστε να την ξεχάσει από τη στιγμή που οι πληγές συνέχιζαν να της προκαλούν αφόρητο πόνο; Πέρα από τον πόνο όμως, συνειδητοποίησε ότι ο άνδρας που τη βασάνιζε ήξερε ότι είχε στην κατοχή της ένα μεγάλο ποσό από τη ληστεία που είχε γίνει τρεις μήνες πριν στα δυτικά του Τέξας. Κανείς δεν την είχε αναγνωρίσει τότε.

Όλοι πίστευαν ότι ήταν μια ομάδα τεσσάρων ανδρών που είχε καταφέρει να ληστέψει την τοπική τράπεζα και στη συνέχεια μία άμαξα. Τα χρήματα τα είχε φυλάξει σε μια σπηλιά στα βουνά που απλώνονταν μπροστά της. Όταν είχαν διαλύσει τη συμμορία είχαν δώσει όρκο να μη μιλήσει κανείς για τη ληστεία. Όλοι ήθελαν να επιστρέψουν στη νόμιμη ζωή. Η ίδια θα αγόραζε ένα ράντζο και θα προσπαθούσε να τα φέρει βόλτα.

Ωστόσο όλα έδειχναν ότι κάποιος από την ομάδα είχε αθετήσει την υπόσχεσή του. Η Νόρι δεν είχε πει σε κανέναν τον τόπο όπου είχε ασφαλίσει το μερίδιό της. Οι υπόλοιποι ήξεραν ότι δεν ήταν σπάταλη. Ίσως και να είχαν κιόλας υποθέσει ότι το είχε φυλάξει κάπου για να το χρησιμοποιήσει στο μέλλον. Αν έβλεπες τις συναλλαγές της τον τελευταίο καιρό ήταν ξεκάθαρο ότι δεν είχε χρησιμοποιήσει ούτε ένα μικρό ποσό για να διευκολύνει τη ζωή της.

Ένωσε το σώμα της κάπως καλύτερα. Μπορούσε να κινήσει τα μέλη της πιο εύκολα. Αφουγκράστηκε τους ήχους της νύχτας. Ο πυροβολισμός και ο θάνατος του άνδρα ήταν πολύ πιθανόν να δρομολογούσαν εξελίξεις. Όφειλε να είναι σε επιφυλακή. Σηκώθηκε ξανά. Γράπωσε το ξύλο και τούτη τη φορά το έβγαλε. Έπειτα, έσπρωξε αργά την πόρτα. Μέσα στο απόλυτο σκοτάδι δεν μπορούσε να διακρίνει τα δύο άλογα. Στη σέλα της είχε μερικά σπέρτα. Μ' αυτά θα άναβε τη λάμπα πετρελαίου. Αν ήταν τυχερή και είχε αρκετό πετρέλαιο και φυτίλι, θα λειτουργούσε.

Ανοιγόκλεισε τα μάτια της μέχρι να συνηθίσουν στο σκοτάδι. Όντως, μερικά μέτρα στα αριστερά της ήταν δεμένα τα δύο άλογα. Με αργές κινήσεις τα πλησίασε και έπιασε τα χαλινάρια τους. Ευτυχώς, το ξένο δεν αντέδρασε στην παρουσία της. Τα οδήγησε στον στάβλο και ασφάλισε την πόρτα. Ψηλάφησε τη σέλα της. Είχε αρκετό καφέ, λίγο παστό κρέας και σπέρτα. Έπαιξε με το κουτί στο σκοτάδι. Αχρήστευσε το πρώτο σπέρτο. Η δεύτερη προσπάθεια στέφθηκε με απόλυτη επιτυχία. Πλησίασε τη λάμπα και την άναψε. Την άφησε στα χαμηλά, μακριά από τα παράθυρα και το άχυρο. Φοβόταν ότι μπορούσε να τραβήξει τα βλέμματα ή να κάψει το καταφύγιό της.

Ξεσέλωσε τα άλογα. Τοποθέτησε τις σέλες δίπλα της. Θέλησε να ξαπλώσει, μα οι πληγές στην πλάτη της την πέθαιναν στον πόνο. Ήταν βαθιές και σίγουρα θα της άφηναν χρόνια σημάδια. Βλαστήμησε, γιατί ένωθε κιόλας τις δυνάμεις της να την εγκαταλείπουν. Έφαγε λίγο παστό κρέας για να στυλωθεί. Μετά, τράβηξε τη βρώμικη κουβέρτα της, σκεπάστηκε, γύρισε μπρούμυτα και πίεσε τον εαυτό της να κοιμηθεί. Την επομένη θα πήγαινε στη Ρόουζ Τάουν θέλοντας και μη. Χρειάζοταν άμεση ιατρική βοήθεια. Έκλεισε τα μάτια της και παρά τους πόνους, αφέθηκε στα όνειρα που έμοιαζαν περισσότερο με εφιάλτες.

Ένα δυνατό σούρσιμο την έκανε να πεταχτεί. Ήταν εντελώς ιδρωμένη και έτρεμε ολόκληρη. Πρέπει να είχε πυρετό. Ο ήλιος είχε ανατείλει. Έπιασε το σιδερικό της. Κατευθύνθηκε προς το παράθυρο. Ο θόρυβος είχε πάψει. Μέτρησε μέχρι το τρία και πετάχτηκε μπροστά στο τζάμι. Δεν είχε ιδιαίτερη λογική αυτό που έκανε, αλλά η

κατάστασή της δεν της επέτρεπε να σκεφτεί λογικά. Διερεύνησε το ύπαιθρο. Δίπλα στα πουρνάρια είχαν κουρνιαώσει δύο ογκώδη πρασινόχροα φίδια. «Δόξα σοι, δεν είναι κανένας έξω» ψέλλισε.

Μάζεψε τα πράγματά της και τα έζωσε γύρω από τη σέλα της. Σέλωσε με αρκετή δυσκολία και το δεύτερο άλογο και κατόπιν άνοιξε την πόρτα του στάβλου. Καβάλησε το άλογό της. Αμφιταλαντεύτηκε λίγο σχετικά με το αν έπρεπε να αφήσει πίσω το άλλο ζωντανό. Ύστερα σκέφτηκε ότι έτσι κι αλλιώς δεν θα πήγαινε γρήγορα και δεν ήταν απίθανο το δεύτερο άλογο να της χρησίμευε στο μέλλον.

Πήρε τον δρόμο για την πόλη. Αν θυμόταν καλά, σαν αιχμάλωτη είχε κάνει ελάχιστα λιγότερο από μία μέρα για να φτάσει στο ράντζο. Τώρα που πήγαινε με πολύ πιο αργούς ρυθμούς, θα έκανε τον διπλάσιο χρόνο. Θα άντεχε; Πίστευε πως θα τα κατάφερνε αν ο ήλιος παρέμενε όσο ήπιος ήταν εκείνη τη στιγμή. Διαφορετικά, θα καθυστερούσε περισσότερο, ενώ δεν είχε μαζί της ούτε νερό. Είχε αρπάξει το μοναδικό υγρό, ένα μπουκάλι ουίσκι, από τα πράγματα της σέλας του νεκρού. Το καθίκι είχε ξεφορτωθεί τα παγούρια τους. Λογικά ήξερε καλά την περιοχή. Θα υπήρχε κάπου κοντά κάποιο ρυάκι. Δεν είχε όμως χρόνο για ψάξιμο, ειδικά στην κατάσταση της.

Είχε καλύψει πάνω από τριάντα χιλιόμετρα όταν αντιλήφθηκε ότι δεν ένιωθε το σώμα της. Η θερμοκρασία της είχε ανέβει επικίνδυνα, ενώ τα χέρια της έτρεμαν. Κινδύνευε να πέσει από το άλογο, αλλά τελευταία στιγμή κρατήθηκε πιάνοντας βίαια τη χαίτη του. Εκείνο δεν διαμαρτυρήθηκε παρά σταμάτησε σαν να κατάλαβε ότι η αφεντικίνα του δεν μπορούσε να συνεχίσει.

Είχε μεσημεριάσει και η αφόρητη ζέστη επιβάρυνε την κατάσταση. Η Νόρι έπιασε με κόπο το μπουκάλι με το ουίσκι. Παραλίγο να της πέσει από τα χέρια. Για κάποιον ανεξήγητο λόγο το έβλεπε διπλό. Με την τρίτη προσπάθεια το άνοιξε. Έβρεξε λιγάκι τα χείλη της. Κατέβασε μερικές γουλιές και το πέταξε στο έδαφος. Είχε μια απαίσια πικρή γεύση. Δεν ξεδίψασε. Έπρεπε να βρει νερό. Το ξένο άλογο την κοίταζε με γουρλωμένα μάτια, ενώ ήταν και ιδρωμένο. Αυτός δεν ήταν καθόλου καλός οiwόνος.

Ξάφνου, στο βάθος του ορίζοντα είδε να σηκώνεται σκόνη. Αν έβλεπε καλά, ήταν ένας γεροδεμένος καουμπόη καβάλα σ' ένα καστανό άλογο. Ερχόταν κατά πάνω της αποφασισμένος. Τράβηξε το Κολτ της. Ένιωσε ένα έντονο σφυροκόπημα στο κεφάλι της. Ανοιγόκλεισε τα μάτια και πήρε μια βαθιά ανάσα. Έπρεπε να συγκεντρωθεί. Δεν θα είχε άλλη ευκαιρία να πετύχει τον στόχο της. Έτσι, στερέωσε το όπλο και πυροβόλησε όταν ο άνδρας έφτασε σε απόσταση βολής. Αστόχησε. Πυροβόλησε ξανά κι ύστερα ξανά, μα της ήταν αδύνατο να σημαδέψει σωστά. Ο ιδρώτας έτσουζε στα μάτια της, ο πυρετός είχε ανέβει, το τρέμουλο είχε γίνει πιο έντονο. Έχασε τις αισθήσεις της πέφτοντας ανάμεσα στα δύο άλογα. Ο αέρας παρέσυρε μακριά το καπέλο της καθώς ο άνδρας έφτανε σε απόσταση αναπνοής.

Ένα ρίγος διαπέρασε το κορμί της. Φύσαγε ένας πολύ κρύος αέρας, που δεν ταίριαζε ούτε με την εποχή ούτε και με την ευρύτερη περιοχή. Ίσως είχε μετακινηθεί

βορειότερα, προς τα βουνά, ενώ ήταν λιπόθυμη. Άνοιξε τα μάτια της. Δεν είχε αλλάξει απολύτως τίποτα. Βρισκόταν πάνω στο άλογό της και αγνάντευε τον ορίζοντα. Λίγο πιο πίσω έστεκε αγέρωχο το άλλο ζωντανό, του βασανιστή της. Ξεκίνησε να μιλάει στον εαυτό της αργά και καθαρά. Ανέσυρε από τη μνήμη της όλα όσα είχαν συμβεί. Τότε ήταν που συνειδητοποίησε ότι όλοι οι πόνοι μαζί με τον πυρετό είχαν χαθεί. Χάιδεψε τρυφερά το ρεβόλβερ της για ασφάλεια. Κάθε φορά που φοβόταν, άγγιζε το όπλο της για να σιγουρευτεί ότι δεν ήταν ανυπεράσπιστα. Με το ελεύθερο χέρι της, ακούμπησε την πλάτη της. Είχαν εξαφανιστεί τα γδαρσίματα. Τα ρούχα της ήταν μεν σκονισμένα, αλλά καθαρά.

Γέλασε σπασμωδικά. Κάποιος της έκανε πλάκα. Αυτή ήταν η μοναδική λογική εξήγηση, εκτός αν έβλεπε εφιάλτη. Ακούστηκαν σουρσίματα κάπου ανάμεσα στα πουρνάρια. Δίχως να περιμένει, πυροβόλησε τρεις φορές απανωτά. Οι ήχοι της φύσης προς στιγμήν έπαψαν. Ξεπέζεψε το άλογο. Περπάτησε προσεκτικά σαν να πατούσε σε εύθραυστο γυαλί προς τα πουρνάρια.

Κανείς δεν ήταν κρυμμένος ανάμεσά τους. Μάλλον την είχε μπερδέψει κάποιο ζώο. Αφουγκράστηκε για πολλοστή φορά τους ήχους του περιβάλλοντος. Ήταν φυσιολογικοί μέχρι που είδε τη φωτιά που έλουσε απότομα το άλογό της. Άκουσε πυροβολισμούς. Μία σφαίρα τη βρήκε στον δεξιό γοφό. Έσφιξε τα δόντια. Ανταπέδωσε τα πυρά χτυπώντας όπου θεωρούσε ότι μπορεί να έχει κρυφτεί ο πιστολέρο. Μία ακόμα σφαίρα τη βρήκε κοντά στην καρδιά. Το Κολτ έφυγε από τα χέρια της. Το πουκάμισο μούσκεψε από το αίμα. Προσπάθησε να κρατήσει τις αισθήσεις της. Παρέμεινε όρθια.

Οι πυροβολισμοί είχαν πάψει. Όλα έδειχναν ήσυχα, όπως πριν, με εξαίρεση τις εκκωφαντικές ιαχές των πυρωμένων αλόγων.

«Σωπάστε, όλα θα πάνε καλά» τα καθυσύχασε ενώ το αίμα έτρεχε από το στόμα της.

«Δεν το νομίζω» είπε μια τραχιά φωνή. «Είσαι νεκρή, μικρή μου» πρόσθεσε μπήγοντας ένα κυνηγετικό μαχαίρι στην πλάτη της.

Τη μαχαίρωσε πέντε φορές, τόσες ώστε να βεβαιωθεί ότι το κουφάρι της θα ήταν σε θέση να τραβήξει σχεδόν όλα τα σαρκοφάγα της περιοχής. Του άρεσε το θέαμα του ξεσκίσματος της σάρκας. Αυτή ήταν η τελευταία σκέψη που έκανε η Νόρι λίγο προτού κλείσει οριστικά τα μάτια της.

«Ηρέμησε, όλα θα πάνε καλά» φώναξε ο ξένος συγκρατώντας το γυναικείο σώμα. «Σε λίγο θα ξεκινήσουμε για την πόλη, μην ανησυχείς» φώναξε ξανά περισσότερο για να καθησυχάσει τον εαυτό του. Η καουμπόισσα ήταν σε άθλια κατάσταση, τόσο ώρα παραληρούσε και κινιόταν σπασμωδικά. Κάποιος την είχε βασανίσει άσχημα. Έπρεπε να ευχαριστεί τον Μεγαλοδύναμο που είχε επιβιώσει. Κατέβασε το καπέλο του και σταυροκοπήθηκε. Ύστερα, τράβηξε το φλασκί με το ούισκι από τη σέλα του άσπρου του συντρόφου. Κατέβασε τέσσερις γουλιές για να βρει πάλι τα συγκαλά του. Κανονικά δεν έπρεπε να βοηθήσει τη γυναίκα. Είχε αποπειραθεί να τον σκοτώσει. Το

Γουέστ ήταν αρκετά βίαιο, ειδικά για όλους όσους είχαν συναισθήματα και δεν ήταν γρήγοροι στο πιστόλι. Όλα αυτά τα χρόνια είχε γνωρίσει κόσμο και κοσμάκη, μέχρι και τους περίφημους Ντάλτον, στην τελευταία απόπειρά τους στο μακρινό Κόφεϋβιλ του Κάνσας. Ήταν σωστοί δαίμονες οι άτιμοι, κρίμα που είχαν χαθεί. Η Άγρια Δύση ήταν πολύ πιο φτωχή χωρίς αυτούς. Σύμφωνα με τις φήμες όμως, ο Έμμετ, ο ψηλός της συμμορίας, είχε χωθεί στη στενή αντιμετώπιζοντας τη θανατική καταδίκη. Ορισμένοι, αν είχαν τα κότσια, μπορεί και να τον έβγαζαν έξω.

Όμως δεν είχε άλλο χρόνο για χάσιμο. Έπρεπε να ξεκινήσει αμέσως για τη Ρόουζ Τάουν για χάρη της γυναίκας. Τη σήκωσε και την απόθεσε στο μπροστινό μέρος του αλόγου του. Σκέφτηκε αν θα ήταν σωστό να πάρει μαζί του και τα άλλα δύο ζώα. Θα άντεχαν να ακολουθήσουν τον ξέφρενο ρυθμό του; Ο μόνος τρόπος για να το μάθει ήταν να ξεκινήσει. Αν όμως το ταρακούνημα έκανε μεγαλύτερο κακό στην άρρωστη; Γαμώτο, στα ιατρικά ζητήματα ήταν πάντα σκράπας. Έκανε ό,τι του κατέβαινε στο μυαλό. Αυτό θα έκανε και τώρα.

«Πάμε, αγόρι μου» ψιθύρισε στα αυτιά του αλόγου του χτυπώντας τα καπούλια του. Όσο πιο γρήγορα πήγαιναν τόσο το καλύτερο.

Είχαν διανύσει παραπάνω από τη μισή διαδρομή για την πόλη. Η γυναίκα ανάσαινε, επομένως δεν είχε αφήσει ακόμα την τελευταία της πνοή. Σε περίπου τέσσερις ώρες βράδιαζε. Τη νύχτα θα αναγκαζόταν να μειώσει δραματικά τον ρυθμό τους. Έπρεπε να πάνε ακόμα πιο γρήγορα. Χτύπησε δυνατά με τα σπιρούνια το στομάχι του ζώου. Εκείνο έσκουξε, μα αύξησε ταχύτητα. Ο Μάμμπι ήταν καλός σύντροφος. Αν έσωζε την τύπισσα, θα φρόντιζε να του εξασφαλίσει τουλάχιστον δύο μέρες ξεκούρασης στον στάβλο του γέρο Τζιμ, τον καλύτερο στάβλο της Ρόουζ Τάουν.

Ο ήλιος είχε πέσει τελείως, όμως ο ακούραστος καβαλάρης υπολόγισε ότι κρατώντας αυτόν τον ρυθμό θα έφταναν στον προορισμό τους λίγο πριν την ανατολή του ήλιου. Μολαταύτα ένιωθε ότι έπρεπε να κάνουν μία στάση για τουλάχιστον πέντε ώρες. Όλοι τους ήθελαν ξεκούραση και φαγητό. Θα έκανε καλό και στην καουμπόισσα που το σώμα της είχε τρανταχτεί όσο δεν πήγαινε. Ήταν θετικό που είχε επιβιώσει. Στη μισή διαδρομή είχε ανοιχτά τα μάτια της. Έδειχνε να καταλαβαίνει τι γινόταν μέσες άκρες.

Τράβηξε τα χαλινάρια. Κατέβασε προσεκτικά τη γυναίκα και την τοποθέτησε προσεκτικά πάνω στην κουβέρτα του. Έπειτα, κατέβασε από τη σέλα τον σάκο με τον καπνό, το μπέικον και το τηγάνι. Μάζεψε ξύλα κι άναψε φωτιά. Προβληματίστηκε σχετικά με το αν θα έκανε καλό στην άρρωστη να φάει τηγανιτό μπέικον, αλλά εκείνη τη στιγμή δεν είχε πάνω του κάτι πιο εκλεπτυσμένο. Θα της πρόσφερε και μερικά μισομπαγιάτικα παξιμάδια. Θα βολευτεί, καθησύχασε τον εαυτό του, παρότι είχε μεγάλες αμφιβολίες σχετικά με το αν η γυναίκα θα κατάφερνε να βγάλει τη νύχτα.

Έσκυψε από πάνω της για να διαπιστώσει ότι ψηνόταν στον πυρετό. Δεν προλάβαιναν να ξεκουραστούν. Θα έτρωγαν κι αμέσως θα ξεκινούσαν μέσα στο σκοτάδι. Ο Μάμμπι είχε κάνει και χειρότερα ταξίδια. Θα τα κατάφερνε, πάντα τα κατάφερνε. Έβγαλε μια τζούρα καπνού. Τον είχε αγοράσει πριν από καιρό. Είχε ξεραθεί και ήταν άγευστος σαν το άχυρο. Στάθηκε μπροστά στη φωτιά κι έστριψε ένα τσιγάρο. Το άναψε και ξάφνου θυμήθηκε ότι ο πυρετός προκαλεί αφόρητη ζέστη στο σώμα. Ήταν χαζό που είχε φέρει τη γυναίκα κοντά του στη φωτιά. Τη μετακίνησε κάτω από ένα δέντρο. Είχε κρύο εκείνο το βράδυ, αμφέβαλλε όμως αν αυτό θα τη βοηθούσε καθόλου.

Πήρε το παγούρι με το νερό του. Έβρεξε ένα πανί και το έβαλε στο μέτωπό της. Εκείνη άνοιξε τα μάτια της. Το πρασινωπό τους χρώμα μέσα στο σκοτάδι τής χάριζε μια άγρια ομορφιά.

«Ευχαριστώ, κάποια στιγμή θα στο ξεπληρώσω» ψέλλισε με δυσκολία η γυναίκα.

«Δεν χρειάζεται. Κι εσύ το ίδιο θα έκανες» της απάντησε χαζεύοντάς την πιο προσεκτικά. Διάολε, ήταν όμορφη, πολύ όμορφη. Αν γινόταν καλά, μπορεί και να της ζητούσε να έβγαιναν για κανένα ποτό. Είχε χρόνια να βγει με γυναίκα, πάνω από πέντε. Ίσως, κάποια στιγμή όφειλε να ακολουθήσει τη συμβουλή του νεκρού πατέρα του, να παντρευτεί και να ζήσει σε κάποιο ράντζο. Ο Μάθιου Κόνορ είχε σκεφτεί πολλές φορές τα λόγια του πατέρα του και είχε λυπηθεί που δεν είχε μπορέσει να τον δει στα τελευταία του. Ήθελε όμως να γνωρίσει το Γουέστ. Δεν μπορούσε να νοικοκυρευτεί. Δεν ήταν τέτοιος τύπος.

Το μπίκον είχε αρχίσει να καίγεται. Ούτε με το μαγείρεμα τα πήγαινε καλά. Πάντα ξεχνούσε το φαγητό στη φωτιά και το έτρωγε ξεροψημένο. Έβγαλε έναν αναστεναγμό καθώς πήγαινε το μοναδικό πιάτο του στην άρρωστη.

«Μπορείς να φας;» ρώτησε χαμογελώντας.

«Νομίζω πως ναι» ψέλλισε η Νόρι ανοίγοντας το στόμα της. Ο Κόνορ έπιασε το μπίκον και το πλησίασε στα χείλη της. Το τρέμουλο είχε εμφανιστεί ξανά. Δεν πρόκειται να βγάλει το βράδυ, σκέφτηκε για μια ακόμα φορά τραβώντας το πιάτο μακριά της. Τουλάχιστον είχε φάει το απαίσιο φαγητό. «Θέλεις να ξεκουραστείς ή να συνεχίσουμε; Νομίζω πως δύσκολα θα φτάσεις ζωντανή στην πόλη» ανακοίνωσε ο καουμπόη δίχως να περιμένει απάντηση. Είχε ξεκινήσει να σελώνει το άλογο και να μαζεύει τα πράγματα. Σταμάτησε όταν άκουσε τη γυναίκα να λέει με καθαρία φωνή: «Θα τα καταφέρω. Έχω περάσει και χειρότερα». Παρά την κατάστασή της εξέπεμπε μια σιγουριά. Ίσως να την είχε υποτιμήσει.

Σε κάθε περίπτωση, έπρεπε να φύγουν το συντομότερο δυνατόν. Μετά από δέκα λεπτά είχαν ξεκινήσει το ταξίδι. Κάλπαζαν με καλό ρυθμό. Είχε δέσει τη γυναίκα πάνω του μ' ένα σκοινί. Ήταν βέβαιος ότι δεν θα μπορούσε να κρατηθεί αλλιώς. Η καυτή της ανάσα χτύπαγε τον λαιμό του. Ένιωθε το στήθος της να ανεβοκατεβαίνει ανήσυχα. Απέπνεε μια εμφανώς γυναικεία μυρωδιά αναμειγμένη με αίμα. Μπορούσε σχεδόν να γευτεί το αίμα της. Προς στιγμήν ανατρίχιασε και κόντεψε να πέσει από το

άλογο. Πρέπει να συγκεντρωθείς. Εδώ υπάρχει μια καλή ιστορία, σκέφτηκε για να αφυπνίσει τον εαυτό του. Είχε την υποχρέωση να μείνει ξύπνιος και να σώσει τη γυναίκα. Ένιωθε ότι το χρωστούσε σε κάποιον, μπορεί και στον Μεγαλοδύναμο.

Λίγο πριν την ανατολή του ήλιου είχαν φτάσει επιτέλους στην πόλη. Πέρασαν σαν σίφουνες μπροστά από τον σερίφη και το ντράγκστορ. Σταμάτησε το ζωντανό μπροστά από την αυλή ενός μικρού σπιτιού, που στο παρελθόν ήταν γεμάτη παρτέρια με λουλούδια. Τώρα, είχαν ξεραθεί σχεδόν όλα.

«Γιατρέ, θέλω τη βοήθειά σου» φώναξε ο Μάθιου κατεβάζοντας τη γυναίκα από τη σέλα. Η αναπνοή της ακουγόταν με το ζόρι. Ο χρόνος λιγότευε επικίνδυνα.

Φώναξε ξανά και ταυτόχρονα βάλθηκε να χτυπά την πόρτα του σπιτιού. Ο ήλιος είχε μόλις ανατείλει. Αποκλείεται να έλειπε ο γιατρός.

«Γιατρέ, θέλω τη βοήθειά σου» επανέλαβε υψώνοντας μερικές οκτάβες τη φωνή του. Παράλληλα, αύξησε τον ρυθμό των χτυπημάτων. Ευτυχώς, μετά από λίγο άκουσε βήματα.

Η πόρτα άνοιξε διστακτικά. Μια γυναίκα με λείο, απαλό δέρμα και κατάξανθα μακριά μαλλιά εμφανίστηκε.

«Τι θέλετε;» τον ρώτησε αρκετά επιθετικά. Δεν ήταν πολύ μεγαλύτερη από τον Μάθιου. Εκείνος δεν απάντησε. Της έδειξε την Τόμσον κι αμέσως η πόρτα άνοιξε διάπλατα. Η οικοδέσποινα έβγαλε ένα επιφώνημα έκπληξης προσθέτοντας: «Θα φωνάξω τον πατέρα μου. Περιμένετε στο σαλόνι» κι ανέβηκε τρέχοντας τα σκαλιά για το επάνω πάτωμα.

Οι φωνές της ακούγονταν μέχρι κάτω. Ο τόνος της ήταν ασταθής. Έδειχνε ότι είχε ανησυχήσει ιδιαίτερος με την άρρωστη. Πώς ήταν δυνατόν να είχε αντιληφθεί την κατάστασή της δίχως να ρίξει ούτε μια ματιά στα τραύματά της; Ο Κόννορ κοίταξε για πολλοστή φορά τη συνοδοιπόρο του. Τρόμαξε. Ήταν άσπρη σαν πανί, ενώ τα ρούχα της ήταν σε άθλια κατάσταση. Την έβαλε αμέσως να ξαπλώσει στον καναπέ του σαλονιού.

Μετά από λίγο κατέβηκε η ξανθιά γυναίκα κρατώντας έναν κουβά με νερό και μερικά πανιά.

«Πρέπει να της ρίξουμε τον πυρετό. Ο πατέρας μου θα έρθει σε λίγο» πρόσθεσε καθώς έλεγχε με τα επιδέξια χέρια της το κορμί της Νόρι.

Πρέπει να ήταν κι εκείνη γιατρός. Είχε ένα εξεταστικό βλέμμα που σίγουρα δεν παρέπεμπε σε νοσοκόμα. Ξάφνου, άρχισε να ξεντύνει την άρρωστη. Ο καουμπόη ένωσε αμήχανα. Ρώτησε αν θα χρειαζόταν τη βοήθεια του κι αφού εκείνη απάντησε αρνητικά, βγήκε στην αυλή. Έβγαλε από την τσέπη του παντελονιού το σακουλάκι με τον καπνό του. Κάθισε στα σκαλοπάτια της εισόδου κι έστριψε ένα τσιγάρο. Τα μάτια του τον έτσουζαν. Το άλογό του ήταν κι εκείνο εμφανώς κουρασμένο. Τι να είχαν γίνει άραγε τα άλλα δύο; Δεν μπορούσε να θυμηθεί ποια στιγμή είχαν πάψει να τους ακολουθούν.

Τράβηξε την τελευταία ρουφηξιά και πέταξε το αποτσίγαρο στο έδαφος. Έπιασε τον Μάμμι από τα γκέμια. Του είχε υποσχεθεί να τον ανταμείψει πλουσιοπάροχα αν κατάφερνε να φέρει τη γυναίκα ζωντανή στην πόλη. Όφειλε να τηρήσει την υπόσχεσή του, τα είχε πάει περίφημα. «Πάμε αγόρι μου» είπε τρυφερά στον φίλο του χαϊδεύοντάς του τη χαίτη. Ο στάβλος ήταν αρκετά κοντά. Θα τον άφηνε εκεί για δύο μέρες κι ύστερα θα συνέχιζε την πορεία του προς το άγνωστο και την περιπέτεια.

Ο γέρο Τζιμ πρόσφερε απλόχερα την αγάπη του στους φιλοξενούμενούς του. Ήταν ένας από τους καλύτερους σταβλάρχες που είχε γνωρίσει ο Κόννορ στο Γουέστ. Ο στάβλος του δεν ήταν στην καλύτερη δυνατή κατάσταση, μα αυτό δεν είχε καμία σημασία. Τον βρήκε να χτενίζει μια μαύρη φοράδα.

«Γεια σου Τζιμ, σου έφερα τον φίλο σου. Θέλω να του φερθείς πολύ καλά, ως συνήθως» είπε βγάζοντας το καπέλο του προς ένδειξη σεβασμού στον γηραιότερο. Ο σκελετωμένος άνδρας με το κατάλευκο μούσι χαμογέλασε. Ένευσε καταφατικά και έπιασε τον καινούριο ένοικο από τα γκέμια. «Θα έρθω να τον πάρω σε δύο μέρες» πρόσθεσε ο Μάθιου. Του άφησε το μισό ποσό και τον διαβεβαίωσε ότι θα του έδινε τα υπόλοιπα τη μέρα που θα έφευγε από την πόλη.

Χαιρέτησε και πήρε τον δρόμο για το σαλούν, για να κλείσει δωμάτιο για τη νύχτα. Έλεγξε τα χρήματα στις τσέπες του. Δεν ήταν πολλά. Το βράδυ θα έπαιζε χαρτιά, όλο και κάτι θα έβγαζε. Διατηρούσε ένα σερί τριάντα συνεχόμενων νικών. Η αλήθεια ήταν όμως ότι μέχρι στιγμής δεν είχε αντιμετωπίσει κάποιον δυνατό αντίπαλο. Συνήθως κέρδιζε μικροποσά από παίκτες της κακής ώρας. Το πόκερ ήθελε τακτική και κυρίως μυαλό. Το δεύτερο έλειπε από άμπολλους καουμπόηδες. Οι περισσότεροι ήταν αδύναμοι, εγωκεντρικοί και ψωροπερήφανοι. Ένα κράμα πολύ αρνητικών χαρακτηριστικών που σου εξασφάλιζε τη βέβαιη ήττα σε μια παρτίδα πόκερ και έναν επερχόμενο θάνατο ίσως, καθώς στις θανάσιμες μονομαχίες εξακολουθούσαν να μη ζυγίζουν σωστά τους αντιπάλους τους. Ακόμα και ο φαινομενικά πιο αδύναμος άνδρας που θα έβλεπες μπορούσε να είναι πιο γρήγορος κι από τη σκιά του.

Πέρασε την πόρτα του σαλούν ρίχνοντας διερευνητικές ματιές. Ήθελε να δει αν θα υπήρχαν πελάτες τέτοια ώρα. Πίσω από τον πάγκο του μπαρ στεκόταν ένας παχουλός άνδρας με φαλάκρα. Πρέπει να είχε περάσει τα πενήντα. Ήταν αρκετά ψηλός και φορούσε ένα λιγδιασμένο άσπρο φανελάκι. Η πετσέτα στον αριστερό του ώμο ήταν εξίσου βρώμικη. Σ' ένα τραπέζι στο βάθος αριστερά, καθόταν ένας ερυθρόδερμος που κοίταζε τον νεοεισελθόντα επιθετικά, ενώ στα δεξιά του μαγαζιού υπήρχε ένα πιάνο και μια μικρή σκηνή. Οι χορεύτριες του σαλούν δεν ήταν τίποτα το ιδιαίτερο. Είχε δει πολύ καλύτερες στα ταξίδια του.

«Γεια σου Μάθιου. Πώς από δω;» ρώτησε ο καταστηματοάρχης χαμογελώντας εγκάρδια. Ο συγκεκριμένος πελάτης ήταν καλός. Είχε κοιμηθεί πάνω από επτά μέρες στα δωμάτιά του και ποτέ δεν είχε προξενήσει καμία φασαρία.

«Θα μείνω περίπου δύο μέρες. Είχα κάτι δουλειές στην πόλη κι αναγκάστηκα να επιστρέψω. Θα μπορούσες να μου ετοιμάσεις τίποτα να φάω και να μου δώσεις κι ένα δωμάτιο; Λέω μετά το πρωινό να πάω να κοιμηθώ» είπε ο πιστολέρο πιάνοντας ένα τραπέζι δίπλα στον ινδιάνο. Από αυτή την πλευρά θα είχε καλύτερη θέα τόσο απέξω όσο και μέσα. Επιπλέον, όσο παρατηρούσε τον ερυθρόδερμο τόσο ένιωθε ότι ο τύπος μύριζε θάνατο. Έπρεπε να τον προσέχει. Δεν βρισκόταν για καλό στην πόλη.

Ο μαγαζάτορας του έφερε ένα πιάτο με δύο φέτες ψωμί και φασόλια. Έπιασε το χιλιοχρησιμοποιήμενο κουτάλι και βάλθηκε να τρώει. Ο ινδιάνος δεν είχε πάρει το βλέμμα του από πάνω του. Καθώς τον κοίταζε έκοβε με το μαχαίρι ένα ξύλο. Για την ακρίβεια, φαινόταν να προσπαθεί να σκαλίσει πάνω του ορισμένες παραστάσεις. Μόλις έφευγε θα ρωτούσε τον μπάρμαν ποιος στο διάολο ήταν. Αν δεν έκανε λάθος, σπανίως έβλεπες επισκέπτες τέτοιου χρώματος στη Ρόουζ Τάουν. Οι ντόπιοι μισούσαν τους ερυθρόδερμους λόγω μιας παλιάς ιστορίας δολοφονιών.

Τελείωσε το φαγητό του. Πήρε τα σερβίτσια και κατευθύνθηκε προς το μπαρ.

«Ποιος είναι αυτός;» ρώτησε δίνοντας τα πιατικά στον άνδρα.

«Ένας περιπλανώμενος Απάτσι, αν δεν κάνω λάθος. Δεν έχει πολλές μέρες στην πόλη. Αύριο ή μεθαύριο θα φύγει» του ψιθύρισε ο άλλος παραξενεμένος.

«Από πότε δέχεστε ινδιάνους στην πόλη, Μπομπ; Νόμιζα ότι είναι είδος υπό εξαφάνιση» ανταπάντησε ο Κόννορ ανάβοντας ένα τσιγάρο. Ρούφηξε τον καπνό και τον έβγαλε από τη μύτη κοιτώντας επιθετικά τον συνομιλητή του. Έμοιαζε με ταύρο λίγο πριν ξεχυθεί με μανία.

«Μάθιου, παρά την ιστορία του τόπου, όλα με τον καιρό αλλάζουν. Θα ήταν χαζό να μη δεχόμουν λόγω του χρώματός του έναν πελάτη που έχει να πληρώσει. Άλλωστε, όλοι στην πόλη δείχνουν να μην ενδιαφέρονται. Και στο κάτω κάτω της γραφής φαίνεται φιλήσυχος».

«Μπομπ, ο τύπος βρωμάει θάνατο. Στο λέω για να το ξέρεις. Είμαι βέβαιος ότι θα δημιουργήσει προβλήματα. Να τον προσέχεις» επισήμανε ο καουμπόη παίρνοντας το κλειδί για το δωμάτιό του, ενώ ταυτόχρονα έδινε ένα γενναίο φιλοδώρημα στον άνδρα. Τα χρήματα θα τον έκαναν να σκεφτεί καλύτερα όσα του είχε πει.

Το δωμάτιο ήταν ακριβώς όπως την προηγούμενη φορά, καθαρό, μ' έναν νιπτήρα κι ένα σχετικά καλό κρεβάτι. Έπλυνε το πρόσωπό του, ξεντύθηκε και τοποθέτησε το πιστόλι κάτω από το μαξιλάρι του. Είχε επιλέξει να το έχει πάντα μαζί του, ακόμα κι όταν κοιμόταν με γυναίκα. Σ' έναν κόσμο ασταθή, ήταν το μοναδικό πράγμα που του εξασφάλιζε σιγουριά. Σκέπασε με το καπέλο του τα μάτια του και κοιμήθηκε.

Ξύπνησε από τα δυνατά χτυπήματα στην πόρτα.

«Ποιος είναι;» φώναξε φορώντας το παντελόνι και τη ζώνη του.

«Έρθα να σας πω ότι ο γιατρός θέλει να σας μιλήσει» απάντησε μια τσιριχτή παιδική φωνή.

«Μπες μέσα, πιτσιρίκο» είπε ο Κόννορ χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής του, όχι όμως και του Κολτ του, το οποίο παρέμεινε σταθερό να σημαδεύει την είσοδο και στη συνέχεια τον πιτσιρικά.

Ο μικρός δεν φοβήθηκε. Δεν πρέπει να είχε ξεπεράσει την ηλικία των δέκα. Επεξεργάστηκε τον ημίγυμνο άνδρα και επανέλαβε όσα του είχαν ζητήσει να μεταφέρει.

«Περίμενε να ντυθώ και φεύγουμε. Θα έρθεις μαζί μου, έτσι;», ρώτησε χαρίζοντάς του ένα χαμόγελο. Είχε λυπηθεί που τον είχε σημαδέψει. Το παιδί με την κίτρινη μπλούζα τού ανταπέδωσε το χαμόγελο και δίχως να περιμένει, βγήκε από το δωμάτιο και κατέβηκε χοροπηδώντας τα σκαλιά. «Παιδιά» ψέλλισε κλείνοντας πίσω την πόρτα του, αφού είχε ελέγξει ότι δεν είχε ξεχάσει κάτι απαραίτητο στο δωμάτιο.

Έφτασαν στο σπίτι του γιατρού όταν ο ήλιος έδυε. Παρά τις πολλές ώρες που είχε κοιμηθεί, ένιωθε καταβεβλημένος. Του περνούσε η σκέψη ότι δεν θα έπρεπε να είχε σώσει την καουμπόισσα. Τώρα, θα ήταν ήδη σε μια άλλη πόλη και θα συνέχιζε να κυνηγάει την τύχη του.

Στο κατώφλι στεκόταν για να τους προϋπαντήσει η ξανθιά γυναίκα. Είχε ανήσυχο ύφος. Σίγουρα τα πράγματα δεν θα πήγαιναν καλά. Ξεφύσησε. Πότε πήγαιναν καλά; σκέφτηκε ευχαριστώντας την που είχε αναλάβει να γιατρέψει την άρρωση.

«Νομίζω θα ζήσει. Η επόμενη μέρα θα είναι καθοριστική» είπε η γυναίκα φέρνοντάς του μία κούπα μ' ένα ζεστό κιτρινωπό υγρό. «Τσάι είναι, μην αγχώνεσαι» του είπε σαν να διάβασε το βλέμμα του.

Γέλασε με την καρδιά του. Το σχόλιό της του φάνηκε εξαιρετικά αστείο. Σπανίως αγχωνόταν για τόσο ασήμαντα ζητήματα. Απλώς, σιχαινόταν το τσάι. Προτιμούσε να πιει καφέ ακόμα και τα μεσάνυχτα, παρά να δοκιμάσει αυτό το πράγμα. Ωστόσο, ήθελε να κάνει καλή εντύπωση στην οικοδέσποινα. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Ρούφηξε κάμποσο. Η γεύση ήταν πολύ καλύτερη απ' ό,τι περίμενε, αλλά εξακολουθούσε να του φαίνεται απαίσιο. Το άφησε στην άκρη ευγενικά.

«Είναι τυχερή που είναι ακόμα ζωντανή. Περίμενα να είχε πεθάνει από χτες, αλλά δείχνει να θέλει να ζήσει» της είπε.

«Θα συμφωνήσω μαζί σου. Όταν την έφερες, πίστευα κι εγώ ότι ήταν στα τελευταία της, αλλά έχει πολλή δύναμη μέσα της. Λίγο έπεσε ο πυρετός κι αμέσως πήρε τα πάνω της. Οι πληγές στην πλάτη της πάντως είναι τρομαχτικές. Θα της αφήσουν σίγουρα σημάδια. Πώς μπορεί να είναι κανείς τόσο βίαιος;» ρώτησε κοιτώντας λυπημένα το τσάι της.

«Πάλι καλά που δεν τη βίασαν κιόλας» είπε ο Κόννορ πίνοντας την τελευταία σταγόνα από την κούπα του. Τελικά, δεν ήταν τόσο κακό όσο είχε πιστέψει στην αρχή. «Γιατί με φωνάξατε; Νομίζω πως από την πρώτη στιγμή που με είδες κατάλαβες ότι δεν είχα καμία σχέση με τη γυναίκα. Απλώς τη λυπήθηκα και τη μετέφερα εδώ» είπε και σηκώθηκε για να φύγει.

«Ήθελε να σου μιλήσει. Είπε ότι είχε να σου πει κάτι σημαντικό» τόνισε την τελευταία λέξη ώστε να τραβήξει την προσοχή του.

Ήταν έτοιμος να στρέψει το πόμολο της κεντρικής πόρτας. Κοντοστάθηκε. Την κοίταξε μ' ένα βλέμμα έντονης απορίας. Τι μπορούσε να θέλει μια άγνωστη από εκείνον; Λογικά να τον ευχαριστήσει, τίποτα παραπάνω.

«Είναι πάνω» ανέφερε η ξανθιά γυναίκα μαζεύοντας τις κούπες του τσαγιού. «Αν θέλεις βοήθεια ή οτιδήποτε άλλο, μπορείς να με φωνάξεις. Φρόντισε να μην την κουράσεις, σε παρακαλώ». Η τελευταία λέξη είχε μια έντονη απειλητική χροιά.

Βρήκε την καουμπόισσα ξαπλωμένη σ' ένα ευρύχωρο κρεβάτι. Παρότι ήταν σκεπασμένη με μια κατάλευκη κουβέρτα, φαινόταν ότι ένα μεγάλο μέρος του σώματός της είχε καλυφθεί με γάζες. Η κατάστασή της ήταν πολύ καλύτερη απ' ό,τι περίμενε. Σε δύο μέρες θα ήταν σε θέση να καβαλήσει άλογο. Σίγουρα δεν ανήκε στα άτομα που έβρισκες εύκολα στην Άγρια Δύση.

«Κάθισε. Θέλω να σου μιλήσω για κάτι πολύ σημαντικό και να σου προτείνω μια ανταμοιβή που πολύ πιθανόν δεν θα μπορέσεις να αρνηθείς. Φαντάζομαι θα ήθελες να με ακούσεις, έτσι;» ρώτησε και προτού προλάβει ο συνομιλητής της να νεύσει καταφατικά, ξεκίνησε να του αφηγείται τη μεγάλη ληστεία που είχε διαπράξει σε συνεργασία με μια ομάδα έμπειρων πιστολέρο πριν από τρεις μήνες δυτικά του Τέξας.

«Κανείς δεν είχε καταλάβει ότι ήμουν γυναίκα. Πήρα το μερίδιό μου και το έκρυψα σ' εκείνα τα βουνά που με βρήκες ετοιμοθάνατη. Το ποσό είναι 8.000 δολάρια, και αν με βοηθήσεις να το πάρω πίσω, τότε θα σου δώσω κάτι λιγότερο από τα μισά, 3.000. Συμφωνείς;»

«Όχι, κάτι μου κρύβεις. Ο τύπος που σε βασάνιζε και σε έφερε σ' αυτή την κατάσταση ήταν μέλος της συμμορίας και ήθελε το μερίδιό σου;»

«Δεν έχω ιδέα ποιος ήταν. Αλλά έχεις δίκιο. Είναι πιθανόν να με ακολουθεί κάποιος, καθώς ο βασανιστής μου ήξερε ότι έχω φυλάξει τα χρήματα. Το παράξενο της υπόθεσης είναι ότι κανένας δεν θα έπρεπε να ξέρει ότι δεν έχω επενδύσει το ποσό μου. Ωστόσο, αν με παρακολουθούσαν συστηματικά θα έβλεπαν ότι όντως δεν τα έχω χρησιμοποιήσει. Ξέρεις, είμαι αρκετά εγκρατής άνθρωπος. Ο ένας της συμμορίας βέβαια, ήταν εκπρόσωπος του νόμου, οπότε δεν του είναι δύσκολο να βρει πληροφορίες για μένα...»

«Τι δουλειά είχε ένας εκπρόσωπος του νόμου να συμμετάσχει σε ληστεία και να μπει στην παρανομία;» ρώτησε αρκετά προβληματισμένος ο Κόνορ.

«Δεν είναι και δύσκολο να παραβείς τη γραμμή που διαχωρίζει τους καλούς από τους κακούς στα μέρη μας. Νομίζω πως το ξέρεις πολύ καλά. Δεν είχε να φάει και ήταν πολύ τίμιος όλα τα χρόνια. Τον τελευταίο καιρό αντιμετώπιζε οικονομικές δυσκολίες. Μην ξεχνάς ότι αν είσαι τίμιος, κακοπερνάς. Δεν νομίζω πως έβγαζε παραπάνω από 150 δολάρια τον μήνα. Ήθελε να βρει χρήματα για να μπορέσει να βοηθήσει ένα μέλος της οικογένειάς του που αντιμετώπιζε σοβαρά προβλήματα

υγείας. Αυτή ήταν η δικαιολογία. Δεν μας είχε φανεί πιστευτή, αλλά δεν μας ένοιαζε κιόλας. Ο καθένας είχε τους λόγους του. Εγώ ήθελα να αποκτήσω μια πιο άνετη ζωή, το ίδιο και ο Απάτσι, ο Τσέκο. Είχαμε δύο επιλογές, ή να ληστέψουμε ή να γίνουμε λαθρέμποροι ποτών στην Ινδιάνικη Επικράτεια, εκεί όπου όλα είναι διάτρητα, μιας και λείπουν συγκεκριμένοι νόμοι. Ακόμα και οι εκπρόσωποι του νόμου εκεί είναι εντελώς διεφθαρμένοι» είπε η γυναίκα παρακαλώντας τον καουμπόη να τη βοηθήσει να πιει λίγο νερό.

«Ο νόμος στην Ινδιάνικη Επικράτεια δεν είναι τόσο διεφθαρμένος όσο τον παρουσιάζεις. Υπάρχουν και περιοχές πολύ χειρότερες, όπου οι σερίφηδες και οι μάρσαλ ελέγχονται από τα συμφέροντα» είπε ο Κόννορ. Έκανε μια μικρή παύση για να σκεφτεί αν θα τη βοηθούσε. «Για να σε βοηθήσω, θέλω τα μισά» πρόσθεσε φορώντας το καπέλο του. Ήταν έτοιμος να κατέβει τα σκαλιά όταν άκουσε τη γυναίκα να δέχεται την πρότασή του. Λίγο προτού χαθεί από το οπτικό της πεδίο φώναξε: «Ο Απάτσι σου τριγυρνάει στην πόλη. Φρόντισε να γίνεις καλά για να φύγουμε όσο το δυνατόν πιο σύντομα».

Η Τόμσον τρόμαξε από τα τελευταία του λόγια. Αν ο Τσέκο βρισκόταν στη Ρόουζ Τάουν, τότε τα πράγματα ήταν πολύ άσχημα. Αν και στο μυαλό της υπήρχε μία μεγαλύτερη ανησυχία που είχε να κάνει με το τρίτο μέλος της συμμορίας. Εκείνος ήταν ο ικανότερος. Ήλπιζε να μην είχαν συνασπιστεί εναντίον της.

Σε όλη τη διαδρομή μέχρι το σαλούν, ο Κόννορ σκεφτόταν όσα του είχε εκμυστηρευτεί η καουμπόισσα. Μάλλον δεν του έλεγε την αλήθεια, ωστόσο τα χρήματα ήταν κάτι παραπάνω από αρκετά. Πόσο ικανοί θα ήταν όμως οι αντίπαλοί του; Λογικά, για να του προσέφερε τόσα, πρέπει να ήταν ισάξιοί του στο πιστόλι ή σε ό,τι άλλο χρησιμοποιούσαν για να επιτύχουν τους σκοπούς τους.

Μπαίνοντας στο σαλούν αντίκρισε τον ερυθρόδερμο στο ίδιο ακριβώς τραπέζι. Τον κάρφωσε μονομιάς με το βλέμμα του. Έπαιζε ξανά με το μαχαίρι του κι ένα ξύλο ενώ παρίστανε ότι κοίταζε το θέαμα στη σκηνή. Δυο χορεύτριες λικνίζονταν στους ρυθμούς του πιανίστα με το καθαρό μαύρο σμόκιν που πότε πότε έπαιζε μονάχα με το ένα χέρι του και με το άλλο έπιανε το κρίκετ με την μύρα για να δροσιστεί. Εκείνο το βράδυ η θερμοκρασία είχε αυξηθεί δραματικά. Πλησίασε τον Μπομπ και παρήγγειλε κι εκείνος μία κρύα μύρα. Ο Απάτσι τον ακολουθούσε παντού με το βλέμμα του.

Πρέπει να έχω τον νου μου, σκέφτηκε καθώς καθόταν στο τραπέζι όπου μια παρέα πέντε ατόμων έπαιζαν πόκερ. Είχε έρθει η ώρα να δοκιμάσει την τύχη του, αν και ο καλός χαρτοπαίκτης ήξερε ότι η τύχη βοηθούσε σπάνια στο πόκερ. Όλα ήταν θέμα στρατηγικής.

«Πόσα πρέπει να βάλω για να παίξω;» ρώτησε ο Κόννορ βγάζοντας δέκα δολάρια. Οι υπόλοιποι τον κοίταξαν δυσαρεστημένα. Ένας ακόμα αντίπαλος, ιδίως άγνωστος, σήμαινε έναν επιπρόσθετο πονοκέφαλο. Μολαταύτα τα δέκα δολάρια έδειχναν ότι ο

τύπος ήταν έτοιμος να παίξει και να διεκδικήσει κάποιο μεγάλο ποσό. Ευτυχές έργο να έφευγε κάποιος από τους παρευρισκόμενους μ' ένα ποσό σχεδόν τριπλάσιο από τον μηνιαίο μισθό του!

«Κάθισε, ξένε. Τα δέκα δολάρια είναι μια χαρά για τώρα» είπε ένας άνδρας γύρω στα εξήντα. Παρά την ηλικία του ήταν καλοστεκούμενος και εύκολα τον έκανες δέκα χρόνια μικρότερο αν δεν τον πρόδιδαν οι ρυτίδες και τα καταπονημένα του χέρια.

«Ευχαριστώ» του απάντησε χαμογελαστά φέρνοντας μία ακόμα καρέκλα για να συμμετάσχει στην παρτίδα. Τράβηξε τα φύλλα του από την τράπουλα. Ζύγισε τους αντιπάλους του. Ο άνδρας που του είχε μιλήσει φαινόταν να παίρνει τις περισσότερες στροφές. Αποφάσισε να χάσει. Ήθελε να μελετήσει καλύτερα τις κινήσεις τους.

Ο χρόνος κυλούσε γρήγορα, είχαν παίξει ήδη δώδεκα παρτίδες. Στην τελευταία είχε καταφέρει να μαζέψει σχεδόν όλα τα χρήματα των αντιπάλων του. Ο γηραιότερος καουμπόη έδειχνε ιδιαίτερα προβληματισμένος. Μάλλον σκεφτόταν ότι αν δεν είχε εμφανιστεί ο ξένος, τότε θα βρισκόταν εκείνος στη θέση του. Όφειλε όμως, για το καλό του και τη φήμη του, να σώσει τις τελευταίες οικονομίες του. Χαιρέτησε τον Κόνορ και αμέσως εγκατέλειψε μαζί με τους υπόλοιπους δύο χαρτοπαίκτες το τραπέζι.

Ο Κόνορ μάζεψε τα χρήματα και γύρισε προς τη μεριά του ινδιάνου. Η θέση του ήταν άδεια. Προσπάθησε να θυμηθεί πότε περίπου είχε εξαφανιστεί κι αν το είχε προσέξει. Παίδεψε το μυαλό του και τελικά θυμήθηκε. Κάπου ανάμεσα στην έκτη με όγδοη παρτίδα είχε φύγει από το σαλούν. Γιατί άραγε; Πλησίασε τον Μπομπ. «Είδες πού πήγε ο ερυθρόδερμος;» ρώτησε κοφτά. Ο χρόνος που κυλούσε ήταν πολύτιμος. Είχε ένα κακό προαίσθημα.

Ο μαγαζάτορας έγνευσε αρνητικά και προσφέρθηκε να τον κεράσει ένα ποτό, ώστε να τον χαλαρώσει. Ο Κόνορ αρνήθηκε. Βγήκε αμέσως από το σαλούν. Έλεγξε τον δρόμο. Ο ινδιάνος σχεδίαζε κάτι. Ίσως να τον είχε παρακολουθήσει και να είχε πάει στο σπίτι του γιατρού για να αποτελειώσει ότι δεν κατάφερε ο σύντροφός του στον εγκαταλελειμμένο στάβλο. Άρχισε να τρέχει μανιασμένα. Τα ψιλά στις τσέπες του πήγαιναν πάνω κάτω. Έξω από το ντράγκστορ τού έφυγαν μερικά. Δεν έδωσε σημασία, προείχε η προστασία της καουμπόισσας. Χωρίς αυτήν δεν θα έπαιρνε ποτέ τα τέσσερα χιλιάρικά.

Στα μέσα της διαδρομής άκουσε έναν πυροβολισμό, τόσο κοντά του που παρέσυρε το καπέλο του. Σκατά, σκέφτηκε ο καουμπόη ακούγοντας τον δεύτερο πυροβολισμό, που ευτυχώς έσκασε πιο μακριά σπάζοντας το παράθυρο ενός μικρού σπιτιού. Σχεδόν αμέσως άναψαν τα μπροστινά φώτα του σπιτιού κι ακούστηκαν γυναικείες κραυγές. Ο τρίτος πυροβολισμός τον βρήκε στον δεξιό ώμο. Παραπάτησε, κρατήθηκε όμως όρθιος. Αδυνατούσε να καταλάβει από πού ερχόντουσαν οι σφαίρες. Δεν φαινόταν τίποτα. Ακούστηκε ένας τέταρτος και τότε είδε το σημείο όπου στεκόταν ο εχθρός.

Βρισκόταν από πίσω του, αλλά σε απόσταση τόσο μεγάλη ώστε να αντιληφθεί ότι δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει ένα απλό εξάσφαιρο. Από τέτοια απόσταση μόνο με караμπίνα μπορούσες να πετύχεις στόχους, και μάλιστα έπρεπε να ξέρεις και καλό σημάδι. Αν μείωνε γρήγορα την απόσταση, θα μπορούσε να κερδίσει τη μάχη. Μένοντας στο ίδιο σημείο το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να παρακολουθεί τον καταιγισμό των βολών, εκτός αν έβρισκε κάπου μία караμπίνα.

Κρύφτηκε στο σοκάκι ανάμεσα από τα δύο κτίρια. Το ένα ήταν οίκος τελετών και το άλλο εκείνο με το σπασμένο τζάμι. Η γυναίκα στρίγγλιζε ακόμη, σίγουρα είχε συμβεί κάτι κακό. Ζύγισε τις επιλογές του. Οι πυροβολισμοί είχαν σταματήσει για λίγο. Ο εχθρός του άλλαζε θέση. Ο ανύπαρκτος φωτισμός στους δρόμους καθιστούσε αδύνατο τον εντοπισμό του. Κάτι έπρεπε να κάνει όμως. Δεν θα πέθαινε απόψε, σ' αυτή την πόλη. Πήρε φόρα, βγήκε από την κρυψώνα του και βούτηξε στο σπίτι με το σπασμένο παράθυρο. Ήλπιζε οι ιδιοκτήτες να διαθέτουν μία караμπίνα, αλλιώς θα αυτοσχεδίαζε.

Η άσχημη πτώση του χειροτέρευσε το τραύμα του. Ο Απάτσι σταμάτησε ξανά να πυροβολεί. Στο αμυδρό φως της λάμπας πετρελαίου, ο Μάθιου είδε έναν άντρα να ανοίγει την πόρτα και να τον σημαδεύει με μια Γουίντσεστερ στο κεφάλι. Κοντά του ήταν πεσμένη μια γυναίκα πάνω σ' ένα νεκρό παιδί. Είχε γουρλωμένα μάτια, ψιθύριζε ακατανόητες λέξεις και έκλαιγε. Κάπου κάπου της ξέφευγε μια σπαρακτική κραυγή που σήκωνε τις τρίχες του καουμπόη.

«Αν δεν φύγεις τώρα από το σπίτι, θα σε σκοτώσω» ανακοίνωσε ο άνδρας οπλίζοντας την караμπίνα.

Προσπάθησε να βρει τα κατάλληλα λόγια για να τον καθησυχάσει, να τον επαναφέρει στον δρόμο της λογικής. Η τρέλα που τον είχε κυριέψει όμως άφηνε μηδαμινά περιθώρια για ελιγμούς.

«Δεν έκανα τίποτα, εκείνος ο ινδιάνος σκότωσε το παιδί σας. Αν μου δώσετε την караμπίνα μπορώ να τον σκοτώσω» είπε αργά ο Κόννορ νιώθοντας έντονο πόνο στον δεξιό του ώμο. «Πρέπει να με εμπιστευτείτε, σας παρακαλώ» συμπλήρωσε χαμηλόφωνα.

«Κάντον να πληρώσει, σε ικετεύω» δήλωσε ο δύστυχος πατέρας πετώντας την караμπίνα στο πάτωμα και ξεσπώντας σε αναφιλητά.

Ένας πυροβολισμός ακούστηκε και η σφαίρα πέρασε ξυστά δίπλα στη γυναίκα και το νεκρό παιδί. Ο ερυθρόδερμος βρισκόταν λογικά ακριβώς απέναντί τους. Στο μεταξύ, οι δρόμοι είχαν γεμίσει φωνές. Η Γουίντσεστερ βρισκόταν ελάχιστα μακριά του. Έβαλε δύναμη στα πόδια κάνοντας μια κωλοτούμπα. Έπιασε το όπλο. Σημάδεψε ενστικτωδώς και πυροβόλησε το παράθυρο που βρισκόταν τέρμα δεξιά στον δεύτερο όροφο του απέναντι κτιρίου.

Η σφαίρα βρήκε τον δολοφόνο στον αριστερό γοφό του. Δεν ακούστηκε καμία κραυγή, οι πυροβολισμοί από το κτίριο όμως σταμάτησαν. Άφησε τα λεπτά να κυλήσουν. Περίμενε να δει ξανά κάποια κίνηση στο παράθυρο, μάταια όμως. Ο

Απάτσι παρέμενε ήσυχος σαν το ψάρι. Ο καουμπόη πίστεψε στην αρχή ότι τον είχε σκοτώσει, μα έπειτα άκουσε χλιμιντρίσματα από την πίσω μεριά του απέναντι κτιρίου. Ο ινδιάνος προσπαθούσε να το σκάσει. Πήδηξε από το παράθυρο και έτρεξε να τον προλάβει. Στο βάθος του ορίζοντα αντίκρισε δύο σιλουέτες να απομακρύνονται. Σημάδεψε. Πάτησε τη σκανδάλη. Το Γουίντσεστερ τον κλώτσησε άσχημα. Η αιμορραγία του αυξήθηκε.

Η αριστερή σιλουέτα έπεσε στο έδαφος. Ο άλλος κοντοστάθηκε. Δεν μπορούσε όμως να σώσει τον σύντροφό του κι έτσι, χτύπησε τα πλευρά του ζώου του και χάθηκε από τον ορίζοντα του ικανότατου πιστολέρο. Ο Κόννορ πλησίασε με αργά βήματα τον πεσμένο. «Φέρτε μου φως» φώναζε καθώς βρέθηκε πάνω από το πτώμα. Η θανατηφόρα βολή είχε βρει τον στόχο της στο πίσω μέρος του κεφαλιού. Τον ψαχούλεψε. Ο σωματότυπός του διέφερε σημαντικά από του ινδιάνου. Ψηλάφισε το πρόσωπό του. Δεν χρειαζόταν φως για να αντιληφθεί ότι ο νεκρός δεν ήταν αυτός που περίμενε να βρει.

Καθώς συνέχιζε να ψαχουλεύει τον πεθαμένο, μια ομάδα ανδρών της Ρόουζ Τάουν τον πλησίασε φέρνοντας μαζί τους μια λάμπα πετρελαίου. Κάτω από το φως της είδε ότι ο νεκρός είχε ύψος περίπου 1,80, ρωμαλέο σώμα, ξανθά μαλλιά και ήταν προφανώς λευκός. Το μυαλό του άρχισε να παίρνει γρήγορες στροφές. Ποιος μπορεί να ήταν; Ανάτρεξε σε όσα του είχε εμπιστευτεί η Τόμσον. Ο λευκός πρέπει να ήταν ο τρίτος της συμμορίας.

Η επόμενη στάση του θα ήταν το σπίτι του γιατρού. Το τραύμα του χρειαζόταν ιατρική φροντίδα. Ένας μεσήλικας προσφέρθηκε να τον βοηθήσει να περπατήσει. Αρνήθηκε ευγενικά. Είχε βρεθεί σε πολύ χειρότερες καταστάσεις. Όμως, πού βρισκόταν ο σερίφης;

«Μιας και θες να με βοηθήσεις, μπορείς να μου πεις πού στο διάολο είναι ο σερίφης;» ρώτησε έχοντας την αίσθηση ότι ο τοπικός εκπρόσωπος του νόμου ήταν μπλεγμένος στην όλη υπόθεση. Η απουσία του φανέρωνε ότι είχε πάρει κάποιο ποσό για να κάνει τα στραβά μάτια, όπως γινόταν πολύ συχνά σε διεφθαρμένες περιοχές.

«Βρέθηκε νεκρός στο γραφείο του. Κάποιος του είχε κόψει τον λαιμό» απάντησε ο μεσήλικας προσφέροντας το φλασκί του στον συνομιλητή του. Παρότι δεν του είχε ζητήσει νερό, φαινόταν να το χρειάζεται.

Ο Κόννορ άδειασε το μισό φλασκί, το παρέδωσε στον ιδιοκτήτη του και τράβηξε κατά το σπίτι του γιατρού. Έπρεπε να συναντήσει τη Νόρι Τόμσον. Έπρεπε να σχεδιάσουν προσεκτικά τα επόμενα βήματά τους, κι αν ήταν δυνατόν να επισπεύσουν το ταξίδι τους στα βουνά. Ήταν βέβαιος ότι ο εχθρός τους δεν είχε πει ακόμα την τελευταία του λέξη.

Η κόρη του γιατρού άνοιξε την πόρτα προτού καν προλάβει να χτυπήσει. Είχαν ενημερωθεί για τη συμπλοκή. Ο πατέρας της είχε πάει να εξετάσει όσους είχαν τραυματιστεί ή πεθάνει από τους αλληπάλληλους πυροβολισμούς. Παράλληλα, οι φήμες για τον ξένο οργίαζαν. Ο τρόπος που είχε σκοτώσει τον συνεργό του Απάτσι

είχε διαδοθεί κιόλας σε όλη την πόλη. Οι κάτοικοι ισχυρίζονταν ότι ήταν ένας δαίμονας, αλλιώς τους φαινόταν αδύνατο να αιτιολογήσουν την πετυχημένη βολή στο κεφάλι μέσα στο σκοτάδι.

Η κόρη του γιατρού τον κοίταζε με δέος. Δεν της έδωσε ιδιαίτερη σημασία. Τη χαιρέτησε και της ζήτησε να τον οδηγήσει στη Νόρι, ενώ ρωτούσε πώς ήταν η κατάστασή της. Τον διαβεβαίωσε ότι σε δυο μέρες θα ήταν περδίκι. Η οικοδέσποινα πρότεινε στον επισκέπτη της να του περιποιηθεί το τραύμα προτού ανέβει στον επάνω όροφο. Του εξήγησε ότι όσο κινιόταν, η πληγή στον δεξιό ώμο χειροτέρευε. Θα έπρεπε να βγάλουν τη σφαίρα, να του δέσουν το τραύμα και να μείνει στο κρεβάτι τουλάχιστον για μία μέρα.

Μετά από αρκετές προτροπές και παρακάλια, ο Κόννορ δέχτηκε να συνεργαστεί, όχι γιατί τον είχε πείσει, αλλά γιατί στο μυαλό του έφερε την αποστολή που είχαν να εκπληρώσουν. Αν δεν έχαιρε άκρας υγείας, τότε ήταν πολύ πιθανόν να ηττηθεί σε μια μάχη σώμα με σώμα με κάποιον εξίσου δυνατό αντίπαλο. Περιμένοντας την κόρη του γιατρού να φέρει τα σύνεργα, έβγαλε το εξάσφαιρό του. Το επεξεργάστηκε. Έδειχνε να βρίσκεται σε καλή κατάσταση. Προτού ξεκινήσουν για τα βουνά θα έπρεπε να το καθαρίσει, να αγοράσει πυρομαχικά και μια καραμπίνα. Μπορεί να αγόραζε και μια μικρή ποσότητα δυναμίτη.

Η κόρη του γιατρού του ζήτησε να ακουμπήσει την πλάτη του στον καναπέ και να παραμείνει ακίνητος. Ό,τι και να γινόταν, όσο και να πονούσε, έπρεπε να παραμείνει ακίνητος. Ο Κόννορ μούγκρισε εκνευρισμένα. Είχε αφαιρέσει αμέτρητες φορές σφαίρες από το κορμί του. Πάντα παρέμενε ακίνητος πίνοντας ταυτοχρόνως ουίσκι, του κάλμαρε τα νεύρα. Η γυναίκα, προτού χώσει το αποστειρωμένο μαχαίρι στην πληγή, του έδωσε ένα μπουκάλι ουίσκι ικανοποιώντας την επιθυμία του. Οι ασθενείς, άλλωστε, πάντα το χρειαζόνταν. Κατόπιν ακινητοποίησε τα πόδια του.

«Μείνε ήσυχος τώρα» τον προειδοποίησε βάζοντας το μαχαίρι στον ώμο του.

Η σφαίρα βγήκε αμέσως. Το αλκοόλ είχε κάνει τη δουλειά του. Είχε νιώσει μόνο ένα μικρό τσίμπημα. Στο παρελθόν, όταν ο ίδιος είχε προβεί σε ανάλογες επεμβάσεις, προκαλούσε τον τριπλάσιο πόνο. Η κόρη του γιατρού της Ρόουζ Τάουν ήταν ικανότατη στο να κουράει τους ασθενείς. Ο πατέρας της σίγουρα έπρεπε να είναι περήφανος. Χαμογελώντας, η γυναίκα τοποθέτησε τη σφαίρα σ' ένα μικρό μπολάκι κι ύστερα εμφάνισε τη βελόνα.

«Γαμώτο» ψιθύρισε ο Κόννορ. Φοβόταν το ράψιμο. Σκέφτηκε να ρωτήσει αν θα μπορούσαν να το αφήνουν για την επομένη, το αποφασιστικό βλέμμα της όμως δεν άφηνε καμία ελπίδα. Ήπια μια μεγάλη ποσότητα ουίσκι. Έγλειψε τα χείλη του. «Μπορείς να ξεκινήσεις» ανακοίνωσε θέλοντας να το παίξει άνετος.

Η βελόνα τρύπησε το δέρμα του. Θέλησε να ουρλιάξει. Η ψυχραιμία όμως και η λογική επικράτησαν. Δεν έπρεπε να δείξει στη γυναίκα ότι είχε αδυναμίες. Κάθε μειονέκτημα μπορούσε να σου γυρίσει μούμερानγκ στο Γουέστ. Αυτό το ήξερε από

πρώτο χέρι, όπως και το γεγονός ότι σχεδόν πάντα πρώτα πυροβολούσες και μετά ζητούσες εξηγήσεις. Διαφορετικά, θα βρισκόσουν νεκρός.

Τα χέρια της γυναίκας κινούνταν αρμονικά. Είχε φτάσει στο τέλος του ραψίματος όταν ο πατέρας της μπήκε στο σπίτι. Ήταν ένας φαλακρός άντρας, γύρω στα εξήντα, καλοστεκούμενος. Στα χέρια του κρατούσε ένα μικρό μαύρο βαλιτσάκι. Γύρω από τον λαιμό του είχε περασμένο ένα ακουστικό.

«Άσχημη ημέρα η σημερινή» είπε κουρασμένα. Κάθισε απέναντι από τον τραυματία παρακολουθώντας τις κινήσεις της κόρης του. Είχε φροντίσει να πάρει την καλύτερη δυνατή εκπαίδευση αν και διαφωνούσε με την απόφασή της να γίνει κι εκείνη γιατρός, θεωρώντας ότι η Άγρια Δύση δεν ήταν για τις γυναίκες. Την πίεζε να φύγει από τη Ρόουζ Τάουν, να πάει να εγκατασταθεί σε μια μεγάλη πόλη και να βρει εκεί την τύχη της, μακριά από τους ντεσπεράντος, τους παρανόμους, τη λαθρεμπορία και τους κυνηγούς επικηρυγμένων. Όσες φορές το είχαν συζητήσει όμως τσακωνόντουσαν. Είχε πειστεί ότι δεν μπορούσε να της αλλάξει τα μυαλά οπότε δέχτηκε στωικά τη μοίρα του. Το μόνο που ήλπιζε πλέον ήταν να βρει έναν ικανό άνδρα να παντρευτεί. Παρά τη δυναμικότητά της, μόνη της δεν θα επιβίωνε. Χρειάζοταν ένα στήριγμα, όπως όλες οι γυναίκες.

«Γιατρέ, πόσο άσχημο ήταν το μαχαίρωμα που δέχτηκε ο σερίφης;» ρώτησε ο Κόννορ νιώθοντας ανακούφιση που η βελόνα και τα υπόλοιπα σύνεργα είχαν εξαφανιστεί.

«Ήταν το χειρότερο κόψιμο που έχω δει όσο είμαι γιατρός στην πόλη. Νομίζω πως ο δολοφόνος του στην αρχή τον βασάνισε και μετά προσπάθησε να του αφαιρέσει το κεφάλι. Κάποιος πρέπει να τον είδε και δεν μπόρεσε να ολοκληρώσει τον σκοπό του. Από την άλλη βέβαια, είμαστε φιλήσυχη περιοχή, σπανίως συμβαίνουν ανάλογα περιστατικά θα έλεγα» είπε προβληματισμένος. Το θέαμα που είχε αντικρίσει ήταν πρωτόγνωρο ως και γι' αυτόν.

«Μην ανησυχείς, θα πληρώσει ο δολοφόνος. Την επόμενη φορά δεν θα είναι τόσο τυχερός» είπε με σιγουριά ο καουμπόη προσπαθώντας να σηκωθεί από τη θέση του.

Η κόρη του γιατρού τον άγγιξε απαλά προστάζοντάς τον ουσιαστικά να παραμείνει καθισμένος. Πήγε να φέρει αντίσταση, αλλά κατάλαβε ότι δεν είχε νόημα.

Ο γέρος άνδρας γέλασε. Κοίταξε προσεκτικά τον συνομιλητή του ζυγίζοντας τις δυνατότητές του. Φαινόταν ικανότερος από τον σερίφη της περιοχής.

«Ξέρεις, δεν είχαμε ποτέ ιδιαίτερες περιπέτειες στην ευρύτερη περιοχή λόγω των τοπικών εκπροσώπων του νόμου. Έχουμε μια πολύ γερή παράδοση. Όλοι τους ήταν αξιοθαύμαστα υποδείγματα ανδρείας και ηθικής. Παρά τα ελάχιστα χρήματα που έπαιρναν από το κράτος, δεν μας πρόδωσαν. Αντιθέτως, έχασαν τη ζωή τους κάνοντας το καθήκον τους. Ο τελευταίος, αυτός που σκοτώθηκε σήμερα, παρά τα χρόνια του ήταν διαβολεμένα γρήγορος στο πιστόλι. Τέλος πάντων, ο δήμαρχος από

αύριο θα αναζητήσει τον διάδοχο. Πρέπει να πάω για ύπνο. Ήταν μια δύσκολη μέρα» είπε ο γιατρός κι απότομα σηκώθηκε και βγήκε από το δωμάτιο.

«Ήταν φίλος με τον σερίφη. Αύριο θα είναι καλύτερα» εξήγησε η κοπέλα.

«Λογικό είναι. Θα μπορούσα να μιλήσω στη Νόρι; Παρεμπιπτόντως, δεν έχουμε συστηθεί ακόμα. Με λένε Μάθιου Κόννορ κι είμαι ένας περιπλανώμενος καουμπόη. Σε ευχαριστώ για τη φιλοξενία και την περίθαλψη» είπε προσπαθώντας να υποκλιθεί, ο ώμος του όμως δεν τον άφησε.

«Με λένε Λεόνα Κόλλινς και δεν χρειάζεται να μ' ευχαριστείς» συστήθηκε η κοπέλα χαμογελώντας έντονα.

Ο Κόννορ ένιωσε δυο ξαφνικές σουβλιές να διαπερνούν ολόκληρο το κορμί του, αδιαφόρησε όμως για τον πόνο και σηκώθηκε. Δεν υπήρχε χρόνος. Έπρεπε να δει την καουμπόισσα. Η οικοδέσποινα έφερε αντίρρηση, αλλά τη διαβεβαίωσε ότι μετά την κουβέντα του με τη φιλοξενούμενη θα επέστρεφε στο σαλόνι για να ξεκουραστεί. Τα λόγια του δεν την κάλμαραν όσο ήθελε. Είχε αρχίσει να πιστεύει ότι η κόρη του γιατρού τον είχε ερωτευτεί. Ήταν όντως όμορφη και θα μπορούσε να ενδώσει σε μια περιπέτεια της μιας νύχτας, αλλά τίποτα παραπάνω. Μια τέτοια αντίληψη δεν άρμοζε συνήθως στον ίδιο και σίγουρα θα εξόργιζε τον πατέρα της.

«Ξέρεις κάτι; Κι εμένα μ' αρέσεις αρκετά, αλλά δεν πρόκειται να συμβεί τίποτα μεταξύ μας» είπε γεμάτος αυτοπεποίθηση ανεβαίνοντας τη σκάλα.

Η Κόλλινς ντράπηκε και ετοιμάστηκε να του απαντήσει, αλλά στο τέλος σκέφτηκε ότι δεν είχε νόημα. Δεν περίμενε να το είχε καταλάβει, πάντα έκρυβε ικανοποιητικά τα συναισθήματά της. Τι είχε γίνει τούτη τη φορά; Ήταν τόσο εκδηλωτική ή απλώς ο επισκέπτης τους ήταν πολύ πιο παρατηρητικός από τους προηγούμενους; Δεν έχει καμία απολύτως σημασία, σκέφτηκε μαζεύοντας τα σύνεργά της. Τέτοιοι άνδρες είχαν φτιαχτεί για να ζουν με περιπετειώδεις γυναίκες. Εκείνη το μόνο που μπορούσε να προσφέρει ήταν ηρεμία και μια βαρετή καθημερινότητα. Σίγουρα δεν είχε καμία πιθανότητα.

Ο Κόννορ χτύπησε την πόρτα. Έστριψε ένα τσιγάρο περιμένοντας υπομονετικά κάποια απάντηση. Χτύπησε και δεύτερη φορά. Ετοιμάστηκε να το ανάψει, αλλά θυμήθηκε ότι θα ενοχλούσε τη συνεργό του. Το κράτησε στο αριστερό του χέρι, ενώ με το δεξί άνοιγε την πόρτα. Η Νόρι Τόμσον φαινόταν αναζωογονημένη, είχε αφήσει πίσω το εφιαλτικό παρελθόν. Κάθισε στα πόδια του κρεβατιού της.

«Σκότωσα έναν λευκό τύπο με ύψος περίπου 1,80 και ξανθά μαλλιά. Ήταν μαζί με τον ινδιάνο. Φαντάζομαι πως είναι ο τρίτος της ομάδας σας, έτσι;» τελείωσε τη φράση του περιστρέφοντας το τσιγάρο για να εκτονώσει την έντασή του.

Η Τόμσον έμεινε εμβρόντητη. Ο Τζόουνς ήταν ο καλύτερος από τους τρεις τους. Πώς είχε μπορέσει να τον σκοτώσει ενώ αντιμετώπιζε ταυτοχρόνως και τον Τσέκο; Ο πιστολέρο που καθόταν μπροστά της μπορεί να ήταν κι ένας από τους ισχυρότερους άνδρες που είχε συναντήσει μέχρι εκείνη τη μέρα στο Φαρ Γουέστ.

«Ναι, αυτός πρέπει να ήταν. Με τον Απάτσι τι έγινε;»

«Τον τραυμάτισα στον γοφό, αλλά κατάφερε να ξεφύγει. Σκότωσε ένα παιδί και τον σερίφη της πόλης. Αν θες, μετά μπορείς να ρωτήσεις τη Λεόνα να στα περιγράψει αναλυτικότερα. Ο πατέρας της θα ξέρει επακριβώς πόσοι πέθαναν απόψε». Έκανε μια παύση, σάλιωσε τα χείλη του και συνέχισε: «Αύριο, θα είσαι σε θέση να ταξιδέψεις; Πρέπει να ξεκινήσουμε για τα βουνά. Ο ινδιάνος θα επιστρέψει, δεν φάνηκε να είναι από τους τύπους που παραδίδουν τα όπλα έτσι εύκολα».

«Ο τραυματισμός του δεν θα τον καθυστερήσει αρκετά, οπότε έχεις δίκιο. Θα πρέπει να φύγουμε όσο πιο σύντομα γίνεται. Βέβαια, μεγαλύτερη ανησυχία έχω για σένα πλέον. Ο ώμος σου δεν φαίνεται να είναι σε καλή κατάσταση».

«Μπα, καλά θα είναι. Ακόμα κι αν δεν είναι όμως, θα πάμε. Ο χρόνος τελειώνει. Δεν θα είμαστε πάντα τόσο τυχεροί όσο σήμερα. Ο τροχός θα γυρίσει σύντομα».

«Τα χρήματα, τι θα τα κάνεις;»

«Δεν ξέρω. Όλο και κάτι θα βρω να τα κάνω, άλλωστε μιλάμε για ένα μεγάλο ποσό. Πρέπει να επιστρέψω στο σαλούν να κοιμηθώ. Καληνύχτα».

«Πώς και δεν θα κοιμηθείς εδώ απόψε;»

Δεν της απάντησε παρά μόνο χαμογέλασε. Η Τόμσον ήταν πράγματι όσο έξυπνη φαινόταν. Έπρεπε να την προσέχει. Βγήκε από το δωμάτιο κλείνοντας μαλακά την πόρτα. Κατέβηκε προσεκτικά τα σκαλιά. Το τραύμα του του έστελνε διαρκείς σουβλιές. Έπιασε το πόμολο της εξώθυρας. Την ίδια στιγμή ένιωσε δύο καλλίγραμμα χέρια να αγκαλιάζουν τη μέση του. Γύρισε παραξενεμένος και τα τρυφερά χείλη της Λεόνα Κόλλινς έσμιξαν με τα δικά του. Αφέθηκε σε συναισθήματα που είχε λησμονήσει. Είχε να φιλήσει γυναίκα πάμπολλα χρόνια. Τα χείλη της είχαν μία αλμυρή γεύση. Ένιωσε την ηδονή να τον κατακλύζει, όμως την τελευταία στιγμή συνειδητοποίησε ότι ήταν έτοιμος να παρασυρθεί και να διαπράξει μια μεγάλη αμαρτία.

«Δεν γίνεται. Πρέπει να φύγω» δήλωσε απότομα στρίβοντας το πόμολο της πόρτας.

Διάβηκε τον μικρό κήπο χωρίς να κοιτάξει πίσω του. Έβγαλε τα σπέρτα από τη δεξιά του τσέπη. Ήταν έτοιμος να ανάψει το τσιγάρο, όταν κατάλαβε ότι του είχε πέσει, όταν φιλούσε την κοπέλα. Περπατώντας ανάμεσα από τα κτίρια της Ρόουζ Τάουν συλλογιζόταν όλα όσα είχαν συμβεί τις τελευταίες μέρες. Του πέρασε από το μυαλό να σταματήσει την περιπετειώδη ζωή του και να εγκατασταθεί σε αυτή την πόλη. Αδυνατούσε να καταλάβει αν αυτή η σκέψη είχε πυροδοτηθεί από την πρόσκαιρη ηδονή που είχε βιώσει. Ένας άνθρωπος σαν και του λόγου του δεν θα μπορούσε να μείνει παραπάνω από μερικούς μήνες σ' έναν τόπο. Ήταν στη φύση του.

Στο σαλούν, άνοιξε την πόρτα του δωματίου του κι έπεσε στο κρεβάτι με τα ρούχα του. Έβγαλε το πιστόλι του κάτω από το μαξιλάρι, έκλεισε τα μάτια κι αφέθηκε στα όνειρά του.

Ξύπνησε κατά το μεσημέρι. Η ατμόσφαιρα του δωματίου ήταν αποπνικτική. Ο ιδρώτας είχε ποτίσει όλο του το σώμα. Πέταξε την κουβέρτα και σηκώθηκε. Ντύθηκε και στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη θέλοντας να εξετάσει την πληγή του. Όσο κοιμόταν δεν τον είχε ενοχλήσει ο ώμος του, αλλά φοβόταν ότι λόγω του ανήσυχου ύπνου του μπορεί να είχε προκαλέσει μεγαλύτερο πρόβλημα. Φαινόταν όμως καλά. Άγγιξε το τραύμα του και δεν ένιωσε πόνο. Παράξενο, σκέφτηκε καθώς έριχνε νερό στο πρόσωπό του. Οι σακούλες κάτω από τα μάτια είχαν διπλασιαστεί. Αναστέναξε. Πέρα από την κούραση που ένιωθε, μύριζε και άσχημα.

Βγήκε από το δωμάτιο. Αμέσως τον χτύπησε στο πρόσωπο μία έντονη δυσοσμία που οφειλόταν στην ανάμειξη του ιδρώτα, του καπνού και της τσίκνας. Στο σαλόνι υπήρχαν μερικοί θαμώνες. Πλησίασε την κοπέλα που καθόταν πίσω από το μπαρ. Της ζήτησε να του φέρει μία μπανιέρα και νερό για να καθαρίσει όλο του το κορμί. Εκείνη ένευσε καταφατικά ρωτώντας τον αν θα ήθελε και κάτι να φάει. Απάντησε αρνητικά. Θα έτρωγε πιο αργά, όταν θα πεινούσε.

Ενώ μιλούσαν, ένας καλοντυμένος άνδρας τούς διέκοψε.

«Κόνορ, θέλω να σου μιλήσω» είπε βγάζοντας το ημίψηλο καπέλο προς ένδειξη σεβασμού. Είχε υιοθετήσει το σοβαρό του ύφος, εκείνο που είχε βοηθήσει τόσο ώστε ο Γκρατ Τζέιμσον να ανακηρυχθεί δήμαρχος στη Ρόουζ Τάουν. Συγκριτικά με τον προηγούμενο, έχαιρε μεγαλύτερης εκτίμησης από τους συμπολίτες του. Η διαφορά με τον αντίπαλό του ήταν ότι ο Γκρατ ήξερε τα όριά του. Φρόντιζε πάντα να κινείται μέσα στα περιθώρια που του άφηναν οι ισχυρότεροί του, με άλλα λόγια εκμεταλλευόταν εξ ολοκλήρου όποια ευκαιρία του δινόταν υπηρετώντας συνήθως το συμφέρον της πόλης.

«Σε ακούω» απάντησε αγέρωχα ο Κόνορ προσπαθώντας να ερμηνεύσει τις κινήσεις του άνδρα. Μπορεί να είχε προηγούμενα με τον ινδιάνο και να ήθελε να του δώσει κάνα φράγκο για να τον σκοτώσει.

«Κατ' αρχάς ονομάζομαι Γκρατ Τζέιμσον και είμαι ο δήμαρχος της πόλης. Δεν μπορώ να σου πω αυτό που θέλω μπροστά σε όλους. Αυτές οι κουβέντες λέγονται ιδιαιτέρως μεταξύ ανδρών. Δεν πρέπει να τις ακούει κανείς, για το δικό σου καλό και εκείνο της μικρής μας κοινωνίας. Θα κεράσω ό,τι πάρεις» πρόσθεσε πιστεύοντας ότι το αλκοόλ θα χαλάρωνε τον συνομιλητή του, θα τον έκανε πιο δεκτικό.

«Εντάξει. Πάμε να κάτσουμε εκεί στη γωνία ώστε να είμαστε κάπως πιο απομονωμένοι. Κοπελιά, φέρε μου μια μερίδα απ' ό,τι έχετε για φαγητό και μια μεγάλη μπύρα» είπε κατευθυνόμενος προς το τραπέζι που είχε υποδείξει προηγουμένως. Ο άνδρας με το σμόκιν και το ημίψηλο καπέλο έδειχνε νευρικός. Αυτό που ήθελε να του ανακοινώσει σίγουρα κάθε άλλο παρά ευχάριστο ήταν.

«Και εγώ θέλω μια μεγάλη μπύρα, Μαίρη, σε παρακαλώ», φώναξε ο δήμαρχος. «Ας περιμένουμε να έρθουν τα ποτά πρώτα και μετά ξεκινάμε τη συζήτηση» πρόσθεσε με ένα ψεύτικο χαμόγελο.

Η περίεργη συμπεριφορά του τσίτωσε τις αισθήσεις του Κόνορ. Το δεξί του χέρι στεκόταν σχεδόν πάνω από το περίστροφο. Μία απότομη κίνηση και ο δήμαρχος της Ρόουζ Τάουν θα βρισκόταν μονομιάς νεκρός.

Η κοπέλα εναπόθεσε τις δύο μπύρες μαζί με το φαγητό στο τραπέζι. Στο ξύλινο πιάτο υπήρχε αρακάς με ρύζι μαζί με δύο μεγάλες φέτες λευκό ψωμί. Ο Κόνορ περίμενε κάτι καλύτερο, αλλά κι αυτό θα τον βοηθούσε να ξεχάσει την πείνα του. Στην επόμενη πόλη θα πήγαινε σε κινέζικο, αν υπήρχε.

«Μην ανησυχείς. Αν θες παραπάνω, μη διστάσεις να ζητήσεις. Ό,τι και να πάρεις, είναι κερασμένο από εμένα. Μπορώ να ξεκινήσω;» ρώτησε ο δήμαρχος σκουπίζοντας με το χέρι του τον ιδρώτα από το κούτελό του.

«Ναι. Πες ό,τι θες, απλώς φρόντισε να μην με εκνευρίσεις ούτε να προκαλέσεις φασαρία. Ήδη έχουν γίνει πολλά και δεν έχω καμία όρεξη να αναμειχθώ σε περισσότερους θανατηφόρους μπελάδες».

«Ξέρεις, ήταν πολύ εντυπωσιακός ο τρόπος που πολέμησες χτες. Να πετύχεις τον ινδιάνο ενώ σε είχε ήδη τραυματίσει και στη συνέχεια να σκοτώσεις από τόσο μακριά τον συνεργό του. Φοβερό!»

Ο Κόνορ δεν αντέδρασε. Συνέχισε να τρώει το φαγητό του.

«Ξέρεις, ο σερίφης είναι νεκρός και μιας και δεν υπήρχε βοηθός, έχουμε ξεκινήσει να ψάχνουμε τον αντικαταστάτη του. Σκεφτόμουν, αν θα ήθελες να πάρεις τη θέση του. Έχω μάθει ότι είσαι ένας περιπλανώμενος καουμπόη, ωστόσο όλοι οι περιπλανώμενοι βρίσκουν κάποια στιγμή τον προορισμό τους. Το πεπρωμένο σου είναι εδώ, Μάθιου Κόνορ. Έχει έρθει η ώρα να ξαποστάσεις» τελείωσε τη φράση του χτυπώντας το τραπέζι. Είχε βγάλει έναν καλό λόγο που σίγουρα θα προκαλούσε ανάλογες σκέψεις στον συνομιλητή του.

Ο Κόνορ προσπαθούσε να ξεγελάσει τον δήμαρχο προσηλωμένος δήθεν στο φαγητό του. Μολαταύτα είχε ακούσει κάθε λέξη και παύση του Τζέιμσον. Ο διαολεμένος ήταν σίγουρα πολύ ικανός πολιτικός. Είχε πυροδοτήσει διάφορα σενάρια στο μυαλό του. Μπορούσε να πάρει τη θέση που του προτεινόταν και να παντρευόταν τη Λεόνα. Είχε γεράσει. Αυτή ήταν η πικρή αλήθεια και σε λίγο θα οι περιπλανήσεις του θα έπαιρναν τέλος, καθώς κάποιος δυνατότερος θα τον αφάνιζε. Ήδη είχε ανησυχήσει με τον ινδιάνο. Στο παρελθόν το σκηνικό θα είχε τελειώσει προτού καν ξεκινήσει. Από την άλλη, αν γινόταν εκπρόσωπος του νόμου δεν θα αντιμετώπιζε αντίστοιχους κινδύνους;

«Όχι, δεν μπορώ να δεχτώ να σταματήσω το ταξίδι μου, δήμαρχε. Υπάρχουν πολλά που δεν έχω δει εκεί έξω, πολλοί κόσμοι για να ανακαλύψω. Δυστυχώς, θα ήταν σαν να πρόδιδα τα ιδανικά μου αν τα παρατούσα τώρα, μετά από τόσο καιρό». Είχε αποφασίσει να μην ενδώσει σε όσα του δίνονταν. Ένιωθε ότι ήθελε να ζήσει κι άλλες περιπέτειες, ακόμα κι αν αυτές τον οδηγούσαν στον θάνατο.

«Θα έχεις ένα μεγαλύτερο γραφείο, καθώς και ελάχιστα καλύτερο εισόδημα. Θα φροντίσω να σου δίνει η πόλη πέντε δολάρια παραπάνω τον μήνα. Μην αρνείσαι την

πρόταση. Είναι πολύ καλή. Όσο κι αν ταξιδέψεις, δεν θα βρεις πιο ήσυχη πόλη απ' αυτήν, ενώ μην ξεχνάς ότι και οι ίδιοι οι πολίτες εκτιμούν τους εκπροσώπους του νόμου. Προσπαθούν να τους βοηθούν και να μην στέκονται εμπόδιο στη δουλειά τους. Ο νόμος είναι νόμος, και στη Ρόουζ Τάουν τηρείται κατά γράμμα...»

«Δήμαρχε, η πρόταση είναι δελεαστική αλλά δεν ενδιαφέρομαι. Η μάχη με τον ινδιάνο δεν ήταν κάτι φοβερό. Ήμουν τυχερός. Θα υπάρχει στην πόλη σίγουρα κάποιος καλύτερος πιστολέρο για να αναλάβει να φέρει για τα επόμενα χρόνια στο στήθος του το αστέρι. Τώρα, με συγχωρείς, γιατί πρέπει να καθαριστώ. Όσο ευγενικός κι αν είσαι, πρέπει να παραδεχτείς ότι δεν μυρίζω όμορφα. Σε ευχαριστώ για το γεύμα και την μπύρα. Καλή συνέχεια στην αναζήτησή σου» είπε κοιτώντας στα μάτια τον συνομιλητή του.

Σηκώθηκε από το τραπέζι και τράβηξε κατά το δωμάτιό του. Πίσω του άκουσε ξανά τον Γκρατ Τζέιμσον να του υπενθυμίζει ότι αν ποτέ ήθελε να δεχτεί την προσφορά του, τότε θα μπορούσε να έρθει να τον βρει στο δημαρχείο.

«Πολύ πεισματάρης τύπος» μονολόγησε ενώ ξεντυνόταν για να μπει στη μπανιέρα. Έβγαλε γρήγορα τα ρούχα του και μετά βάλθηκε να ασχολείται με τις γάζες. Προτού αρχίσει να τις αφαιρεί, σκέφτηκε ότι ίσως να μην έπρεπε να πειράξει το χέρι του. Το νερό θα του προκαλούσε μεγαλύτερα προβλήματα. Έτσι, μπήκε με τρόπο στην μπανιέρα. Έπιασε το πράσινο σαπούνι και άρχισε να τρίβει τις πατούσες του. Υπολόγιζε ότι θα σπαταλούσε κάμποση ώρα να καθαρίσει το πονεμένο του σώμα.

Μετά από περίπου τριάντα λεπτά πήρε την απόφαση να σταματήσει το πλύσιμο. Σε λίγες ώρες θα ξεκινούσε το ταξίδι τους προς τα βουνά. Χωρίς ένα λεπτομερέστατο σχέδιο μπορούσαν να πέσουν εύκολα θύμα των διωκτών τους. Κάνοντας αυτή τη σκέψη θυμήθηκε ότι δεν είχε επισκεφτεί ακόμα κανένα μαγαζί για να αγοράσει όλα όσα ήθελε. Ντύθηκε βιαστικά. Βγήκε από το σαλούν έχοντας στον νου του να πάρει δυναμίτη. Θα τους ξέμπλεκε σε περίπτωση που βρίσκονταν με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο.

Μπήκε στο οπλοπωλείο χαιρετώντας εγκάρδια τον ιδιοκτήτη. Πήρε καινούριες σφαίρες για το Κολτ του, δύο Γούντσεστερ και μπόλικο δυναμίτη. Ο ιδιοκτήτης φάνηκε στην αρχή να παραξενεύεται με την ποσότητα, αλλά λόγω των φημών που είχαν κυκλοφορήσει για τον πελάτη, απέφυγε να κάνει κάποιο σχόλιο. Έτσι κι αλλιώς θα πληρωνόταν καλά. Τελευταία στιγμή, ο Κόνορ πρόσθεσε κι ένα κυνηγετικό μαχαίρι, το οποίο του χάρισε ο ιδιοκτήτης εξηγώντας του ότι είχε ένα μεγάλο στοκ, που αμφέβαλλε αν θα το ξεφορτωνόταν κάποτε.

Στο παντοπωλείο τον υποδέχτηκε ένα πρόσχαρο ζευγάρι μεσήλικων. Του εξήγησαν ότι ζούσαν απ' αυτό το μαγαζί πάνω από είκοσι χρόνια. Τα προϊόντα τους θεωρούνταν τα καλύτερα στην πόλη. Ο Κόνορ αγνόησε τα θετικά σχόλια για το κατάστημα. Είχε βαρεθεί να ακούει τα ίδια πράγματα. Αναρωτιόταν αν πράγματι οι ιδιοκτήτες πίστευαν ότι κέρδιζαν κάτι με τις γαλιφιές. Δεν χρειαζόταν και πολλή

ευφυΐα για να καταλάβεις ότι σου έλεγαν ψέματα. Στην προκειμένη περίπτωση, ήταν απολύτως λογικό να είναι το καλύτερο παντοπωλείο της πόλης, αφού δεν υπήρχαν ανταγωνιστές. Έλεγε όσα προϊόντα του τράβηξαν το ενδιαφέρον και εν τέλει αγόρασε μπέικον, παστό κρέας, καφέ, καπνό και σπίρτα.

Αφήνοντας πίσω του το ζευγάρι συνειδητοποίησε ότι είχε έρθει η στιγμή να βάλει κάτω όλα τα δεδομένα και να δει όλα τα πιθανά σενάρια Στο πίσω μέρος του μυαλού του κρατούσε πολλές επιφυλάξεις για τη συνεργό του. Γιατί να μην τον πρόδιδε αν της δινόταν η ευκαιρία;

Αυτή ήταν η δεύτερη μεγαλύτερη έγνοια του μετά τον ινδιάνο. Εφόσον τον έβγαζαν εκτός παιχνιδιού, τότε θα έβλεπε τι μπορούσε να κάνει με την Τόμσον. Το σημαντικότερο όλων ήταν να ιεραρχήσει τους στόχους του χωρίς να θεωρεί τίποτα δεδομένο. Σταμάτησε να σκέφτεται μόνο όταν πείστηκε ότι όλα θα τα είχε υπό τον έλεγχό του, κι αν κάτι πήγαινε στραβά, θα αυτοσχεδίαζε όπως την προηγούμενη μέρα.

Έριξε νερό στο πρόσωπό του υπενθυμίζοντας στον εαυτό του να πληρώσει το πρωί τον ιδιοκτήτη του σαλούν. Είχε κουραστεί πια από τις έντονες σκέψεις. Έτσι, ξεντύθηκε, τοποθέτησε κάτω από το μαξιλάρι ευλαβικά το περίστροφο, κάλυψε με το καπέλο τα μάτια του και κοιμήθηκε.

Το χάραμα στεκόταν στο κατώφλι του σπιτιού του γιατρού. Βγήκε να τον προϋπαντήσει η Λεόνα. Μπορούσε να δει τη φλόγα που έκαιγε μέσα της, αλλά είχε πάρει τις αποφάσεις του. Δεν μπορούσαν να είναι μαζί. Σκεπτόμενος το φιλί τους όμως, ένιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά. Ποθούσε να γευτεί για μια στερνή φορά τα χείλη της. Την πλησίασε αργά πιστεύοντας ότι θα υποκύψει στα θέλητρά της, αρκεί να έκανε κάποια κίνηση. Δυστυχώς, εκείνη είχε κοκαλώσει και του είχε γυρίσει την πλάτη. Αυτή η στάση της σε συνδυασμό με την εμφάνιση της Τόμσον τον επανέφερε στην πραγματικότητα.

Η καουμπόισσα έμοιαζε με άλλον άνθρωπο. Δεν είχε καμία σχέση με τη γυναίκα που πριν από μερικές μέρες στεκόταν στο κατώφλι του θανάτου. Κατέβηκε τα σκαλιά με χάρη. Έπιασε το άλογο με το καφεκόκκινο τρίχωμα από τα γκέμια. Το χάζεψε. Φαινόταν νέο και δυνατό. Ο χρόνος θα έδειχνε αν θα μπορούσε να αντέξει τη βίαιη καθημερινότητα της Άγριας Δύσης.

«Πώς τον λένε;» ρώτησε καλοδιάθετα.

«Ρόνι» απάντησε ξερά η κόρη του γιατρού. Έδειχνε να θέλει να τους ξεπροβοδίσει μια ώρα αρχύτερα.

Ο Κόννορ προτίμησε να μην βγάλει άχνα. Πέταξε στη σύντροφό του το ένα Γουίντσεστερ που είχε αγοράσει την περασμένη μέρα κάνοντάς της νόημα να ξεκινήσουν. Ένιωθε ένα ψυχοπλάκωμα. Όσο γρηγορότερα έφευγαν, τόσο το καλύτερο για όλους. Δεν μπόρεσε όμως να μην κοιτάξει για τελευταία φορά τα μάτια της κοπέλας που είχε καταφέρει να του πυροδοτήσει τόσο δυνατά συναισθήματα μετά από χρόνια ερωτικής ξηρασίας. Κοίταξε και ξανακοίταξε μέχρι που κατάλαβε

ότι δεν είχε νόημα να ταλαιπωρεί τον εαυτό του κι εκείνη. Χτύπησε τα πλευρά του αλόγου μαλακά και προσπέρασε την Τόμσον φωνάζοντας: «Πιο γρήγορα, δεν πρέπει να αφήσουμε στον ινδιάνο χρόνο να οργανωθεί».

Η καουμπόισσα υπάκουσε στις φωνές του, αλλιώς θα τον έχανε έτσι όπως έτρεχε σαν δαιμονισμένος. Ήθελαν ελάχιστα παραπάνω από δύο μέρες για να φτάσουν στο σημείο όπου έλεγε η Τόμσον.

Είχαν κάνει τρεις ώρες πορείας και δεν είχαν συναντήσει κάποιο εμπόδιο. Όλα πήγαιναν κατ' ευχήν, και αυτή η ευκολία του ταξιδιού την προβληματίζε. Είχαν προσπεράσει τουλάχιστον δύο εξαιρετικά σημεία για να στήσει κάποιος επίδοξος ληστής μια ενέδρα. Ήξερε τον Απάτσι και πίστευε ότι παρά τον χαμό του τρίτου μέλους, θα είχε βρει φίλους να τον βοηθήσουν να αρπάξει τη λεία. Τα χρειαζόταν τα χρήματα η Νόρι. Ήταν η μόνη περιουσία που είχε και στενοχωριόταν που θα έδινε τα μισά στον Κόνор, αλλά βαθιά μέσα της πίστευε ότι ο Κύριος θα ξεπάστρευε τον συνοδοιπόρο της. Θα έκανε ό,τι ακριβώς φοβόταν να πραγματοποιήσει η ίδια. Λόγω της μάχης στη Ρόουζ Τάουν τον φοβόταν υπερβολικά. Αυτός ο άνδρας έκρυβε μέσα του μια επικίνδυνη δύναμη.

«Έχεις κάτι; Δείχνεις πολύ προβληματισμένη» ρώτησε ο Κόνор ελαττώνοντας την ταχύτητά του. Είχε αφήσει την Τόμσον να προπορευτεί καθώς ήξερε τον δρόμο καλύτερα από εκείνον. Τα τελευταία τριάντα λεπτά όμως έδειχνε να βρίσκεται χαμένη στον κόσμο της. Το άλογό της περπατούσε πιο αργά κι από άνθρωπο. Αν δεν παρέμεναν συγκεντρωμένοι καθ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού, ο εχθρός τους θα είχε το πάνω χέρι. Δεν είχε χρόνο για να τη νταντεύει. «Μπαμ» της ψιθύρισε στο αριστερό αυτί. Η καουμπόισσα έχασε την ισορροπία της και θα βρισκόταν στο κοκκινωπό χώμα αν δεν την έπιανε. «Πρέπει να είσαι συγκεντρωμένη. Δεν έχουμε τα περιθώρια για λάθη. Όλα κοστίζουν εδώ. Το Γουέστ δεν είναι παιδική χαρά» πρόσθεσε εκνευρισμένα προσπερνώντας την. Άνοιξε τον καλπασμό του Μάμμι. Αν συνέχιζε να βρίσκεται εκείνος στη θέση του οδηγού, θα την ανάγκαζε να είναι διαρκώς σε επιφυλακή, τουλάχιστον έτσι πίστευε.

Ο ήλιος ξεκίνησε να δύει, όταν αποφάσισαν να κατασκηνώσουν. Τα τραύματά τους είχαν αρχίσει να τους ενοχλούν αφόρητα. «Ένας ακόμα κακός οιωνός» μονολόγησε ο Κόνор. Σε μονομαχία εναντίον δύο υγιών αντιπάλων θα τα κατάφερναν με τα χίλια ζόρια, γι' αυτό άλλωστε είχε καταστρώσει πάμπολλα σχέδια. Αν δεν μπορούσαν να κερδίσουν ως ίσοι προς ίσους, τότε θα μιλούσαν κι άλλα όπλα εκτός από τα σιδερικά.

Η φωτιά είχε θεριέψει. Ο Κόνор με τη βοήθεια ενός κλαδιού σχημάτισε στο χώμα ένα άστρο. Αν είχε δεχτεί τη θέση του σερίφη δεν θα καταπιανόταν μ' όλα αυτά τα αμφιλεγόμενα εναλλακτικά σχέδια. Πλησίασε τη φωτιά για να ανάψει το τσιγάρο του. Ήθελε να χαλαρώσει. Τα χέρια του έτρεμαν. Τα αλυχτίσματα των λύκων ήταν

ανησυχητικά. Πιθανόν τα μεσάνυχτα να τους επισκέπτονταν. Πρέπει να είχαν μπει στην περιοχή τους.

«Θα φυλάξω πρώτος σκοπιά. Κοιμήσου κοντά στη φωτιά. Το βράδυ θα έχει παγωνιά» είπε στην Τόμσον.

Εκείνη είδε την ανησυχία στο πρόσωπό του. Ήξερε ότι τον προβλημάτιζε κάτι σημαντικότερο από την παγωνιά, κάτι βαθύτερο. Υπάκουσε στις υποδείξεις του. Και να πρότεινε να τον αντικαταστήσει, θα αρνιόταν. Δεν είχε ύπνο ακόμα, ενώ η ίδια ένιωθε την κούραση στο πετσί της. Τον καληνύχτισε κι έκλεισε τα μάτια.

Τα αλυχτίσματα των λύκων συνεχίζονταν με αμείωτο ρυθμό. Ο Κόννορ άναβε το ένα τσιγάρο μετά το άλλο χωρίς να βρίσκει σιγουριά. Μια σκιά κινήθηκε πίσω από τα πουρνάρια. Τράβηξε το Κολτ του και πυροβόλησε. Ο θόρυβος του πυροβολισμού ξύπνησε τη Νόρι, που τράβηξε αμέσως το εξάσφαιρό της.

«Τον πέτυχες;» μίλησε σιγανά πλησιάζοντάς τον. Δεν της απάντησε. Τον άφησε να εξερευνεί τις σκιές. Άρπαξε από τη φωτιά ένα ξύλο. Προτού τον φτάσει, άκουσε την τραχιά φωνή του

«Έκανα λάθος. Ήταν απλώς ένα φίδι. Ξέρεις, με φοβίζουν οι λύκοι. Πίστευα ότι είμαστε στην περιοχή τους και ότι θα μας έκαναν επίθεση. Μάλλον, έκανα λάθος» της ομολόγησε με σπασμένη φωνή.

«Πήγαινε για ύπνο. Θα αναλάβω εγώ και θα σε ξυπνήσω σε κάνα τρίωρο. Πρέπει να ξεκουραστείς» του απάντησε πιάνοντας τον ώμο του. Είχε μεγαλύτερη ανάγκη την ξεκούραση από την ίδια.

«Έχεις δίκιο. Η συνεχόμενη ένταση με έχει κουράσει πολύ» παραδέχτηκε και ξάπλωσε στο ίδιο σημείο όπου κοιμόταν προ ολίγου η Νόρι. Κουκουλώθηκε με την κουβέρτα του και αποκοιμήθηκε.

Τον ξύπνησε το ελαφρύ σκούντημα της Τόμσον. Οι αχτίδες του φωτός είχαν σπάσει το σκοτάδι. Σε λίγη ώρα θα ανέτελλε ο ήλιος. Θα ξεκινούσαν το ταξίδι τους προς τα βουνά, προς τη φωλιά των λύκων. Άφησε τη Νόρι να κοιμηθεί στα σκεπάσματά του.

«Δεν θα κοιμηθώ πολύ. Σε δύο ώρες το αργότερο θα πρέπει να ξεκινήσουμε. Αν θες καφέ, έχω στη σέλα του αλόγου μου μπόλικο» του είπε.

Άνοιξε τη σακούλα με τον καφέ. Έλεγε την περιοχή. Δεν υπήρχε καμία περίεργη κίνηση. Μπορούσε να χαλαρώσει. Έβαλε το μπρίκι πάνω από τη μισοσβησμένη φωτιά. Η μυρωδιά του ήταν αναζωογονητική. Γέμισε δύο κούπες και τη μία την άφησε να γλύφει τη φωτιά ώστε να κρατηθεί ζεστή. Καθισμένος δίπλα στα άλογα άρχισε να κάνει τον απολογισμό του. Ήταν απαράδεκτος που είχε αφήσει την παλιά εκείνη ιστορία να τον φέρει στα όριά του. Πίστευε ότι το είχε ξεπεράσει, αλλά εκείνο το αλυχτίσμα έμοιαζε με τον λύκο που είχε κοντέψει πριν από πέντε χρόνια να τον σκοτώσει. Εκείνη η θανατηφόρα μάχη είχε συμβεί στο Τσερόκι Στριπ.

Ξύπνησε τη Νόρι, ετοίμασαν τα άλογα και άρχισαν την πορεία τους για μια φορά ακόμα. Σε περίπου μία μέρα θα είχαν φτάσει στη σπηλιά. Ο ερυθρόδερμος αργά ή

γρήγορα θα έκανε την κίνησή του. Λογικά θα τους περίμενε στις παρυφές των βουνών, εκεί όπου ακόμα κι ένας κακός πιστολέρο θα είχε τη δυνατότητα να στήσει μια θανατηφόρα ενέδρα.

Ο Τσέκο είχε περιποιηθεί τον τραυματισμένο του γοφό και ένιωθε ότι η δύναμή του είχε επανέλθει. Την επομένη από την αναμέτρηση με τον καουμπόη είχε ξεκινήσει για τα βουνά. Γνώριζε κάθε σπιθαμή τους, έχοντας ζήσει κάμποσα χρόνια εκεί για να σωθεί από έναν μάρσαλ. Είχε βάλει σαν στόχο ζωής του να τον χώσει στο κελί της φυλακής του ή να τον σκοτώσει με τα ίδια του τα χέρια. Τελικά, τον είχε σκοτώσει χώνοντας το καλό του μαχαίρι στον λαιμό του.

Όσο περισσότερο περιδιάβαινε τις γνώριμες περιοχές τόσο μεγάλωνε η σιγουριά του για την επιτυχία του. Τη Νόρι δεν τη φοβόταν. Ήταν ένα μπερδεμένο αδύναμο πλάσμα. Ο συνεργάτης της ήταν εκείνος που θα την έσωνε. Ακόμα κι ο σκληρός καουμπόη όμως έδειχνε να είναι προβλέψιμος. Ο Τσέκο ήταν πεπεισμένος ότι θα τον αιφνιδίαζε. Οι παγίδες ήταν το φόρτε του. Έτσι είχε ξεπαστρέψει κάθε ενοχλητικό που έμπαινε σφήνα στα σχέδιά του. Έπιασε το μπουκαλάκι με το δηλητήριο και πότισε τα βέλη του. Θα τους περίμενε στο αγαπημένο του σημείο, στον μεγάλο άσπρο βράχο.

Ο Κόνορ και η Τόμσον αποφάσισαν να στρατοπεδεύσουν. Απείχαν περίπου πέντε ώρες από τον τελικό τους προορισμό. Τα αλόγα όπως και οι ίδιοι ήταν σε καλή κατάσταση. Ένιωθαν αισιόδοξοι και ο πάγος είχε σπάσει ανάμεσά τους. Ο Κόνορ είχε μάθει τον βίο και την πολιτεία του ινδιάνου. Απ' ό,τι είχε καταλάβει εκείνος ήταν ο εγκέφαλος των δύο συνεχόμενων ληστειών στα δυτικά του Τέξας. Οι λεπτομέρειες αυτές άλλαξαν τον τρόπο σκέψης του. Ο αντίπαλός του θα απέφευγε τακτικές κοινών εγκληματιών. Λάδωσε το Κολτ του και γέλασε με τη χαζή του σκέψη, ότι θα τους περίμενε στην αρχή του μονοπατιού. Ήταν πολύ προβλέψιμη κίνηση για έναν άνθρωπο με τις ικανότητές του.

«Θα μας περιμένει κάπου με πυκνή βλάστηση. Ίσως ακόμα και κοντά στη σπηλιά του θησαυρού. Το θεωρώ πιθανόν να έχει καταλάβει την περιοχή στην οποία έχω κρύψει τα χρήματα. Υπάρχουν καλά σημεία για να στήσει ενέδρα εκεί» είπε η Τόμσον διαβάζοντας κατά κάποιον τρόπο τις σκέψεις του συνεργάτη της.

«Είμαι βέβαιος ότι θα μας πεταχτεί από εκεί που δεν το περιμένουμε. Είσαι καλύτερα ή ακόμα πονάς;»

«Ναι, είμαι πολύ καλύτερα. Σχεδόν νιώθω ότι δεν βασανίστηκα ποτέ. Ήθελα να σε ευχαριστήσω κιόλας για τη βοήθειά σου. Χωρίς εσένα θα ήμουν νεκρή τώρα. Παρά τη σκληράδα που βγάζεις, νομίζω πως έχεις καλή καρδιά. Όταν τελειώσουν όλα αυτά, θέλω να σου πω κάτι σημαντικό» είπε καθώς σηκωνόταν για να φυλάξει σκοπιά.

Απομακρύνθηκε από τη φωτιά και κάθισε στα όρια του φωτεινού της κύκλου. Η απόλυτη σιγή που επικρατούσε την καθησύχαζε. Ένιωθε ότι τίποτα δεν θα τάραζε το

βράδυ τους. Οι λύκοι είχαν σταματήσει να ακούγονται, οι σκιερές σιλουέτες δεν ήταν παρά μικρά άκακα ζώα της περιοχής. Είχε έρθει η κατάλληλη στιγμή για να αποφασίσει αν θα σκότωνε τον Κόνορ όταν θα είχαν πια ξεφορτωθεί τον Τσέκο. Το ποσό ήταν τόσο μεγάλο και το είχε κλέψει αυτή. Ήταν το νόμιμο μερίδιό της. Από την άλλη, της είχε σώσει τη ζωή χωρίς να θέλει αντάλλαγμα. Εκείνη του είχε μιλήσει και τον είχε πείσει να την ακολουθήσει στο ταξίδι της. Θα μπορούσε κάλλιστα να μην τον είχε ενημερώσει. Όμως, χωρίς αυτόν θα είχε πεθάνει στη Ρόουζ Τάουν ή θα είχε παγιδευτεί. Αποφάσισε, όπως και στο παρελθόν, να πράξει όπως το έβγαζε η στιγμή. Ξύπνησε τον καουμπόη και πήρε τη θέση του.

Την επομένη θα κρινόταν η τύχη τους. Αυτό σκέφτηκε και ο Μάθιου, καθώς την άφηνε να ξεκουραστεί. Στο μυαλό του γυρόφερναν οι δυναμίτες. Θα τους τσέκαρε και θα ετοίμαζε λεπτομερώς το σχέδιό του, ώστε να είναι απόλυτα εξασφαλισμένος. Δεν θα πέθαινε σ' αυτή την περιοχή. Είχε να ζήσει πολλά χρόνια και πολλές περιπέτειες ακόμα.

Έδεσαν τα ζώα στην αρχή του μονοπατιού. Είχαν φροντίσει να πιουν από δύο κούπες καφέ ο καθένας και να φάνε καλά. Πήραν ό,τι ήθελαν από τις σέλες και ξεκίνησαν την ανάβαση φροντίζοντας να μην είναι ορατοί από το κεντρικό μονοπάτι, διαφορετικά θα ήταν εκτεθειμένοι. Όσο περπατούσαν με προσοχή ανάμεσα από τα πουρνάρια τόσο θα καθυστερούσαν την κακή τύχη. Την μάχη θα την έφερναν στα μέτρα τους, όποτε κι όπου ήθελαν εκείνοι.

Απέναντί τους, κρυμμένος στις φυλλωσιές των κωνοφόρων δέντρων παραμόνευε ο ινδιάνος. Τους σημάδευε από τη στιγμή που είχαν αφήσει τα άλογά τους. Είχε αποφασίσει ότι ήταν καλύτερη επιλογή να τους ακολουθήσει από την αρχή και να τους σκοτώσει στον μεγάλο άσπρο βράχο. Εκτός κι αν του έδιναν καλύτερο στόχο νωρίτερα... Τον άνδρα θα τον σκότωνε αμέσως, ενώ τη γυναίκα θα την κράταγε μέχρι να του δείξει την κρυψώνα.

Βρέθηκε από πίσω τους σε κλάσματα του δευτερολέπτου. Μέχρι εκείνη τη στιγμή είχε διατηρήσει μια απόσταση ασφαλείας, αλλά πλέον το οπτικό του πεδίο ήταν καλύτερο. Αν ήθελε, θα μπορούσε να τους σκοτώσει επί τόπου, αλλά τα χρόνια που είχε ξοδέψει στην Άγρια Δύση τον είχαν διδάξει ότι ήταν πιο ασφαλές να στήνει τις παγίδες του και να περιμένει υπομονετικά. Στο παρελθόν είχε χάσει έναν επικηρυγμένο επειδή είχε ενεργήσει νωρίτερα απ' ό,τι είχε σχεδιάσει. Χάιδεψε απαλά το εξάσφαιρο στο αριστερό του χέρι. Αν αποτύχαινε το τόξο, οι σφαίρες θα έκαναν τη δουλειά τους.

Ο Κόνορ προχωρούσε όλο και πιο αργά. Η Τόμσον βρισκόταν ακριβώς από πίσω του. Είχε το προαίσθημα ότι τα πράγματα δεν πήγαιναν όπως ήθελαν. Ρώτησε τη γυναίκα αν θυμόταν πού ακριβώς είχε κρύψει τα χρήματα. Εκείνη έγνευσε καταφατικά και του έδειξε ακόμα πιο βαθιά, εκεί όπου τους ήταν αδύνατον να δουν

λόγω των πυκνών φυλλωμάτων. Ξάφνου, άκουσε έναν παράξενο ήχο από πίσω τους. Έπεσε κάτω συμπαρασύροντας και τη Νόρι. Κράτησαν την ανάσα τους. Μακρύτερά τους διακρινόταν μια περίεργη σιλουέτα που ωστόσο θα μπορούσε να μην είναι καν άνθρωπος.

Η καουμποίσα σημάδεψε με την καραμπίνα και πυροβόλησε, όμως αστόχησε. Η σφαίρα πέρασε ξυστά, και τότε η σιλουέτα κουνήθηκε. Ήταν ο ινδιάνος. Ο Κόννορ τράβηξε αστραπιαία το Κολτ του και άρχισε τους πυροβολισμούς. Ο ένας βρήκε τον ινδιάνο στο αριστερό πόδι. Μια σπαρακτική κραυγή συντάραξε τα βουνά.

«Παραδώσου» φώναξε ο Κόννορ προχωρώντας προς τη μεριά του.

Ένα θανατηφόρο βέλος πέρασε σύριζα πάνω από το κεφάλι του. Έπεσε κάτω. Ο ερυθρόδερμος πρέπει να είχε ακόμα πολλές δυνάμεις για να τους επιτεθεί.

«Χάθηκε. Δεν τον βλέπω πουθενά» είπε η Νόρι. «Καλύτερα να συνεχίσουμε».

Κοντά στη σπηλιά που είχε κρύψει τη λεία, υπήρχε ένα ξέφωτο. Από εκεί θα είχαν τη δυνατότητα να ελέγξουν καλύτερα την περιοχή. Ο διώκτης τους λογικά δεν θα τολμούσε να εμφανιστεί στο ξέφωτο. Ήταν ήδη τραυματισμένος, οπότε θα τον έπιαναν σε δευτερόλεπτα. Ο Κόννορ συμφώνησε. Η σφαίρα του θα είχε προφανώς αχρηστεύσει το πόδι του ινδιάνου. Είχαν το πάνω χέρι πλέον. Γύρισαν προς τα πίσω κι ακολούθησαν το μονοπάτι.

Ο Απάτσι καταράστηκε την κακή του τύχη. Δεν έπρεπε να τους είχε πλησιάσει τόσο. Οι κινήσεις του τον είχαν προδώσει. Τους είχε υποτιμήσει και τους δύο ξανά. Το αριστερό του πόδι είχε αχρηστευτεί σχεδόν. Με το ζόρι το πατούσε. Αν όμως επέστρεφε στο αρχικό σχέδιο, είχε ελπίδες. Μπορούσε να φτάσει πιο γρήγορα από τους διώκτες του στον βράχο ακολουθώντας κρυφά μονοπάτια που μόνο ο ίδιος γνώριζε. «Θα σας σκοτώσω, μα τους Θεούς» μουρμούρισε κουτσαίνοντας προς το ξέφωτο.

«Πόσο απέχουμε από την κρυψώνα;» έσπασε τη σιωπή ο Κόννορ. Πίστευε ότι η Τόμσον είχε αρχίσει να τον δουλεύει. Ήθελε να του αποσπάσει την προσοχή και να τον στριμώξει στη γωνία. Έτσι, την άφησε να περάσει μπροστά προσποιούμενος ότι δυσκολευόταν να βρει τον δρόμο.

Έφτασαν στο ξέφωτο. Η Τόμσον έσκυψε απότομα. «Σκύψε» του υπέδειξε ψιθυριστά. Ο Κόννορ υπάκουσε.

Το τοπίο είχε αλλάξει. Το έδαφος ήταν μαλακότερο. Ένα γλυκό αεράκι φύσαγε. Στο βάθος, βόρεια του ξέφωτου, πρόβαλλε ένας εντυπωσιακός μεγάλος άσπρος βράχος κι από τη βάση του ξεπηδούσε ένα ρέμα.

Καθώς χάζευε το τοπίο, ο Κόννορ ένιωσε την κάνη ενός όπλου να τον σημαδεύει στο κεφάλι. Πήγε να αρπάξει το σιδερικό του. Η φωνή της Τόμσον σε συνδυασμό μ' ένα γερό χτύπημα στην πλάτη του, τον σταμάτησαν. «Έχεις κάποια τελευταία επιθυμία;» ρώτησε έτοιμη να πατήσει τη σκανδάλη.

«Θέλω να δω την κρυψώνα» απάντησε εκείνος θέλοντας να κερδίσει όσο το δυνατόν περισσότερο χρόνο. Πίστευε ότι ο ινδιάνος τούς παρακολουθούσε. Αν της αποσπούσε την προσοχή, θα έβρισκε την ευκαιρία να σωθεί. «Σου έσωσα τη ζωή, πρέπει να με αφήσεις να δω τον θησαυρό» πρόσθεσε μαλακά.

«Αποκλείεται...» Τη διέκοψε ένα βέλος. Τη βρήκε στο αριστερό χέρι. Έχασε την ισορροπία της. Το όπλο έφυγε από το χέρι της. Ο Κόνορ το άρπαξε. Από τη μεριά του βράχου ακούστηκε ένας πυροβολισμός. Η σφαίρα έσκασε μακριά από τον καουμπόη. Άρπαξε τη γυναίκα και την έκρυψε πίσω από τα δέντρα. «Τι κάνεις, γαμώτο;» ούρλιαξε ελέγχοντας το χέρι της. Το βέλος είχε καταφέρει να της κόψει τους τένοντες. Παράλληλα, απόπνεε μια άσχημη μυρωδιά. Ήταν δηλητήριο. Η Τόμσον θα πέθαινε.

«Πού είναι τα χρήματα;» τη ρώτησε ταρακουνώντας την ώστε να διατηρήσει τις αισθήσεις της.

Εκείνη κούνησε νωχελικά το καλό της χέρι. «Στη σχισμή, στην είσοδο της πρώτης σπηλιάς που θα βρεις» είπε ξεψυχισμένα.

«Κρατήσου. Ο ινδιάνος θα έχει κάποιο αντίδοτο πάνω του».

Την ξάπλωσε στο έδαφος κι έτρεξε προς τον βράχο. Οι πυροβολισμοί είχαν σταματήσει. Ο Τσέκο δεν ήθελε να αποκαλύψει τη θέση του. Ο πιστολέρο έφτασε με επιτυχία μπροστά από το ρέμα. Έκανε τον γύρο κολλημένος πάνω στον βράχο για να ανέβει στην κορυφή του. Έφτασε στην πίσω μεριά του. Ένα βέλος πετάχτηκε κατά πάνω του. Το απέφυγε πραγματοποιώντας μία κωλοτούμπα. Βρήκε την ισορροπία του, γαντζώθηκε στον βράχο, και βάλθηκε να σκαρφαλώνει πλησιάζοντας ολοένα τον εχθρό του.

Ο Απάτσι ήταν πεσμένος κάτω. Η πληγή του είχε μολυνθεί επικίνδυνα. Έκανε να μιλήσει. Από το στόμα του πετάχτηκε αίμα. «Εσένα ήθελα να σκοτώσω, αλλά αστόχησα» ψέλλισε τελικά.

«Θα σου χαρίσω τη ζωή αν μου δώσεις κάποιο αντίδοτο για το δηλητήριο».

«Δεν υπάρχει. Είναι νεκρή» δήλωσε χαμογελώντας χαιρέκακα.

«Θα σε αφήσω να σε φάνε τα όρνια τότε» ανακοίνωσε ο καουμπόη κατεβάζοντας το καπέλο του. Θα πήγαινε να βρει τα χρήματα κι ύστερα θα έβλεπε τι μπορούσε να κάνει. Λυπόταν που δεν μπορούσε να σώσει τη γυναίκα. Η Νόρι Τόμσον, όμως, είχε κάνει τόσα λάθη που ο θάνατός της ήταν το φυσικό επακόλουθο.

«Ψόφα!» ούρλιαξε ο ινδιάνος πατώντας τη σκανδάλη του εξάσφαιρου που είχε κρύψει κάτω από το κορμί του. Ο Κόνορ άκουσε τον πυροβολισμό. Ένιωσε την καυτή σφαίρα να τον βρίσκει στον δεξιό ώμο. Άντεξε τον πόνο. Γύρισε και σκότωσε τον ινδιάνο πυροβολώντας τον ανάμεσα στα μάτια. Έψαξε εξονυχιστικά το σώμα του. Βρήκε πάνω του λίγο καπνό, έφτιαξε ένα τσιγάρο και το άναψε. Εγκατέλειψε το κορμί του κατευθυνόμενος προς την ετοιμοθάνατη.

Είχε χάσει τις αισθήσεις της. Της μίλησε, αλλά δεν τον άκουγε. Σημάδεψε και πυροβόλησε. Σταμάτησε μια ώρα αρχύτερα το μαρτύριο. «Ας αναπαύσει ο Κύριος το πνεύμα σου. Θα επιστρέψω να σε θάψω» μονολόγησε φυσώντας κάμποσο καπνό.

Έψαξε τη σχισμή, εκεί που του είχε πει η Τόμσον. Αναγκάστηκε να βάλει το χέρι του όσο πιο βαθιά μπορούσε. Έπιασε έναν σάκο. Τον έβγαλε και μέτρησε τα χρήματα. Ήταν 4.000 χιλιάδες δολάρια ακριβώς. Έβγαλε και τον άλλον. Παρά το τραύμα του κατέβηκε μέχρι τα άλογα. Τύλιξε μερικά φύλλα καπνού γύρω από την πληγή του. Θα τον κρατούσαν για ώρα. Κατόπιν, έψαξε και βρήκε την αξίνα που είχε μαζί της η Τόμσον.

Έσκαψε έναν τάφο. Το δηλητήριο ήταν ισχυρό και είχε δράσει μέσα σε λίγα λεπτά. Ήταν ευτύχημα που δεν βρισκόταν ο ίδιος στη θέση της. Έθαψε μαζί της και το μερίδιό της. Δεν ήθελε περισσότερα χρήματα απ' ό,τι είχαν συμφωνήσει. Δεν τα είχε ανάγκη.

«Αντίο. Εύχομαι στον άλλο κόσμο να βρεις αυτό που έψαχνες» είπε ο Μάθιου Κόννορ αγναντεύοντας τον ουρανό.

Ο ήλιος έδυε σιγά σιγά. Κρέμασε το καπέλο στον λαιμό του. Έπρεπε να επιστρέψει στον Μάμπι.

Σε δύο μέρες στεκόταν μπροστά από την πινακίδα που τον καλωσόριζε στη Ρόουζ Τάουν. Μειδίασε παρά τον υψηλό πυρετό. Σε λίγο θα έβλεπε τη Λεόνα.

Ο πυρετός του χρυσού

Με το αριστερό του χέρι σκούπισε τον ιδρώτα που έμπαινε στα μάτια του και τον τύφλωνε. Η ζέστη εκείνη την ημέρα ήταν αφόρητη. Ο Τζέιμς Μάρσαλλ βρισκόταν εδώ και ώρα στον μύλο ξυλείας του αφεντικού του, Τζον Α. Σάττερ, για να επιθεωρήσει τη ροή του νερού. Ο Σάττερ τού είχε πει ότι υπήρχε πρόβλημα. Μετά από ώρες ελέγχου είχε διαπιστώσει ότι όλα έβαιναν καλώς. Το αφεντικό του είχε κάνει λάθος. Λίγο πριν εγκαταλείψει το πόστο του, αντίκρισε μια ιριδίζουσα πέτρα μέσα στη ροή. Άπλωσε το χέρι του και την έπιασε νιώθοντας δέος. Την επεξεργάστηκε, μα δεν μπόρεσε να καταλάβει τι ακριβώς ήταν. Την έχωσε στην τσέπη του και δίχως να χάσει άλλο χρόνο βρήκε την Τζένη Βίμμερ, που είχε αναλάβει εδώ και χρόνια το μαγείρεμα και το πλύσιμο των ρούχων.

Η Βίμμερ ήταν ψηλόλιγνη, καστανομάλλα και καστανομάτα. Χαιρέτησε εγκάρδια τον Τζέιμς με το που τον είδε. Φαινόταν σκεπτικός και του έπιασε τη συζήτηση για να μάθει τι είχε συμβεί.

«Τι έχεις, Τζέιμς; Δεν φαίνεσαι καλά» είπε με τη γαλήνια φωνή της κάνοντάς του νόημα να πλησιάσει κοντύτερα για να μη φωνάζει. Είχε ακόμα να πλύνει κάμποσα ρούχα.

«Με είχε στείλει το αφεντικό να επιθεωρήσω τη ροή του μύλου, γιατί νόμιζε ότι υπήρχε κάποιο πρόβλημα. Παρά τον έλεγχο, δεν εντόπισα κάτι. Ωστόσο, βρήκα αυτόν τον σβώλο. Θα σου ήταν εύκολο να τον πλύνεις; Νομίζω πως η βρωμιά κρύβει το μυστικό του».

Η γυναίκα πήρε τον σβώλο στα χέρια της και με τα νύχια της έτριψε λίγο τη βρωμιά και το χώμα. Είχε ένα περίεργο κιτρινωπό χρώμα στις άκρες του.

«Θα τον καθαρίσω αμέσως με την αλυσίδα στη σκάφη των ρούχων. Περίμενε λίγο να τελειώσω τη μπουγάδα» είπε εκείνη σκεπτική ρίχνοντας γρήγορες ματιές μια στον άνδρα και μια στον σβώλο. Είχε την αίσθηση ότι στα χέρια της κρατούσε κάτι που θα άλλαζε την ήρεμη ζωή τους.

Πέρασαν ώρες μέχρι η πλύστρα να τελειώσει τη δουλειά της. Ύστερα, έριξε τον σβώλο μέσα στη σκάφη και ξεκίνησε να τον τρίβει προσεκτικά. Όσο πέρναγε η ώρα τόσο πιο κίτρινος γινόταν. Όταν αφαίρεσε όλη τη βρωμιά, συνειδητοποίησε ότι στα χέρια της κρατούσε χρυσάφι! Αλαφιασμένα άρχισε να τρέχει προς το ξυουργείο, όπου θα έβρισκε τον Μάρσαλλ.

Πράγματι, ο ξυουργός επισκεύαζε μια καρέκλα. Είχε απορροφηθεί τόσο από τη δουλειά του, ώστε δεν πρόσεξε τη γυναίκα που στεκόταν σχεδόν από πάνω του και τον χάζεψε ώσπου εκείνη έβηξε δυνατά, του απέσπασε την προσοχή και είπε σιγανά: «Χρυσάφι».

Ο άνδρας έπιασε με τρεμάμενα χέρια τον σβώλο και τον περιεργάστηκε. Περίπου το ένα τρίτο του πετρώματος ήταν καθαρό χρυσάφι. Πέταξε ψηλά το καπέλο του βγάζοντας μία ιαχή χαράς. Έπιασε τη γυναίκα και βάλθηκε να τη σέρνει σ' έναν ακανόνιστο χορό. «Είμαστε πλούσιοι, είμαστε πλούσιοι» επαναλάμβανε κάθε τόσο έχοντας ένα χαμόγελο μέχρι τα αυτιά, ώπου ξαφνικά σταμάτησε. Το πρόσωπό του σκοτείνιασε απότομα. «Πρέπει να το πούμε στο αφεντικό» δήλωσε κι αμέσως τράβηξε την πλύστρα μαζί του προς το σπίτι του Σάττερ. Τα νέα έπρεπε να μείνουν κρυφά, διαφορετικά όλα θα πήγαιναν από το κακό στο χειρότερο. Η μεγάλη έκταση, που είχε παραχωρηθεί στο αφεντικό του το 1839, θα κατακλυζόταν από τυχοδιώκτες και παρανόμους. Οι γειτονικές πόλεις θα εγκαταλείπονταν δίχως δεύτερη σκέψη χάριν του εύκολου χρήματος.

Άνοιξαν την πόρτα δίχως να χτυπήσουν. Το αφεντικό τους δεν ήταν στο σαλόνι. Ανέβηκαν βιαστικά τα σκαλιά και βρέθηκαν έξω από το γραφείο του. Ο ξυλουργός χτύπησε την πόρτα. Μπήκε χωρίς να περιμένει να πάρει απάντηση.

«Έχουμε πρόβλημα, αφεντικό» φώναξε προσπαθώντας να βρει την αναπνοή του. Έβαλε το χέρι του στην τσέπη, έβγαλε το χρυσάφι και το έδωσε στον άνδρα. Εκείνος γούρλωσε τα μάτια και περιεργάστηκε δύσπιστα τον σβώλο. Ύστερα με σταθερή φωνή ρώτησε: «Είναι χρυσάφι, έτσι;»

Οι δύο υπάλληλοί του ένευσαν καταφατικά. Ο ιδιοκτήτης των ράντζων ξεφύσησε δυνατά. Πέταξε τρεις φορές τον σβώλο στον αέρα και ύστερα παρακάλεσε την πλύστρα και τον ξυλουργό να φέρουν όλο το προσωπικό. Ήθελε να τους μιλήσει και λογικά να τους ανακοινώσει το μεγάλο μυστικό.

Κατά το βράδυ οι υπάλληλοί του στέκονταν στο σαλόνι του σπιτιού περιμένοντας τον Τζον Α. Σάττερ να κατέβει από το γραφείο του και να τους μιλήσει. Εκείνος κατέβηκε αργοπορημένα και ο αργός βηματισμός του φανέρωνε έντονη κόπωση. Κοίταξε βαθιά στα μάτια τον καθέναν ξεχωριστά, άναψε ένα τσιγάρο, και βάλθηκε να πηγαίνει πάνω κάτω. Η μικρότερη της παρέας έτρεμε και ήταν έτοιμη να βάλει τα κλάματα. Πίστευε ότι θα τους απέλυε λόγω των προβλημάτων που αντιμετώπιζε τον τελευταίο καιρό στα ράντζα.

Κάποια στιγμή ο ιδιοκτήτης σταμάτησε. Πήρε μια βαθιά ανάσα και άρχισε να μιλάει με στεντόρεια φωνή:

«Αυτά που θέλω να σας πω είναι πολύ σημαντικά και δεν θα πρέπει κανείς σας να τα μεταφέρει κάπου τουλάχιστον για έξι εβδομάδες, μέχρι να έχει ολοκληρωθεί ο μύλος. Αργά σήμερα το πρωί ο κύριος Μάρσαλ βρήκε ένα περίεργο πέτρωμα στη ροή του μύλου. Του είχα ζητήσει να την ελέγξει γιατί είχα την αίσθηση ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Ο σβώλος κατέληξε στην κυρία Βίμμερ για να τον καθαρίσει. Αυτό που βρήκαν είναι συνταρακτικό. Ορίστε, κοιτάξτε τον καλά» ανακοίνωσε προτάσσοντας το χρυσάφι. Αφού βεβαιώθηκε ότι όλοι τους είχαν καταλάβει περί τίνος επρόκειτο, συνέχισε: «Κανείς δεν πρέπει να μάθει ότι βρήκαμε χρυσάφι, αλλιώς θα ξεσπάσει πυρετός χρυσού στην ευρύτερη περιοχή, και τότε θα μας

ισοπεδώσουν οι τυχοδιώκτες. Τα ράντζα και οι δουλειές σας θα πάψουν να υπάρχουν και όταν τελειώσει όλος αυτός ο πανικός, θα έχουμε καταστραφεί οικονομικά. Τη μία μέρα θα είναι παράδεισος και την επόμενη κόλαση. Για το καλό όλων μας λοιπόν, δεν πρέπει να το επιτρέψουμε αυτό» φώναξε παθιασμένα βαρώντας το μικρό ξύλινο τραπεζάκι δίπλα από τον καναπέ. Το τραπεζάκι υποχώρησε από την πίεση κι έσπασε.

Ο γηραιότερος υπάλληλος έκανε ένα βήμα μπροστά από τους υπόλοιπους. Καθάρισε τη φωνή του και δήλωσε με το πένθιμο ύφος που τον χαρακτήριζε: «Το αφεντικό έχει δίκιο. Δεν πρέπει να μαθευτεί ότι βρέθηκε χρυσάφι. Θα καταστραφούμε όλοι μας. Ζω σε αυτή την πόλη πολλά χρόνια και δεν θέλω να γεμίσει ανομία και τρόμο. Πρέπει να κρατήσουμε τα στόματά μας κλειστά, όλοι μας, με κάθε κόστος».

Η ομήγυρη φάνηκε να συμφωνεί. Όλοι τους λίγο πολύ δεν τα πήγαιναν καλά με τα όπλα. Θα δυσκολεύονταν να τα βγάλουν πέρα με τους μελλοντικούς χρυσοθήρες. Έτσι, εκείνο το βράδυ έδωσαν έναν βαρύτατο όρκο για χάρη του ευρύτερου καλού.

Μετά από δύο μέρες ο Μάικ Νέλσον, ο σταβλάρχης, βρέθηκε στη γειτονική πόλη με το κάρο για να αγοράσει τροφή για τα ζωντανά. Μετά το τέλος της κοπιαστικής του δουλειάς επισκέφτηκε το σαλόνι για να δροσιστεί και να ξεκουραστεί. Κάθισε στο μπαρ και παρήγγειλε μία κρύα μπύρα. Συζήτησε κάμποση ώρα με τον Τσάρλι, τον μπάρμαν. Μίλησαν περί ανέμων και υδάτων, μα και για πιο συγκεκριμένα θέματα, όπως τα διάφορα κουτσομπολιά για τους κατοίκους της πόλης. Ο Νέλσον ήθελε να ψαρέψει τον Τσάρλι, να δει αν κάποιος δικός του είχε μιλήσει. Εν τέλει βεβαιώθηκε ότι όλοι είχαν κρατήσει το στόμα τους κλειστό. Χαιρέτησε τον μπάρμαν, ανέβηκε στο κάρο του και πήρε τον δρόμο της επιστροφής.

Μετά από επτά μέρες, αργά το βράδυ, στο ίδιο σαλόνι βρέθηκε ένας μεσήλικας που δούλευε για λογαριασμό του Σάττερ παραπάνω από τρία χρόνια. Είχε ασπρόμαυρα γένια, σγουρά μαύρα μαλλιά και φορούσε ένα χιλιοφορεμένο τζιν κι ένα καρό πουκάμισο. Το δέρμα του ήταν ηλιοκαμένο. Κάθισε σ' ένα απόμερο τραπέζι και παρήγγειλε ένα πιάτο φασολάδα μαζί μ' ένα ποτήρι βαρύ κονιάκ. Έβγαλε το καπέλο του κι έξυσε τα μαλλιά του καθώς περίμενε να σερβιριστεί. Στα δεξιά του καθόταν ένας καχεκτικός γέρος με αμφίεση καουμπόη. Πρέπει να ήταν περιπλανώμενος. Δεν τον είχε δει ξανά στην πόλη.

Μια νεαρή ξανθιά κοπέλα τού έφερε την παραγγελία. Φορούσε ένα στενό τζιν που τόνιζε τα οπίσθιά της και μία σκουρόχρωμη κόκκινη μπλούζα. Το όνομά της ήταν Έλεν. Αποτελούσε την ατραξιόν του μαγαζιού, ειδικά τα κρύα βράδια. Μπορεί να μην ήταν πολύ όμορφη, αλλά είχε στιλ και ένα απίστευτα θελκτικό χαμόγελο. Την ονειρευόταν αραιά και πού.

«Τι λέει, Έλεν;» ρώτησε κλείνοντάς της το μάτι παιχνιδιάρικα.

Εκείνη τον μιμήθηκε και με χαμηλή αισθησιακή φωνή τον διαβεβαίωσε ότι ήταν μια χαρά παρά τη μειωμένη κίνηση στο μαγαζί. Ήταν αλήθεια ότι ο Τσάρλι δεν

χρειαζόταν να πληρώνει κάποιον για να τον βοηθάει. Όσο πέρασαν τα χρόνια τόσο μειωνόταν ο πληθυσμός της πόλης. Αν μαθευόταν η είδηση για το χρυσάφι, η πόλη θα ξαναγεννιόταν. Ήταν μέγιστο λάθος του αφεντικού του που τους είχε υποχρεώσει να κρατήσουν το στόμα τους κλειστό. Αυτή η σιωπή βέβαια ήταν ευεργετική για τον ίδιο. Όταν έβρισκε χρόνο, πήγαινε εκεί που είχε βρεθεί ο σβώλος και έψαχνε. Κάποια στιγμή, θα έβρισκε χρυσάφι και τότε θα εγκατέλειπε τον Σάττερ μια και καλή.

Η κοπέλα τον χαιρέτησε και πήγε να εξυπηρετήσει μια παρέα ανδρών που έπαιζε πόκερ. Τελείωσε γρήγορα το φαγητό του και το κονιάκ. Σήκωσε το χέρι του και φώναξε ξανά την Έλεν. Αυτή τη φορά παρήγγειλε ένα ποτήρι ουίσκι. Το πήρε και κατευθύνθηκε προς τον πάγκο. Ήθελε να πιάσει τη συζήτηση με τη γυναίκα. Το αλκοόλ και οι αντρικές ορμές είχαν ανεβάσει τη λίμπιντό του. Η κοπέλα όμως τον απόφευγε φανερά, κι έτσι αφού τελείωσε το ποτό του, ετοιμάστηκε να επιστρέψει στα ράντζα. Πήγε να ανοίξει τη δίφυλλη πόρτα και ξαφνικά κοκάλωσε. Στο κοντινό τραπέζι δύο άντρες συζητούσαν για χρυσάφι. Ο ένας ανέφερε ότι είχε βρει έναν σβώλο με μηδαμινή ποσότητα λίγο πιο έξω από τα κτήματα του Τζον Α. Σάττερ. Ο άνδρας πανικοβλήθηκε. Διάβηκε την πόρτα, ανέβηκε στο άλογό του και βάλθηκε να καλπάζει λυσσαλέα. Ευτυχώς, το αλκοόλ δεν τον είχε πειράξει όσο πίστευε.

Έδεσε το ζωντανό έξω από το σπίτι του κτηματία. Χτύπησε μανιασμένα την πόρτα κάμποσες φορές μέχρι να του ανοίξουν. Το αφεντικό του τον κοίταζε αγουροξυπνημένο. Δίχως να περιμένει, διάβηκε το κατώφλι και σωριάστηκε στον καναπέ του σαλονιού λέγοντας: «Ανακάλυψαν χρυσάφι κοντά στα κτήματα».

Τα λόγια του πάγωσαν τον Σάττερ. Ένωσε ένα ρίγος να διαπερνά το κορμί του και σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα. Για ώρα κανένας από τους δυο τους δεν μιλούσε. Ο κτηματίας κοίταζε το ταβάνι, ενώ ο υπάλληλος είχε αποκοιμηθεί. Κάποια στιγμή, ο Σάττερ σηκώθηκε και έβαλε ένα ποτήρι ουίσκι. Το ήπιε μονορούφι. Ένωσε να χαλαρώνει. Αποφάσισε ότι θα πήγαινε για ύπνο και την επομένη θα έβλεπε τι θα μπορούσε να κάνει.

Τον ξύπνησαν οι αλλόφρονες φωνές των υπαλλήλων του, που τσακώνονταν στην αυλή. Ορισμένοι είχαν πιαστεί κιόλας στα χέρια. Η ξαφνική παρουσία του τους χαλάρωσε. Η πλύστρα έστρεψε προς το μέρος του το πρωτοσέλιδο της εφημερίδας. Το διάβασε αναλυτικά. Το άρθρο έλεγε ότι υπήρχε χρυσάφι κοντά στα κτήματά του. Παράλληλα, υποστήριζε ότι τα νέα είχαν διαδοθεί ήδη μέχρι το Σαν Φραντσίσκο και ετοιμαζόταν να έρθει προς την περιοχή ένα κύμα επίδοξων χρυσοθήρων.

«Αφεντικό, θέλουμε να σου μιλήσουμε» είπε δυνατά ο μεσήλικας υπάλληλος διακόπτοντας την ανάγνωση της εφημερίδας. Έσφιξε τα χείλη του. Τα βλέφαρά του τρεμόπαιζαν και τελικά ανακοίνωσε στον κτηματία ότι οι περισσότεροι ήθελαν να τον εγκαταλείψουν για να ριχτούν στο κυνήγι του χρυσού.

Ο Σάττερ ένωσε τη γη να φεύγει κάτω από τα πόδια του. Τρέκλισε και βρέθηκε στο έδαφος. Ο ξυλουργός του ράντζου έτρεξε προς το μέρος του. Ο Σάττερ ευτυχώς

διατηρούσε ακόμα τις αισθήσεις του. Του προσέφερε το χέρι του και τον προέτρεψε να σηκωθεί διαβεβαιώνοντάς τον ότι δεν θα έφευγαν όλοι από τα κτήματα. Τα λόγια του είχαν θετική επίδραση. Ο Σάττερ σηκώθηκε όρθιος πιέζοντας τον εαυτό του να βρει την ψυχραιμία και την αυτοκυριαρχία του. Μπορούσε ακόμα να σώσει την περιουσία του. Δεν θα άφηνε κανέναν να αρπάξει όσα είχε χτίσει τόσα χρόνια.

«Όποιος θέλει, μπορεί να φύγει. Να ξέρει όμως ότι δεν πρόκειται να τον δεχτώ πίσω. Όποιος συνεχίσει να δουλεύει για μένα, θα πάρει αύξηση μισθού» φώναξε και κατευθύνθηκε προς το σπίτι του.

Ένας νεαρός άνδρας πέταξε ψηλά το καπέλο του ουρλιάζοντας από τη χαρά. Είχε έρθει επιτέλους η στιγμή που περίμενε τόσα χρόνια. Θα γινόταν πλούσιος μέσα σε λίγες μέρες, απλώς χρειαζόταν λίγη τύχη. Ένας κοντόχοντρος καουμπόη φώναξε στον ιδιοκτήτη ότι ήταν ξοφλημένος, κι έτσι κι αλλιώς δεν θα επέστρεφε κανείς να δουλέψει για λογαριασμό του. Τον απείλησε μάλιστα ότι θα του καταπατούσε την ιδιοκτησία.

Ο κτηματίας μπήκε στο σπίτι του κοπανώντας με δύναμη την πόρτα πίσω του. Πήγε στην κάβα και άρπαξε ένα μπουκάλι καλό μπράντι. Το είχε αγοράσει κάμποσα δολάρια και το άνοιγε μόνο για τις πολύ ιδιαίτερες στιγμές. Κατέβασε μονομιάς ένα ποτήρι και κάθισε στην πολυθρόνα του χαζεύοντας το τζάκι. Σκεφτόταν με ποιον τρόπο θα διατηρούσε και την κοινωνική του θέση και την περιουσία του. Ήταν βέβαιος ότι σύντομα θα του την καταπατούσαν.

Η φασαρία που ερχόταν από την αυλή τον έκανε να πεταχτεί από τον καναπέ και να βρεθεί έξω κάτω από το καυτό φως του ήλιου. Το θέαμα κόντεψε να τον αποτρελάνει. Μέχρι και η γυναίκα του είχε βγει στο μπαλκόνι και κοίταζε φοβισμένη το εξαγριωμένο πλήθος. Του έκλεβαν τα γελάδια και τα αλογά του. Τράβηξε το περιστροφό του και πυροβόλησε στον αέρα πάμπολλες φορές. Κανένας δεν σταμάτησε, αντιθέτως συνέχισαν πιο μανιασμένα το καταστροφικό τους έργο. Ούρλιαξε στη γυναίκα του να μπει στο σπίτι και να κλειδώσει όλες τις πόρτες και τα παράθυρα του πάνω ορόφου. Ύστερα, έδωσε σε μερικούς άνδρες κάμποσα νομίσματα για να τον βοηθήσουν να βάλει μια τάξη. Εν τέλει, μετά από τιτάνιες προσπάθειες κατάφεραν να σώσουν παραπάνω από τα μισά ζωντανά. Ωστόσο, ο στάβλος είχε χτυπηθεί άσχημα. Η πόρτα ήταν σπασμένη και ο δεξιός τοίχος γκρεμισμένος.

«Πρέπει να πάω στον σερίφη της γειτονικής πόλης αμέσως. Μάρσαλλ, θα συνεχίσεις κανονικά την κατασκευή του μύλου, όπως έχουμε συμφωνήσει. Δεν είναι δυνατόν να τον παρατήσουμε ενώ έχω πληρώσει ήδη τόσα λεφτά» είπε καβαλώντας το άλογο του.

Ο ξυλουργός τον κοίταξε παραξενεμένος. Τι νόημα είχε να συνεχίσει τη συγκεκριμένη δουλειά; Η περιοχή εκεί γύρω θα ήταν το πρώτο σημείο που θα καταπατούσαν οι επίδοξοι χρυσοθήρες. Δεν μπορούσε όμως να φέρει αντίρρηση. Είχαν υπογράψει συμβόλαιο, κι επομένως όφειλε να παραδώσει το έργο. Κοίταξε καλά τη σιλουέτα του άνδρα που χανόταν στον ορίζοντα. Σκούπισε τον ιδρώτα από

το μέτωπό του, πήρε βαθιές ανάσες και κατόπιν, βάλθηκε να βηματίζει προς τον υπό κατασκευή μύλο.

Πέρασαν δύο μέρες που δούλευαν από το πρωί μέχρι το βράδυ. Ο ξυλουργός τράβηξε το βλέμμα του από τον ουρανό κι έκοψε ένα πλατύ κομμάτι ξύλου. Η κατασκευή ήθελε περίπου τρεις εβδομάδες ακόμα. Όσο περισσότερο δούλευε τόσο αισθανόταν ότι ήταν μάταιος κόπος. Ο νεαρός βοηθός του δούλευε κι εκείνος με ζήλο. Φαινόταν να έχει περισσότερη ελπίδα από τον ίδιο. Όταν η κούραση ξεκίνησε να βαραίνει υπερβολικά τα μέλη τους, σταμάτησαν για να κάνουν το καθιερωμένο διάλειμμα για καφέ και κολατσιό.

Καθώς κατέβαζε μια γουλιά από το καφετί πικρό υγρό άκουσε έντονους καλπασμούς. Τρία άλογα έρχονταν προς το μέρος τους. Άφησε κάτω την κούπα του και τράβηξε το Κολτ του. Έκανε νόημα στον νεαρό να τον μιμηθεί. Ευτυχώς, αυτός που είχε έρθει να τους επισκεφτεί δεν ήταν άλλος από το αφεντικό τους. Είχε έρθει για να τους ανακοινώσει τα δυσάρεστα. Όχι μόνο είχε χάσει το μισό προσωπικό του αλλά και η πόλη είχε μείνει χωρίς σερίφη μια και ο τελευταίος είχε επίσης μαγευτεί από το εύκολο χρήμα. Τους συνέστησε να είναι πολύ προσεκτικοί αν πήγαιναν στην πόλη, που πλέον ήταν γεμάτη από επικίνδυνους καουμπόηδες. Όποιος έμπαινε στον δρόμο τους θα συναντούσε τον θάνατο.

Ο ξυλουργός και ο βοηθός του ευχαρίστησαν τον ιδιοκτήτη και συνέχισαν με αμείωτη ένταση τη δουλειά τους. Όταν το φεγγάρι πήρε τη θέση του ήλιου στον ουρανό αποφάσισαν ότι έπρεπε να σταματήσουν. Αν συνέχιζαν τη δουλειά με τον ίδιο ρυθμό και τις επόμενες μέρες, θα τελείωναν γρηγορότερα από τη συμφωνημένη ημερομηνία. Δυστυχώς όμως, είχαν ξεμείνει από υλικά. Ο ξυλουργός έπρεπε να φύγει επί τόπου για την πόλη.

«Πάω στην πόλη. Όσο λείπω θέλω να συνεχίσεις τη δουλειά με τον ίδιο ζήλο» δήλωσε ο ξυλουργός καθώς ανέβαινε στο κάρο.

Ο Μάρσαλ έφτασε άνετα στον προορισμό του. Αγόρασε όλα όσα ήθελε και μπήκε στο σαλούν για ένα ποτό. Στον δρόμο είχε συναντήσει μια ομάδα πέντε ανδρών που αναζητούσαν χρυσάφι, αλλά δεν ήταν κάτι το ανησυχητικό. Έδειχναν άκακοι. Στα ταξίδια του στο Γουέστ είχε έρθει αντιμέτωπος με σωστούς διαβόλους. Είχε μάθει να τους ξεχωρίζει, να μην μπλέκεται σε καυγάδες μαζί τους, και γενικότερα να τους αποφεύγει. Ένας τέτοιος άνδρας καθόταν στο μπαρ του σαλούν. Τα ρούχα του είχαν μπόλικο ξεραμένο χώμα πάνω τους. Τα μαλλιά του ήταν λιγδιασμένα και στο αριστερό του χέρι κρατούσε ένα αδειανό κρίκετ μπύρας που το κουνούσε άσκοπα δεξιά κι αριστερά.

«Πιάσε μια μπύρα, Τσάρλι» είπε ο ξυλουργός ακουμπώντας το καπέλο του πάνω στον πάγκο του μπαρ.

Ο μπάρμαν τον χαιρέτησε εγκάρδια και μέσα σε δευτερόλεπτα του είχε σερβίρει μία καλή κρύα μπύρα. Έκανε να τον πληρώσει επί τόπου, αλλά το χέρι του διπλανού

του τον σταμάτησε. Έχωσε τη χούφτα του στην αριστερή μπροστινή τσέπη του τζιν του και πέταξε έναν μικροσκοπικό χρυσό σβώλο προς τον ιδιοκτήτη του σαλούν.

«Σε κερνάω εγώ, και κράτα τα ρέστα» ανακοίνωσε με τη βαριά φωνή του τείνοντας το αδειανό κρίκετ προς τον μπάρμαν που του το γέμισε ξανά. Έπειτα, ο καουμπόη το σήκωσε ψηλά και κοιτώντας όλους τους πελάτες φώναξε: «Στην υγεία της κοιλάδας των χρυσοθήρων».

«Νομίζω βιάζεσαι, φίλε μου. Δεν έχει αποδειχθεί ακόμα ότι υπάρχει τόσος χρυσός για να τη βαφτίσουμε πόλη των χρυσοθήρων» μίλησε ένας πιστολέρο που τα ρούχα του ήταν περίπου στην ίδια κατάσταση με του καουμπόη που είχε κεράσει τον Μάρσαλλ.

«Δεν είσαι σωστός. Έχει πολύ χρυσάφι το μέρος» απάντησε εκείνος κι έχωσε τα χέρια του στις τσέπες του. Έβγαλε κάμποσους χρυσούς σβώλους και τους εναπόθεσε επιδεικτικά μπροστά στο έκπληκτο πλήθος. Ο Τσάρλι έπιασε μερικούς κι έπαιξε μαζί τους. «Είναι αληθινοί, διάολε» αναφώνησε ενθουσιασμένα.

«Κερνάω όλο το μαγαζί!» είπε ο καουμπόη σηκώνοντας ξανά ψηλά το ποτήρι του.

Όλοι οι πελάτες τον μιμήθηκαν. Μερικοί έβγαλαν κραυγές χαράς. Ο άνδρας που στεκόταν μπροστά τους θα μάζευε τα επόμενα χρόνια μια ολόκληρη περιουσία.

Ο Μάρσαλλ παρακολουθούσε τη σκηνή δίχως να μιλάει ούτε να αντιδράει. Είχε εστιάσει στους χρυσούς σβώλους που βρίσκονταν ακόμα πάνω στον πάγκο. Το λαμπύρισμά τους ήταν μεθυστικό. Εκείνη τη νύχτα για πρώτη φορά συλλογίστηκε αν θα έπρεπε να εγκαταλείψει τον Σάττερ. Σ' αυτή την πόλη είχαν εμφανιστεί ξαφνικά τόσες πολλές ευκαιρίες. Γιατί να κάθεται και να δουλεύει από το πρωί μέχρι το βράδυ ενώ μπορούσε να βγάλει πολύ πιο εύκολα λεφτά; Μ' αυτές τις σκέψεις ήπια και την τελευταία γουλιά μπύρας κι άφησε το σαλούν. Είχε σκεφτεί ένα σχέδιο. Μπορούσε να καταπατήσει το έδαφος γύρω από τον μύλο. Άλλωστε, σύμφωνα με το συμβόλαιο η περιοχή τού άνηκε κατά κάποιο τρόπο μέχρι να ολοκληρωθεί η κατασκευή.

Την ίδια στιγμή ο Σάττερ μαζί με τη γυναίκα του συζητούσαν για την καταστροφή που τους είχε βρει. Έπρεπε με κάποιον αποτελεσματικό τρόπο να διαφυλάξουν την περιουσία τους. Ο κτηματίας είχε, μάλιστα, καλέσει τον δικηγόρο του. Έπρεπε να δει τι είχε να του προτείνει. Λογικά, θα υπήρχε κάποια νομική δικλείδα ασφαλείας.

Άκουσε χτυπήματα στην πόρτα του ισογείου. Άφησε τη γυναίκα του στο κρεβάτι προτρέποντάς την να κοιμηθεί. Χωρίς να βάλει τα ρούχα του έφτασε στην πόρτα. Άρπαξε την καραμπίνα του και άνοιξε σηματοδύοντας τον νυχτερινό επισκέπτη. Μπροστά του στεκόταν ένας γέρος άνδρας ντυμένος επίσημα με μια μικρή καφετιά ορθογώνια τσάντα. Με το ελεύθερο χέρι του έπιασε το ημίψηλο καπέλο και πραγματοποίησε μία μικρή υπόκλιση.

«Τι κάνετε κύριε Σάττερ;» ρώτησε φανερώνοντας την ανατριχιαστική οδοντοστοιχία του. Είχε χάσει κάμποσα δόντια, κι όσα στέκονταν ακόμα στη θέση τους ήταν πιο κίτρινα κι από χρυσάφι. Δυστυχώς ή ευτυχώς αυτός ο τρομαχτικός

άνθρωπος ήταν ο καλύτερος δικηγόρος της ευρύτερης περιοχής. Στο παρελθόν είχε καταφέρει να τον ξελασπώσει ουκ ολίγες φορές.

«Καλησπέρα σας, κύριε Ρόμπερτ, σας ευχαριστώ που ήρθατε μέσα στη νύχτα».

«Δεν χρειάζεται να με ευχαριστείτε. Αυτή είναι η δουλειά μου και εσείς είστε ένας από τους καλύτερους πελάτες μου. Σας γνωρίζω χρόνια, οπότε υπέθεσα ότι πρέπει να υπάρχει κάποιος πολύ σοβαρός λόγος για να με καλέσετε τέτοια ακατάλληλη ώρα στο σπίτι σας. Υποψιάζομαι ότι με φωνάξατε λόγω του πυρετού» είπε σιβυλλικά και διάβηκε το κατώφλι. Ακούμπησε ευλαβικά την τσάντα του πάνω σ' ένα τραπεζάκι και την άνοιξε. «Καθίστε, σας παρακαλώ» ανακοίνωσε δίχως να κοιτάει τον πελάτη του. Έψαξε προσεκτικά τα χαρτιά του κι όταν βρήκε αυτό που ήθελε, το έτεινε προς το μέρος του Σάττερ.

Εκείνος τέντωσε τα ιδρωμένα του χέρια και το άρπαξε. Το διάβασε χωρίς να μπορεί να καταλάβει αυτό που ήθελε να του πει ο δικηγόρος.

«Τι είναι αυτό;» ψέλλισε σκουπίζοντας τον ιδρώτα από το μέτωπό του. Το χαρτί που του είχε δώσει δεν ήταν τίποτα περισσότερο από τη διαθήκη του, που είχε συντάξει με τη βοήθεια του δικηγόρου πριν από δύο μήνες. Ο κτηματίας φοβόταν πάντα ότι θα του συνέβαινε κάτι ξαφνικό και ότι δεν θα προλάβαινε να διευθετήσει ικανοποιητικά όλες του τις υποχρεώσεις.

«Η διαθήκη σας» απάντησε και πάλι σιβυλλικά ο δικηγόρος, ενώ ταυτόχρονα τραβούσε ένα ακόμα χαρτί και το έδινε στον πελάτη του.

Ο κτηματίας το διάβασε κι αυτό, αλλά και πάλι δεν κατάλαβε το νόημά του. Το δεύτερο χαρτί είχε καταγεγραμμένη αναλυτικά όλη του την περιουσία.

«Δεν καταλαβαίνετε, κύριε Σάττερ, έτσι;. Όλα αυτά δεν ισχύουν πλέον».

«Τι εννοείτε;» ψέλλισε ο νεότερος άνδρας πιάνοντας την καρδιά του. Το σκοτεινό βλέμμα του δικηγόρου τον είχε τρομοκρατήσει. Αν δεν μπορούσε να τον προστατέψει ο δικηγόρος του, τότε τι μπορούσε να κάνει;

«Είναι απλό. Όλα αυτά τα χαρτιά δείχνουν την τωρινή σας περιουσία. Δυστυχώς, για να κάνουμε κάτι θα πρέπει πρώτα να γίνει η καταπάτηση. Έπειτα, θα πρέπει να πάμε στα δικαστήρια και να αποδείξουμε ότι όντως έχει γίνει κάτι τέτοιο. Μολαταύτα, ξέρετε ότι στις μέρες μας η δικαιοσύνη είναι τελείως διάτρητη. Ένας άνδρας με επιρροή θα μπορούσε με σχετική ευκολία να αποδείξει ότι ποτέ του δεν έκανε καταπάτηση της περιοχής. Σκεφτείτε ότι στο Γουέστ μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις, αρκεί να έχεις χρήμα. Εν ολίγοις, προβλέπω ότι θα τα χάσετε όλα προσωρινά, κι ύστερα μπορεί το Ανώτατο Δικαστήριο της Πολιτείας να σας δικαιώσει, αλλά αυτό θα γίνει μόνο για ένα μικρό μέρος της περιουσίας σας. Ο μόνος τρόπος να προστατέψετε την περιουσία σας είναι τα όπλα. Τέλος, θα πρέπει να σας επιστήσω την προσοχή όσον αφορά τον μύλο που χτίζετε. Έχετε υπογράψει ένα περίεργο συμβόλαιο με τον κύριο Μάρσαλλ Τζέιμς. Η ιδιοκτησία του μύλου μέχρι να ολοκληρωθεί είναι σε σκιώδες καθεστώς. Ο κύριος Μάρσαλλ μπορεί να ισχυριστεί ότι το έδαφος του ανήκει προσωρινά, εφόσον δεν έχει ολοκληρωθεί ακόμα το έργο».

Ο δικηγόρος έκλεισε τη βαλίτσα του. Φόρεσε το ημίψηλο καπέλο του, έτοιμος να φύγει. Κατά βάθος λυπόταν που δεν μπορούσε να βοηθήσει τον πελάτη του, αλλά έτσι ήταν η ζωή, απρόβλεπτη. «Σας εύχομαι καλή τύχη» δήλωσε κι έπειτα άνοιξε την εξώθυρα και χάθηκε στο πηχτό σκοτάδι της νύχτας.

Ο κτηματίας σωριάστηκε στον καναπέ ανήμπορος να αντιδράσει. Έβρισκε παράλογα τα λεγόμενα του δικηγόρου, από την άλλη όμως ο υπηρέτης του νόμου είχε πάντα δίκιο. Ίσως έπρεπε να πουλήσει τα κτήματα, μα ποιος θα αγόραζε κάτι όταν μπορούσε να το καταπατήσει. Είχε βρεθεί και πάλι με την πλάτη στον τοίχο, αυτή τη φορά όμως πίστευε ότι δεν θα τα κατάφερνε.

Το ξημέρωμα ο ξυλουργός πήγε στον μύλο. Είχε ζωστεί με δύο εξάσφαιρα. Στο καλό του χέρι κρατούσε ένα μεγάλο φτυάρι, ενώ δίπλα στο ξεκίνημα της ροής είχε αφήσει μία αξίνα. Υπολόγιζε ότι ήδη από εκείνη την ημέρα θα έβρισκε χρυσάφι. Έτσι, άρχισε με τις πρώτες ακτίνες του ήλιου να σκάβει λίγο πιο μακριά από εκεί που είχε βρει τον πρώτο σβώλο χρυσού. Πέταγε τα πετρώματα σ' έναν κουβά κι ύστερα τα καθάριζε στη ροή του μύλου. Παρά τη σκληρή δουλειά του όμως, δεν έβρισκε αυτό που αναζητούσε αγωνιωδώς. Λίγο πιο δίπλα του έψαχνε κι ο νεαρός βοηθός του. Είχαν συμφωνήσει να μοιραστούν εξήντα-σαράντα τα κέρδη.

Κατά το μεσημέρι, ο Μάρσαλλ αποφάσισε ότι θα ήταν καλύτερα αν ένας από του δύο διερευνούσε το χώμα κοντά στον ποταμό. Ίσως εκεί να είχαν μεγαλύτερη τύχη. Πράγματι, μετά από μία ώρα ο ξυλουργός κρατούσε στα χέρια του δύο σβώλους που κατά τα δύο τρίτα έδειχναν να είναι χρυσάφι. Έβαλε τον έναν προσεκτικά στην τσέπη του παντελονιού του και τον άλλον τον έδειξε στον βοηθό του ενθουσιασμένος. Ο νεαρός σήκωσε τη χούφτα του. Είχε βρει κι εκείνος μια μικρή ποσότητα. Αυτά τα ευρήματα τους γέμισαν ενέργεια για να συνεχίσουν με μεγαλύτερη ένταση τη δουλειά.

Τους διέκοψε ένας καταγισμός από σφαίρες. Ο νεαρός πληγώθηκε στον αριστερό του ώμο, ενώ μία σφαίρα λίγο έλειψε να βρει τον ξυλουργό στο κεφάλι. Έπεσαν και οι δυο τους κάτω και σύρθηκαν πίσω από τον μύλο. Αφού βεβαιώθηκαν ότι ήταν καλυμμένοι, προσπάθησαν να βρουν ποιος τους έκανε επίθεση και από ποια πλευρά. Ανάμεσα στα πουρνάρια, στην απέναντι όχθη του ποταμού κρυβόταν ένας ρωμαλέος καουμπόη με μια караμπίνα Γουίντσεστερ. Πυροβόλησε ξανά προς το μέρος τους ουρλιάζοντας ότι η περιοχή τού ανήκε.

«Μπορείς να τον πετύχεις. Όταν σταματήσει τους πυροβολισμούς, βγες και χτύπα τον. Δεν προσέχει πολύ. Μας θεωρεί υποδεέστερους στο σημάδι» δήλωσε ο βοηθός κοιτώντας κατάματα τον ξυλουργό.

Ο Μάρσαλλ κοίταξε ανήσυχος. Θα ήταν πολύ δύσκολο να πετύχει τον αντίπαλο με το Κολτ του, από τη στιγμή μάλιστα που ήταν κακός στο σημάδι. Ήξερε όμως ότι δεν είχε άλλη επιλογή. Συγκεντρώθηκε και μόλις σταμάτησαν οι πυροβολισμοί,

βγήκε από την κρυψώνα τους στοχεύοντας με το όπλο δύο φορές προς τα πουρνάρια. Δυστυχώς, αστόχησε.

Ένας αναπάντεχος πυροβολισμός βρήκε όμως τον καουμπόη στο κεφάλι. Άφησε μια κραυγή πόνου και το όπλο έφυγε από τα χέρια του. Ο Μάρσαλλ γύρισε φοβισμένα το κεφάλι του. Πίσω του στεκόταν το αφεντικό του μαζί με δύο άλλους πιστολέρο. Ο ξυλουργός έκανε χαρούμενος μερικά βήματα προς το μέρος τους, σταμάτησε όμως απότομα καθώς ο κτηματίας πυροβόλησε κοντά στα πόδια του.

«Τι κάνεις εδώ;» ρώτησε θυμωμένα το αφεντικό συνεχίζοντας να τον σημαδεύει με το ρεβόλβερ του.

Όμως ο ξυλουργός είχε καταπιεί τη γλώσσα του και το μόνο που κατάφερε ήταν να βγάλει κάποιες άναρθρες κραυγές.

«Σου ζητάω να εγκαταλείψεις τα κτήματά μου. Από σήμερα παύεις να είσαι υπάλληλός μου. Απολύεσαι» είπε το αφεντικό και του γύρισε απότομα την πλάτη. Ήξερε ότι δεν έπρεπε να φτάσει σε τόσο ακραίο σημείο, αλλά δεν μπορούσε να αφήνει να καταπατούν τη γη του με διάφορα προσχήματα.

Ο ξυλουργός έσφιξε τις γροθιές του. Έκανε μερικά βήματα μπροστά και μίλησε παθιασμένα: «Δεν είναι δυνατόν να ολοκληρωθεί ο μύλος, και το ξέρεις. Η περιοχή έχει γεμίσει χρυσοθήρες. Όλη η κοιλάδα του Σακραμέντο απ' άκρη σε άκρη έχει κατακλυστεί από τυχοδιώχτες. Πώς πίστευες ότι θα έβαζα το κεφάλι μου στον ντορβά για τις επόμενες τρεις εβδομάδες; Δεν είχα άλλη επιλογή. Η περιοχή τυπικά μου ανήκει και θα προσπαθήσω να την προστατεύσω είτε σ' αρέσει είτε όχι».

Ο Σάττερ είχε ανέβει στο άλογό του, όμως γύρισε και τον κοίταξε κι έπειτα είπε γαλήνια:

«Το ξέρω πως δεν είχες επιλογή, αλλά το γεγονός αυτό δεν σου δίνει άφεση αμαρτιών. Ξέρεις, το να κάνεις το σωστό είναι πολλές φορές δύσκολο. Θα προστατέψω την περιουσία μέχρι την τελευταία ικμάδα της ζωής μου. Ο μύλος μου έχει κοστίσει ήδη πάνω από εικοσιτέσσερις χιλιάδες δολάρια. Δεν σου ανήκει. Αν θες μπορείς να κάτσεις, αλλά θα υποστείς τις συνέπειες». Και με αυτά τα λόγια συνέχισε να καλπάζει με τη συνοδεία του και να διώχνει τους παρείσακτους.

Ο Μάρσαλλ στράφηκε προς τον τραυματισμένο βοηθό του. Φρόντισε την πληγή του και τον μετέφερε στο σπίτι του κτηματία. Εκείνος θα μπορούσε να τον βοηθήσει να αναρρώσει πλήρως. Χτύπησε την πόρτα και περίμενε υπομονετικά. Του άνοιξε η σύζυγος του κτηματία. Της εξήγησε αναλυτικά τι είχε συμβεί και της ζήτησε να περιθάλψει τον νεαρό. Εκείνη τον καθησύχασε και τον κάλεσε να μπει στο σπίτι. Ο Τζέιμς αρνήθηκε. Είχε πάρει την απόφαση να φύγει από τα κτήματα και να αναζητήσει την τύχη του στην κοιλάδα.

Καθώς εγκατέλειπε το μέρος όπου είχε ζήσει τα τελευταία χρόνια της ζωής του, συνειδητοποίησε ότι τα περισσότερα γελάδια είχαν εξαφανιστεί, ενώ κάμποσοι φράχτες είχαν καταστραφεί. Σε λίγο καιρό η περιοχή θα άλλαζε δραματικά

παλεύοντας να ενταχθεί στη νέα πολιτεία που θα χτιζόταν στην κοιλάδα του Σακραμέντο, αυτή που οι ινδιάνοι αυτόχθονες ονόμαζαν Κάλουμα¹.

Μέσα στο καλοκαίρι είχαν φτάσει στην κοιλάδα περίπου οδόντα χιλιάδες άνδρες από κάθε σημείο της Αμερικής για μια καινούρια αρχή. Κατάφεραν να εκτοπίσουν τους ερυθρόδερμους. Υιοθέτησαν το προσωνόμιο που είχαν δώσει στην ευρύτερη περιοχή κι έχτισαν την πόλη Κολόουμα², την πρώτη σημαντική πόλη που δημιουργήθηκε στο Γουέστ λόγω του πυρετού του χρυσού.

Ο Σάττερ χρεοκόπησε μετά από μερικά χρόνια (1852). Πέντε χρόνια αργότερα μάλιστα, οι καταπατητές της περιουσίας του ακολούθησαν τη δικαστική οδό αμφισβητώντας τη νομιμότητα των τίτλων ιδιοκτησίας. Αρχικά, η αρμόδια επιτροπή των Η.Π.Α. πήρε θέση υπέρ του κτηματία, ωστόσο έναν χρόνο αργότερα το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι οι τίτλοι ιδιοκτησίας δεν ίσχυαν. Ο Σάττερ συνέχισε να αναζητεί το δίκιο του μέσω της δικαστικής οδού. Το 1865 του δόθηκε το τελειωτικό χτύπημα. Μια ομάδα ληστών τού έκαψε ολοσχερώς το σπίτι. Εγκατέλειψαν οικογενειακώς την Κολόουμα και βρέθηκαν στο Λιτίτζ της Πενσυλβάνια. Ο πρώην ισχυρός άνδρας της κοιλάδας του Σακραμέντο συνέχισε να αναζητεί το δίκιο του και τελικά πέθανε το 1880 σ' ένα ξενοδοχείο στην Ουάσινγκτον.

Ο Τζέιμς Μάρσαλλ, ο άνθρωπος που είχε βρει τον πρώτο χρυσό σβώλο, δεν τα κατάφερε καλύτερα. Απέτυχε να προστατέψει τα εδάφη του, κι έτσι πικραμένος εγκατέλειψε την περιοχή. Μετά από κάμποσα χρόνια (1857), γύρισε στην πόλη και καλλιεργώντας έναν αμπελώνα κατάφερε να ζήσει εκεί περίπου μέχρι το 1870. Ο υψηλός ανταγωνισμός εκείνης της περιόδου τον ανάγκασε να εγκαταλείψει για μια ακόμα φορά την πόλη. Μετά από αλλεπάλληλες περιπλανήσεις κατέληξε να ζει κοντά στο Κέλσι της Καλιφόρνια, όπου κι άφησε την τελευταία του πνοή στις 10 Αυγούστου του 1885.

Έτσι, επιβεβαιώθηκαν εν τέλει οι φόβοι των δύο αντρών για τον πυρετό του χρυσού. Το χρυσάφι που βρήκε στις 24 Ιανουαρίου του 1848 ο Τζέιμς Μάρσαλλ τούς οδήγησε βαθμιαία στην καταστροφή.

¹ Culloma

² Coloma

Το χέρι του νεκρού

Τράβηξε το περίστροφό του και το επεξεργάστηκε σχολαστικά. Τον τελευταίο καιρό είχε την αίσθηση ότι δεν λειτουργούσε σωστά. Πρέπει να είχε μικροπροβλήματα ή σκανδάλη.

Ο Τζέιμς Μπάτλερ Χίκοκ, γνωστότερος ως ο Άγριος Μπιλ, ήταν καλός στο πιστολίδι. Άλλωστε, κάθε άλλο παρά τυχαίο ήταν το γεγονός ότι από τις 15 Απριλίου του 1871 είχε γίνει μάρσαλ της πόλης Άμπιλιν στην πολιτεία του Κάνσας. Είχε αντικαταστήσει τον Τομ Σμιθ, που είχε σκοτωθεί στις 2 Νοεμβρίου του 1870. Ήταν έξυπνος άνθρωπος ο Σμιθ και όχι ιδιαίτερα καλός στα χαρτιά. Ο Χίκοκ αντίθετα, είχε αφιερώσει ένα μεγάλο μέρος της ζωής του σε αυτά, και τα τελευταία χρόνια συνέχιζε να ασχολείται εντατικότερα με το άθλημα. Για κάποιον ανεξήγητο λόγο κάθε φορά που έπαιζε χαρτιά ένιωθε σαν να είχε διαβεί τις πύλες του Παραδείσου. Η ένταση, η αγωνία, η επιτυχία και τα χρήματα ήταν μερικά από τα χαρακτηριστικά του παιχνιδιού που τον κρατούσαν σε εγρήγορση. Πολλές φορές όμως λόγω της ικανότητάς του γινόταν αντιπαθής στους συμπαίκτες του. Ωστόσο, βαθιά μέσα του ήξερε ότι έτσι ήταν η ζωή. Πάντα υπήρχαν νικητές και ηττημένοι. Εκείνος προτιμούσε να βρίσκεται μαζί με τους πρώτους. Και η αλήθεια ήταν ότι καθ' όλη την πορεία του βίου του ανήκε στους ιδιαίτερα ικανούς και επιτυχημένους άνδρες του Γουέστ.

Τις τελευταίες μέρες κυνηγούσε έναν αλήτη που είχε ληστέψει μια τράπεζα. Ένιωθε ότι ήταν κοντά, αλλά κάθε φορά που τον πλησίαζε, εκείνος κατάφερνε να του ξεφεύγει. Σίγουρα ήταν ένας υπολογίσιμος αντίπαλος. Ο Άγριος Μπιλ όμως ήξερε από πιστολίδι, ιχνηλασία και νομικά τερτίπια. Θα έπρεπε να τον πιάσει ζωντανό, αν και θα προτιμούσε να μπορούσε να τον σκοτώσει σημαδεύοντάς τον στο κεφάλι. Σε μερικούς ανθρώπους άξιζε να πηγαίνουν μια ώρα αρχύτερα στον άλλον κόσμο.

Κατέβηκε από το άλογό του και άγγιξε το χώμα. Κάποιος είχε περάσει πρόσφατα από το σημείο. Έπιασε το μακρύ μουστάκι του και άρχισε να το τραβάει. Κακή συνήθεια, το ήξερε. Και οι κακές συνήθειες μπορούσαν να προκαλέσουν πολλά προβλήματα σε όσους δεν τις αντιμετώπιζαν με επιτυχία. Ένα παράδειγμα που του ερχόταν διαρκώς στο μυαλό ήταν ο Ντέιβις Τατ, εκείνος ο πρώην τζογαδόρος στρατιώτης που του είχε κλέψει το ρολόι. Τον είχε προειδοποιήσει να μην τον πλησιάζει, γιατί δεν θα μπορούσε να συγκρατήσει τα νεύρα του. Υπήρχαν στιγμές που ο Χίκοκ έμοιαζε με ταύρο σε υαλοπωλείο. Κάπως έτσι ήταν εκείνη τη μακρινή ημέρα στις 21 Ιουλίου του 1865, στο Σπρίνγκφιλντ του Μιζούρι, που πυροβόλησε τον Τατ στην καρδιά από απόσταση περίπου 69 μέτρων, αν θυμόταν καλά. Μετά από δύο μέρες βέβαια, είχε οδηγηθεί στη φυλακή εξαιτίας της δολοφονίας, αλλά ήταν μικρό

το κακό εφόσον είχε αθωωθεί, σε πείσμα του δικαστή που ήθελε να καταδικαστεί. Είχε σωθεί χάρη στην ψήφο της επιτροπής και του άγραφου νόμου της «δίκαιης μονομαχίας».

Πήρε μια βαθιά ανάσα. Ένωσε τον αέρα να χτυπάει δυνατά το πρόσωπό του. Χάιδεψε απαλά τη χαίτη του αλόγου του. Είχε κουραστεί από την καταδίωξη και από τη δουλειά του σερίφη και κατόπιν του μάρσαλ. Επιθυμούσε να βρεθεί σ' ένα σαλούν και να χαρεί μια παρτίδα χαρτιά με τους θαμώνες. Έβγαλε την τράπουλα που κρατούσε σχεδόν πάντα πάνω του και περιεργάστηκε τα χαρτιά. Ορισμένα είχαν φαγωθεί από τη χρήση. Στον επόμενο σταθμό του θα αγόραζε μια καινούρια τράπουλα. Φοβόταν μην τον κατηγορήσουν για σημαδεμένα χαρτιά σε μια μελλοντική παρτίδα πόκερ.

Έβαλε την τράπουλα στη θέση της, ανέβηκε στο άλογο και συνέχισε τον δρόμο του. Αν όλα πήγαιναν καλά, μέχρι το βράδυ θα είχε προλάβει τον ληστή. Χτύπησε τα καπούλια του ζώου και βάλθηκε να καλπάζει όσο γρηγορότερα μπορούσε. Είχε την εντύπωση ότι στο βάθος του ορίζοντα διέκρινε μια σχετικά μικρόσωμη φιγούρα.

Μετά από δύο ώρες καλπασμού βρισκόταν σε απόσταση αναπνοής από τον αντίπαλό του. Πράγματι, εκείνη η μικρόσωμη φιγούρα που είχε διακρίνει από μακριά, ανήκε στον Τοντ Λιούις, έναν ικανό πιστολέρο, που όμως λόγω του ότι ήταν μικρόσωμος, δεν είχε ιδιαίτερη επιτυχία στους καβγάδες και στις γυναίκες. Για την ακρίβεια δεν θυμόταν να είχε ακούσει ποτέ κάποια ιστορία που να αφορούσε ερωτικό νταραβέρι του Λιούις. Το Γουέστ μπορεί να ήταν άγριο, ωστόσο τέτοιου είδους κουτσομπολιά μεταδίδονταν με αστραπιαία ταχύτητα. Επίσης, κάτι άλλο που χαρακτήριζε τον Μικρό Λιούις ήταν οι απρόβλεπτες κινήσεις του. Έκανε επιθέσεις σε μέρη που δεν φανταζόσουν ποτέ. Έτσι έβγαζε το ψωμί του. Αυτός ήταν και ο λόγος για τον οποίον ο Χίκοκ δεν είχε προβλέψει την επίθεση στην τράπεζα. Ίσως βέβαια να έφταιγαν και οι φήμες που υποστήριζαν ότι ο πιστολέρο είχε αφήσει νωρίτερα την πόλη. Ο μάρσαλ είχε φανεί απρόσεκτος, όμως θα διόρθωνε το λάθος του σε μερικά λεπτά.

«Τοντ, δεν έχει νόημα να τρέχεις άλλο. Παραδώσου στα χέρια του νόμου» ούρλιαξε καθώς πλησίαζε όλο και περισσότερο τον εχθρό του. Αν δεν σταματούσε, θα αναγκαζόταν να πυροβολήσει το άλογο και στη συνέχεια να τον μεταφέρει με το δικό του, κι ας καθυστέρουσε υπερβολικά.

«Άντε γαμήσου!» απάντησε ο προπορευόμενος άνδρας που κρατιόταν πλέον με δυσκολία από τα λουριά του ζώου. Ήταν ζήτημα λίγων λεπτών μέχρι να πιαστεί από τον διώκτη του. Ίσως έπρεπε να παραδοθεί επί τόπου, τουλάχιστον θα γλίτωνε την ταλαιπωρία. Το εκκωφαντικό γέλιο του Άγριου Μπιλ τον έκανε να γυρίσει άγαρμπα προς τα πίσω. Έχασε την ισορροπία του και βρέθηκε φαρδύς πλατύς πάνω στο καυτό χώμα. Το άλογό του τον μιμήθηκε και βρέθηκε κι εκείνο στο έδαφος, αφού πρώτα είχε κλωτσήσει με το αριστερό του πίσω πόδι τον αναβάτη του στο κεφάλι. Το χτύπημα είχε αφήσει τον Τοντ Λιούις αναίσθητο.

«Γιατί μπλέκω κάθε φορά, γαμώτο μου;» φώναξε εκνευρισμένα ο μάρσαλ σκύβοντας να ελέγξει την κατάσταση του θηράματός του.

Έπιασε τον σφυγμό του. Ήταν κανονικός. Λογικά σε λίγη ώρα θα συνερχόταν. Ύστερα, στράφηκε στο χτυπημένο άλογο. Στα καπούλια του είχε σχηματιστεί μια μεγάλη πληγή, ενώ το δεξί μπροστινό του πόδι φαινόταν να έχει σπάσει. Ο Άγριος Μπιλ τράβηξε ξανά το μουστάκι του, έλεγξε τις σφαίρες στο Κολτ του και πυροβόλησε στο κεφάλι το ζώο. Αν δεν το σκότωνε, τα όρνια θα ερχόντουσαν και θα το έτρωγαν ζωντανό. Ήταν περίεργο που μερικές φορές εκείνος ο σκληροτράχηλος άνδρας φανέρωνε σημάδια ευαισθησίας. Τα πιο παλιά χρόνια, όταν ξεκινούσε την καριέρα του ως πιστολέρο, ήταν περισσότερο κάθαρο.

Έσκυψε και σήκωσε τον παράνομο. Ήταν τυχερός που έπρεπε να τον φέρει στη δικαιοσύνη ζωντανό. Διαφορετικά ήταν σίγουρος ότι θα είχε χρησιμοποιήσει και τις έξι σφαίρες πάνω του. Είχε διασχίσει τόσο μεγάλη απόσταση για έναν σχεδόν ασήμαντο παράνομο. Και αυτό που τον ενοχλούσε περισσότερο ήταν ότι όλο αυτό είχε καθυστερήσει αδικαιολόγητα την επιστροφή του. Αν ο κακοποιός είχε παραδοθεί, όλα θα ήταν καλύτερα. Αν είχε παραδοθεί, το βράδυ ο Χίκοκ θα ήταν σ' ένα σαλόνι και θα έπαιζε χαρτιά μέχρι εσχάτων. Τώρα όμως θα αναγκαζόταν να περάσει τη νύχτα του στη μέση του πουθενά μαζί μ' έναν αχώνευτο τύπο και μπέικον. Έτσι είναι όμως η ζωή, σκέφτηκε καθώς έδενε τον πιστολέρο στο πίσω μέρος του αλόγου του. Κατόπιν, καθαλίκεψε και ξεκίνησε τον αργό καλπασμό. Τώρα που είχε να μεταφέρει κι ένα επιπλέον φορτίο, θα έκανε τον διπλάσιο χρόνο για να επιστρέψει. Το μόνο πράγμα που τον παρηγορούσε ήταν ότι το φορτίο θα μπορούσε να είναι πολύ μεγαλύτερο.

Ο κακοποιός ξύπνησε κι ένιωσε το κεφάλι του να πονά αφόρητα. Έπιασε την πληγή και ψηλάφισε το ξεραμένο αίμα που είχε καλύψει ένα σημαντικό μέρος της δεξιάς πλευράς του προσώπου του. Από το χτύπημα και τη ζαλάδα δυσκολευόταν να δει τριγύρω του, αν και μπορούσε να φανταστεί την κατάληξη της καταδίωξης από τη στιγμή που είχε χάσει την ψυχραιμία του και είχε βρεθεί στο έδαφος. Ο νόμος ή καλύτερα ο Άγριος Μπιλ είχε καταφέρει για πολλοστή φορά να πιάσει το θήραμά του. Στο ξεκίνημα της καταδίωξης πίστευε ότι κάποια στιγμή ο μάρσαλ θα κουραζόταν και θα τον άφηνε στην ησυχία του. Δυστυχώς όμως, εκείνος είχε αποδειχθεί σωστός διάβολος. Οι φήμες που τον ακολουθούσαν, τουλάχιστον εκείνες που σχετίζονταν με την αποτελεσματικότητα και την εμμονή του στο κυνηγητό μέχρι τέλους, αλήθευαν. Πράγματι, ο Άγριος Μπιλ δεν τα παρατούσε ποτέ. Το είχε διαπιστώσει και ο ίδιος. Αυτή η διαπίστωση μπορεί να του κόστιζε ακόμα και το κεφάλι του.

«Σταματάμε για ξεκούραση και ύπνο» ανακοίνωσε ο Χίκοκ τραβώντας τα γκέμια του ζώου. Έριξε ένα απότομο βλέμμα στο φορτίο του. Είχε υπολογίσει ότι το ρεμάλι

ήταν ξύπνιο τις τελευταίες δύο ώρες. Είχε αναρρώσει σχετικά γρήγορα. Ο Τοντ ήταν σκληρότερο καρύδι τελικά απ' ό,τι περίμενε.

Τον βοήθησε να κατέβει και άναψε μια μικρή φωτιά για να ψήσει το μπέικον. Σκεφτόταν αν θα έπρεπε να συνεχίσουν την πορεία τους ή όντως να ξεκουραστούν. Είχε την αίσθηση ότι βρίσκονταν σε περιοχή ερυθρόδερμων και η αλήθεια ήταν ότι ο Τζέιμς Μπάτλερ Χίκοκ δεν διατηρούσε και τις καλύτερες επαφές με τους ινδιάνους. Η βασική αιτία ήταν τα γεγονότα στις 11 Μαΐου το 1867 στο φρούριο Χάρκερ στην πολιτεία του Κάνσας, όταν του επιτέθηκε μια ομάδα ινδιάνων. Ευτυχώς είχε καταφέρει να βγει κι απ' αυτή την περιπέτεια ζωντανός. Μολαταύτα, ποτέ του δεν του άρεσε να έρχεται αντιμέτωπος με ερυθρόδερμους, παρότι ο ίδιος κυκλοφορούσε συνήθως ως ινδιάνος για να μην καταλαβαίνουν οι παράνομοι ότι εκπροσωπεί τον νόμο. Κατά βάθος τους φοβόταν, χωρίς να υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος.

Μύρισε την έντονη μυρωδιά του μπέικον. Είχε αρχίσει να καίγεται. Έπρεπε να το τραβήξει από τη φωτιά. Παράτησε τις απαισιόδοξες σκέψεις του και έλεγξε το φαγητό τους. Πράγματι, το κρέας είχε παραψηθεί. Σιχτίρισε την απροσεξία του και αναποδογύρισε μερικά κομμάτια για να δει αν όντως είχαν καεί υπερβολικά. Η όψη του κρέατος δεν ταίριαζε με την εικόνα που είχε σχηματίσει στο μυαλό του, αλλά τόσα χρόνια είχε μάθει να τρώει τα πάντα. Σίγουρα το γεύμα του δεν θα ήταν το χειρότερο που είχε φάει περιπλανώμενος στην Άγρια Δύση. Άλλωστε, τα χειρότερα κομμάτια θα τα έδινε στον κρατούμενό του.

Άφησε το πιάτο μπροστά στα πόδια του Τοντ και του έκανε νόημα να ξεκινήσει το φαγητό. Εκείνος αντέδρασε δείχνοντάς του τα δεμένα του χέρια. Ισχυριζόταν ότι δεν μπορούσε να φάει αν δεν του έλυνε τα χέρια. Ο μάρσαλ αγνόησε τα θέλω του παρανόμου και άρχισε να τρώει τη δικιά του μερίδα. Παράλληλα, είχε ξεκινήσει να φτιάχνει καφέ. Είχε πάρει την απόφαση να μην κατασκηνώσουν περισσότερο στην περιοχή. Είχαν τουλάχιστον τρεις ώρες μέχρι να βγουν από την ινδιάνικη επικράτεια. Ύστερα, θα μπορούσαν να ξεκουραστούν με την ησυχία τους.

«Θέλεις καφέ;» ρώτησε ο πιστολέρο βγάζοντας το παχύρρευστο υγρό από τη φωτιά.

Αν δεν ήθελε ο κρατούμενος, τότε θα έπινε και τη δεύτερη κούπα. Είχε αρχίσει να κουράζεται. Ήθελε κάτι για να τον κρατήσει ξύπνιο. Έτσι, εφόσον δεν πήρε καμία απάντηση, γέμισε δυο φορές την κούπα του και έφαγε και τη μερίδα του παρανόμου, η οποία είχε παραμείνει σχεδόν ανέγγιχτη. Σύμφωνα με τον Λιούις, το γεύμα ήταν άθλιο, δεν τρωγόταν καν.

Η κατάσταση ήταν απελπιστική και θα γινόταν χειρότερη καθώς ο Χίκοκ δεν είχε αντιληφθεί ότι κάτι ή κάποιος κινιόταν πίσω από τους θάμνους στα βορειοδυτικά. Ο μικρόσωμος Τοντ διαισθάνθηκε ότι πρέπει να ήταν περίπου τρεις άνδρες. Ίσως να ήταν τυχερός και να τον άφηναν να φύγει αφού σκότωναν πρώτα τον μάρσαλ.

Ο εκπρόσωπος του νόμου ετοιμαζόταν να σβήσει τη φωτιά όταν ένα βέλος πέρασε δίπλα από τον δεξιό γοφό του και σφηνώθηκε στο έδαφος. Έστρεψε το βλέμμα του

στην κατεύθυνση απ' όπου είχε έρθει το βέλος. Τράβηξε το πιστόλι και πυροβόλησε τρεις φορές. Όπως υπολόγιζε, η μία τουλάχιστον σφαίρα βρήκε τον στόχο της. Ο Άγριος Μπιλ έπεσε στο έδαφος και σύρθηκε προς το μέρος του αιχμαλώτου. Μπορούσε να τον χρησιμοποιήσει ως ασπίδα. Ο Λιούις κατάλαβε τι ήθελε να κάνει ο διώκτης του και προσπάθησε να τραβηχτεί, όμως η κάννη του όπλου του έμπειρου καουμπόη τον κοκάλωσε. Κούνησε τα χέρια του σε μια απελπισμένη προσπάθεια να σπάσει τα δεσμά του. Απέτυχε. Μετά, κοίταξε ερευνητικά γύρω του. Δίπλα του υπήρχαν μερικές πέτρες. Αν έπιανε μία, θα μπορούσε να του την φέρει στο κεφάλι και να αποδράσει. Κίνησε αργά το κορμί του. Ο Χίκοκ τον είχε αντιληφθεί, αλλά δεν πυροβόλησε. Τον ήθελε ζωντανό και οι ινδιάνοι ήταν αυτή τη στιγμή πολύ πιο επικίνδυνοι από τον άοπλο πιστολέρο.

Ένα βέλος τραυμάτισε τον Χίκοκ ελαφρά στο αριστερό του χέρι. Ο πιστολέρο γύρισε προς τους θάμνους. Εστίασε και πυροβόλησε ξανά. Μια κραυγή πόνου τον έκανε να μειδιάσει. Είχε μείνει πλέον μόνο ένας και ο αιχμάλωτος που προσπαθούσε να δραπετεύσει. Δεν είχε την πολυτέλεια να τον τραυματίσει. Θα του ήταν πολύ πιο δύσκολο να τον μεταφέρει τραυματισμένο. Μπορεί και να πέθαινε κατά τη διάρκεια της πορείας.

Ο τελευταίος ινδιάνος αστόχησε ξανά και η σφαίρα του Χίκοκ τον βρήκε στην καρδιά. Παρ' όλα αυτά, ο μάρσαλ δεν επαναπαύθηκε. Όρμισε αμέσως στον αιχμάλωτό του και με μια γροθιά τον άφησε αναίσθητο λίγο προτού αυτός καταφέρει να τον χτυπήσει με την πέτρα που κρατούσε. Έλυσε τα χέρια του και τον έδεσε πισώπλατα αυτή τη φορά, όπως έπρεπε να είχε κάνει εξαρχής. Δοκίμασε τον κόμπο και όταν βεβαιώθηκε ότι είχε δεθεί αποτελεσματικά, προχώρησε προς το σημείο όπου κείτονταν οι νεκροί ινδιάνοι. Έλεγε εξονυχιστικά τα χαρακτηριστικά τους. Θα ορκιζόταν ότι ανήκαν στη φυλή των Μαϊάμι. Ήταν περίεργο όμως πώς τα μέλη της συγκεκριμένης φυλής είχαν βρεθεί στην περιοχή.

Είχαν περάσει χρόνια βέβαια από τη μάχη του Φόλλεν Τίμπερς, μα και πάλι του φαινόταν παράλογο να συναντηθεί με ινδιάνους Μαϊάμι. Ήταν το μακρινό 1795 όταν ο φύλαρχος των Μαϊάμι, ο Μιχινικήβα, είχε αναγκαστεί να συνθηκολογήσει μετά την πανωλεθρία που είχαν υποστεί τα στρατεύματά του. Δεν είχε αναρωτηθεί ποτέ τι ακριβώς είχε υπογράψει. Ίσως να ήταν η παραδοσιακή συμφωνία, η οποία προέβλεπε ότι οι ινδιάνοι θα εγκατέλειπαν την περιοχή στην οποία διέμεναν. Η συνθήκη ήταν ένα έξυπνο κόλπο των λευκών, αφού οι περισσότεροι ινδιάνοι που την υπέγραφαν δεν είχαν ξεκάθαρη ιδέα για τη σημασία της. Μια πλειοψηφία πίστευε ότι μεταβίβαζε τα εδάφη στους νικητές μέχρι την επόμενη σοδειά, ενώ τα εδάφη τους πέρναγαν στα χέρια των κατακτητών για πάντα. Επιπροσθέτως, από την πλευρά των ερυθρόδερμων έλειπε πολλές φορές και η ανάλογη σύνεση. Η γνωριμία τους με το αλκοόλ τούς έκανε να ενδίδουν ευκολότερα στις εκάστοτε πιέσεις των λευκών. Ειδικότερα μετά το 1812, το αλκοόλ ήταν ένας από τους άσους των κατακτητών στις διαπραγματεύσεις.

Ο Χίκοκ τράβηξε από τον λαιμό του μικρότερου ινδιάνου ένα κολιέ με μπλε και κόκκινες πέτρες. Σκέφτηκε ότι ενδεχομένως θα έβρισκε κάποιον αγοραστή στην πόλη. Οι άλλοι δυο δεν κουβαλούσαν μαζί τους κάτι πολύτιμο. Τους έσπρωξε στους θάμνους, έβαλε τον παράνομο πάνω στο άλογο, και ξεκίνησαν το ταξίδι τους παρά τη νύχτα. Φοβόταν ότι λόγω των πυροβολισμών ίσως τον είχε ακούσει και κάποιος άλλος ινδιάνος της φυλής. Έπρεπε να φύγουν, γιατί ήταν σχεδόν σίγουρος ότι δεν θα επιζούσε μιας δεύτερης μάχης. Ήταν κουρασμένος και τον ενοχλούσε αρκετά το χτυπημένο του χέρι, αν και πίστευε ότι δεν είχε τραυματιστεί σοβαρά. Του πέρασε από το μυαλό ότι η ενόχληση μπορεί και να οφειλόταν σε κάποιο δηλητήριο στο βέλος. Γι' αυτό είχε σφίξει δυνατά την πληγή και είχε τοποθετήσει πάνω της μια πρασινωπή παχύρευστη ουσία, η οποία αντιμετώπιζε αποτελεσματικά οποιοδήποτε δηλητήριο.

Μετά από αμέτρητες ώρες πεζοπορίας ο ήλιος είχε επιτέλους ανατείλει. Η απόσταση που είχαν διασχίσει ήταν ικανοποιητική. Λίγες ώρες ακόμα και θα βρισκόντουσαν στην πόλη Ντέντγουντ της Ντακότα. Η Ντακότα είχε πάρει το όνομά της από τις φυλές των Λακότα και Ντακότα, υποδιαιρέσεις των ιθαγενών Σίου. Τα τελευταία χρόνια είχαν αποτραβηχτεί σε κάποιες συγκεκριμένες περιοχές και ίσως να φρόντιζαν και ινδιάνους από άλλες φυλές, όπως τους Μαϊάμι. Αν και κάτι τέτοιο δεν φαινόταν δυνατόν, καθώς οι ερυθρόδερμοι είχαν την τάση να τσακώνονται διαρκώς μεταξύ τους, ακόμα κι όταν είχαν να αντιμετωπίσουν κοινούς εχθρούς.

Ο Χίκοκ άφησε τις εικασίες του σχετικά με τους πρώην εχθρούς του και συγκεντρώθηκε στα τελευταία μέτρα προτού μπουν στην πόλη. Συγχρόνως, είχε τραβήξει το παγούρι του και έβρεχε τόσο τα δικά του χείλια όσο και του κρατούμενού του. Διακόσια μέτρα μπροστά τους στεκόταν αγέρωχα η γκριζωπή πινακίδα με το όνομα της πόλης.

Θα άφηνε πρώτα τον κρατούμενο στον σερίφη και στη συνέχεια θα αναζητούσε ένα κατάλυμα για να περάσει δύο με τρεις μέρες στο Ντέντγουντ. Χρειάζοταν ξεκούραση και όφειλε να καταστρώσει τα σχέδιά του για έναν παράνομο τον οποίο αναζητούσε για παραπάνω από τρεις μήνες. Πρόσφατα είχαν φτάσει στα αυτιά του κάποιες καινούριες πληροφορίες για τις κινήσεις του. Αυτή τη φορά μπορούσε να τον πιάσει και να τελειώσει μια για πάντα και μ' αυτή την υπόθεση.

Πέρασε μπροστά από τον μπαρμπέρη του Ντέντγουντ. Χαιρετήθηκαν εγκάρδια και για πολλοστή φορά ο κουρέας τον παρότρυνε να του ξυρίσει το μουστάκι. Ο εκπρόσωπος του νόμου γέλασε εκκωφαντικά, ευχαρίστησε τον μεσήλικα για την προσφορά και τον διαβεβαίωσε ότι όταν θα έφτανε η στιγμή, θα ήταν εκείνος που θα είχε την τιμή να του αφαιρέσει το μουστάκι. Ο μπαρμπέρης έδειξε να χαίρεται με το σχόλιο και του μήνυσε ότι ο σερίφης είχε μόλις επιστρέψει από μία εξόρμηση και δεν είχε τα κέφια του. Αντιμετώπιζε οικονομικές δυσκολίες, όπως οι περισσότεροι εκπρόσωποι του νόμου. Αρκετοί έκαναν και ορισμένες παράνομες δουλειές για να τα

βγάλουν πέρα. Ωστόσο, μέχρι στιγμής ο σερίφης της πόλης τηρούσε κατά γράμμα τον νόμο και θεωρείτο από τους πιο αξιόπιστους σ' όλο το Γουέστ.

Ο Χίκοκ βρήκε τον μεσόκοπο αρρενωπό άνδρα να παίζει μόνος του χαρτιά στο γραφείο του και να καπνίζει. Παρότι κοίταζε με προσοχή τα φύλλα, αντιλήφθηκε τον επισκέπτη του αμέσως. Το καλό του χέρι πέρασε ανεπαίσθητα πάνω από το Κολτ του, χωρίς όμως να το τραβήξει. Είχε δει αρκετές φορές τον Χίκοκ από κοντά και συχνότερα στις εφημερίδες. Το περίεργο παρουσιαστικό του, που έμενε αναλλοίωτο όλα αυτά τα χρόνια, τον καθιστούσε μία από τις χαρακτηριστικότερες φιγούρες της Άγριας Δύσης. Ελάχιστοι ήταν εκείνοι που δεν μπορούσαν να αντιληφθούν τις πραγματικές δυνατότητες του άνδρα που στεκόταν αγέρωχα μπροστά του. Το αριστερό του χέρι είχε τραυματιστεί προσφάτως. Οι μπότες του και τα σπιρούνια είχαν καλυφθεί από το χρυσωπό ιριδίζον χρώμα του χώματος της περιοχής, και το κορμί του γυάλιζε από τον ιδρώτα. Δίπλα του στεκόταν ένας μικρόσωμος άνδρας με γαμψή μύτη, λίγο σχιστά μάτια, προτεταμένο στήθος και γυμνασμένα χέρια. Στο πρόσωπό του υπήρχε ξεραμένο αίμα, που είχε πάρει μια αλλόκοτη πορφυρή απόχρωση. Έδειχνε να έχει αναμειχθεί κι αυτό με το χρώμα.

«Καλησπέρα, Χίκοκ. Ποιος άνεμος σε φέρνει στην πόλη μας; Ήρθες για δουλειά ή για φασαρίες; Να σου πω την αλήθεια, θα ήθελα λίγο περισσότερο νταβαντούρι στην πόλη. Τις τελευταίες μέρες δεν έχει συμβεί κάτι επιλήψιμο. Κάθομαι από το πρωί μέχρι το βράδυ και παίζω χαρτιά, αν εξαιρέσεις βέβαια ότι πού και πού βγαίνω στη γύρω περιοχή για να αναζητήσω ένα με δύο καθάρματα που μου έχουν ξεφύγει. Έχουν περάσει μήνες που έκαναν τις βρομοδουλειές τους, αλλά ένα προαίσθημα μου λέει ότι δεν έχουν φύγει από εδώ. Ο ένας είχε μαζί του και μια παρέα ινδιάνων» πρόσφερε σιγανά, σχεδόν ξεψυχισμένα τις τελευταίες λέξεις. Μετά τον καταγιγιστικό μονόλογο, ο σερίφης φάνηκε να χάνεται στις σκέψεις του. Εκείνη την ημέρα είχε την αίσθηση ότι είχε πλησιάσει μια ανάσα από το να πιάσει τον Τεντ Μπουλ. Σ' ένα φαράγγι είχε ανακαλύψει μερικά φρέσκα σημάδια. Όσο κι αν έψαξε όμως, δεν βρήκε το παραμικρό. Έπρεπε να ρωτήσει τον μάρσαλ, -μεταξύ άλλων ήταν και ένας εξαιρετικός ιχνηλάτης- εκείνος θα ήξερε τι έπρεπε να κάνει.

«Βρέθηκε μια ομάδα ινδιάνων στον δρόμο μου» είπε ο Χίκοκ. «Δεν ήταν όμως Λακότα ούτε Ντακότα. Ήταν από τη φυλή των Μαϊάμι. Και να σου πω, παραξενεύτηκα που τους βρήκα εδώ. Έχω πολύ καιρό να συναντήσω ινδιάνους αυτής της φυλής. Όσον για τους δύο παράνομους που αναφέρεις, δεν έχω την παραμικρή ιδέα. Δεν τους πέτυχα στον δρόμο μου. Στην πόλη ήρθα για να σου παραδώσω τον Τοντ Λιούις. Μου είχε ξεφύγει για μερικές μέρες, αλλά τελικά κράτησα την υπόσχεσή μου, όπως συνήθως» είπε ο πιστολέρο διαβαίνοντας το κατώφλι του γραφείου του σερίφη και τραβώντας τον αιχμάλωτο προς το μέρος του μεσόκοπου άνδρα.

Ο σερίφης έπιασε βίαια τον παράνομο και τον οδήγησε στο κελί του. Όπως είχε πει, θα περνούσε τουλάχιστον μια εβδομάδα μέχρι να αποφασίσουν τι θα τον έκαναν. Οι

άνθρωποι του Ντέντγουντ δεν ήταν αιμοβόροι, αλλά πρόσφατα είχαν αποφασίσει να οδηγούν όλο και περισσότερους στην κρεμάλα.

Ο Χίκοκ ζήτησε από τον σερίφη ένα τσιγάρο και μια καρέκλα. Εκείνος ικανοποίησε τις επιθυμίες του δίχως να φέρει κάποια αντίρρηση. Κάθισε απέναντί του και του πρότεινε να ξεκινήσουν μια πατρίδα Μπλακ Τζακ. Τα χαρτιά είχαν τη μαγική ικανότητα να τον αποφορτίζουν και να τον ηρεμούν. Ο σερίφης Έρικ Άλλεν έγνευσε καταφατικά καθώς ανακάτευε τα φύλλα. Δεν είχε κάποιες άλλες υποχρεώσεις και ήταν λιγότερο βαρετό να παίζει χαρτιά με παρέα παρά μονάχος του. Ξεκίνησε το μοίρασμα.

Πέρασε περίπου μία ώρα και, αν δεν έκανε λάθος, παραπάνω από δέκα παρτίδες στις οποίες είχε χάσει. Ο μάρσαλ ήταν σε τρομερή φόρμα. Στους τελευταίους πέντε γύρους είχε καταφέρει να φέρει είκοσι ένα! Και για κακή του τύχη, είχε τη φαινή ιδέα να παίζουν τους τελευταίους επτά γύρους με χρήματα. Μέχρι στιγμής είχε χάσει παραπάνω από δύο μισθούς και τα νεύρα του δεν ήταν στην καλύτερη δυνατή κατάσταση. Τράβηξε καινούριο φύλλο. Είχε καταφέρει να καεί πάλι. Σιχτίρισε Θεούς και δαίμονες και ζήτησε από τον συμπαίκτη του να σταματήσουν. Δεν είχε την πολυτέλεια να χάσει περισσότερα χρήματα. Με το ζόρι έφερνε εις πέρας τις καθημερινές του υποχρεώσεις.

«Πάρτα πίσω. Δεν πρόκειται να πάρω χρήματα από εσένα. Είμαστε και οι δύο στην ίδια μεριά, με τον νόμο» είπε ο πιστολέρο χαμογελώντας εγκάρδια. Με το κακό του χέρι είχε μαζέψει τα χρήματα και τα έτεινε προς το μέρος του σερίφη.

Εκείνος τον κοίταξε αποσβολωμένος. Αμφιταλαντεύτηκε σχετικά με το αν έπρεπε να δεχτεί την ελεημοσύνη του καουμπόη. Τα κέρδη από τα χαρτιά ήταν ιερά. Δεν γινόταν να δεχτεί να τα πάρει πίσω. Θα σπιλωνόταν η ανδρική του τιμή.

«Δεν μπορώ να τα δεχτώ, Μπιλ. Είναι θέμα τιμής και αξιοπρέπειας. Ο χαμένος ποτέ δεν τα παίρνει όλα» είπε ο σερίφης ανάβοντας ένα τσιγάρο. Ήθελε να ηρεμήσει και να σκεφτεί λίγο καλύτερα τα πράγματα. Η αλήθεια ήταν ότι τα χρειαζόταν τα χρήματα.

«Δεν θα στα επιστρέψω όλα, θα κρατήσω ένα μικρό ποσό για να με κεράσω μία μπίρα. Ήμουν αρκετά τυχερός στις τελευταίες παρτίδες και νομίζω πως πρέπει να στα επιστρέψω. Δεν είναι καλό πάντα να κερδίζεις στα χαρτιά» απάντησε κουρασμένα ο μάρσαλ καθώς σηκωνόταν από το γραφείο. Είχε πάρει μερικά δολάρια και είχε επιστρέψει όλο το υπόλοιπο ποσό στον σερίφη. Ο Άλλεν είχε χάσει πολλά και σίγουρα θα πέρναγε πολύ δύσκολα τους επόμενους μήνες χωρίς αυτά. Άσε που μπορεί λόγω αυτή της απώλειας να υπήρχαν ακόμα περισσότερα προβλήματα στην πόλη, καθώς θα αναγκαζόταν να λείπει πολλές ώρες από το γραφείο του για να κυνηγήσει παρανόμους που καταζητούνταν για μεγάλα ποσά. Στο Γουέστ πάντα έπαιζες το κεφάλι σου κορώνα ή γράμματα, ακόμα και για τα βασικά αγαθά.

Χαιρέτησε τον άνδρα και πλησίασε με αργό βηματισμό το άλογό του. Είχε πει στον σερίφη ότι μπορεί και να περνούσε το βράδυ από το σαλούν για έναν δεύτερο γύρο.

Λογικά θα έπαιζαν πόκερ, και το πόκερ δεν βασιζόταν τόσο πολύ στην τύχη όσο στην ευστροφία, στη σύνεση, στην εγκράτεια και στην ικανότητα να μπλοφάρεις. Έτσι είχε κερδίσει το αλόγό του. Είχε μπλοφάρει μέχρι τέλους εναντίον ενός γελαδάρη που λόγω του πιοτού δεν σκεφτόταν όσο θα έπρεπε. Ήταν το καλύτερο αλόγό του. Στην περιοχή το είχαν ζητήσει τουλάχιστον πέντε άνδρες, πληρώνοντάς τον αστρονομικά ποσά. Εκείνος εν τέλει είχε καταφέρει να το χάσει σε μια σχετικά εύκολη παρτίδα πόκερ. Χάιδεψε τη χαίτη του ζωντανού και μειδίασε σκεπτόμενος το φύλλο του εκείνη την ημέρα. Ποιος θα του το έλεγε ότι θα του χάριζε ένα τέτοιο έπαθλο.

Ο Χίκοκ περπάτησε αργά κατά μήκος της πόλης. Έκανε μια στάση στο τοπικό οπλοπωλείο για να αγοράσει καινούριες σφαίρες και να του ελέγξει κάποιος πιο ειδικός τα εξάσφαιρά του. Πάντα κουβαλούσε πάνω του τουλάχιστον δύο και είχε το κουσούρι να τα ελέγχει κάθε φορά που περνούσε από μια πόλη που διέθετε κάποιον ειδικό. Είχε ένα προαίσθημα ότι μια μέρα μπορεί τα σιδερικά του να μην αντιδρούσαν όπως όφειλαν σε μια ανταλλαγή πυρών. Είχε την υποχρέωση να μην αφήνει τίποτα στην τύχη. Αυτός ήταν και ο βασικός λόγος που είχε επιβιώσει μέχρι τώρα στο κολαστήριο που έφερε το όνομα Άγρια Δύση.

Τράβηξε απαλά την πόρτα του οπλοπωλείου. Το κουδουνάκι χτύπησε και κοινοποίησε την παρουσία του στον καταστηματούχο και την κόρη του. Η Μαίρη Γουάλας ήταν από τα ομορφότερα στολίδια του Ντέντγουντ. Είχε μακριά κατάξανθα μαλλιά, καστανοπράσινα μάτια, μυαλό, ύψος, και ήξερε να χειρίζεται εξαιρετικά ένα Κολτ καθώς και μια καραμπίνα Γούντσεστερ. Του χαμογέλασε και εκείνος ανταπάντησε κλείνοντάς της το μάτι. Αν ήταν νεότερος, ίσως έκανε κάποια κίνηση με την Γουάλας. Σεβόταν όμως υπερβολικά τον πατέρα της, για να κάνει το παραμικρό. Ένας άλλος παράγοντας ήταν και το γεγονός ότι ο πατέρας της την προόριζε για έναν πλούσιο γελαδάρη της περιοχής. Ήθελε να την αποκαταστήσει και συγχρόνως να ανέβει στα μάτια στον συμπολιτών του. Ο κύριος Τζέιμς Γουάλας ήταν υπερβολικά φιλόδοξος. Στο παρελθόν είχε κοντέψει να χάσει το μαγαζί του από δύο γνωστούς ντεσπεράντος που γυρόφερναν στην πόλη σκορπίζοντας τον τρόμο και σπέρνοντας πτώματα στο πέρασμά τους. Ο οπλοπώλης είχε σωθεί ως εκ θαύματος εκείνο το κρύο βράδυ που εισέβαλαν στο μαγαζί του. Ο πρώην σερίφης της πόλης είχε καταφέρει να τους εξουδετερώσει και τους δύο με αντάλλαγμα τη ζωή του. Ήταν γερός άνδρας ο Μαρκ Κόλινς, και ήταν κρίμα που ένας ακόμα τίμιος άνδρας είχε βρεθεί στον άλλο κόσμο. Ίσως αν ζούσε, να μπορούσε να συγκρατήσει καλύτερα τους θερμοκέφαλους της πόλης, οι οποίοι μετά το 1870 είχαν αρχίσει να επιδιώκουν να εισβάλουν στους Μαύρους Λόφους και στην επικράτεια των Λακότα με το πρόσχημα της εξεύρεσης χρυσού.

«Θέλω να μου ελέγξετε τα δύο εξάσφαιρά μου» ανακοίνωσε ο μάρσαλ αφήνοντας τα βαριά του όπλα πάνω στον παλιό πάγκο.

Η κοπέλα πήρε την άδεια από τον πατέρα της και άρχισε να εξυπηρετεί τον Χίκοκ. Κοίταξε εξονυχιστικά τον κόκορα, μετά τις σφαίρες και τέλος, χρησιμοποίησε το όπλο στη μικρή αυλή στο πίσω μέρος του καταστήματος.

«Αυτό έχει πρόβλημα. Κολλάει η σκανδάλη και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί. Έχω την αίσθηση ότι είναι λόγω της χρήσης. Θα σου πρότεινα να το αντικαταστήσεις μ' ένα καινούριο ή με μια караμπίνα. Για τις μακρινές αποστάσεις είναι καλύτερη η караμπίνα» τόνισε η γυναίκα βγάζοντας από την προθήκη του μαγαζιού δύο ολοκαίνουρια Κολτ και μία Γουίντσεστερ.

«Θα πάρω μόνο ένα καινούριο Κολτ και καινούριες σφαίρες. Δεν γίνεται στη ζώνη μου να υπάρχει μόνο ένα σιδερικό!» είπε ο άνδρας γελώντας καθώς έβγαζε από τη ζώνη του το μαχαίρι του. Περιεργάστηκε τη λεπίδα του. Ήταν τόσο κοφτερή όσο έπρεπε. Παρέλαβε τα πράγματα και αφού φόρεσε ξανά το καπέλο του, άνοιξε γρήγορα την εξώπορτα του οπλοπωλείου.

Ανέβηκε στο άλογό του και κατευθύνθηκε προς το ξενοδοχείο της πόλης. Ο ιδιοκτήτης ήταν φίλος του και θα του έκανε μια καλύτερη τιμή για μερικές μέρες. Στο παρελθόν τον είχε αφήσει να κοιμηθεί και δωρεάν, γιατί τον είχε βοηθήσει με κάτι δουλειές του ξενοδοχείου. Οι δουλειές στις οποίες είχε μπλέξει απαιτούσαν την άριστη χρήση εξάσφαιρων και ατσάλινα νεύρα, προτερήματα τα οποία απουσίαζαν από τον νεαρό τότε ξενοδόχο. Ωστόσο, είχε αλλάξει κι αυτός με το πέρασμα του χρόνου. Δεν ήταν εξαιρετικός πιστολέρο, αλλά πλέον μπορούσε να πετύχει αποτελεσματικά έναν βούβαλο σε απόσταση έξι περίπου μέτρων. Από το τίποτα κάτι ήταν κι αυτό.

Ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου τον χαιρέτησε εγκάρδια κι έπειτα τον ρώτησε τι ακριβώς γύρευε στην πόλη. Εκείνος απάντησε ότι ήταν περαστικός, ως συνήθως. Ο στόχος του ήταν να μείνει τρεις μέρες το πολύ στο Ντέντγουντ, και στη συνέχεια να επιστρέψει σπίτι του και στην καταδίωξη κάποιου άλλου εγκληματία.

«Πάρε το δεκατέσσερα. Είναι καλό δωμάτιο και έχει θέα στον δρόμο, σκέφτηκα ότι θα σου άρεσε να μπορείς να ρίχνεις μια ματιά στην είσοδο του ξενοδοχείου. Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να συμβεί. Και δεν χρειάζεται να πληρώσεις εφόσον μείνεις τόσο λίγο όσο λες. Διαφορετικά, θα αναγκαστώ να σε χρεώσω, γιατί από την επόμενη εβδομάδα περιμένω μια φουρνιά καουμπόηδων από το Τέξας και τα χρειάζομαι τα δωμάτια» δήλωσε ο στρουμπουλός άνδρας με το μεξικάνικο καπέλο δίνοντας το κλειδί του δωματίου στον Άγριο Μπίλ.

Ο Χίκοκ παρέλαβε το κλειδί και μπήκε δίχως να χάνει χρόνο στο δωμάτιο. Ήθελε να ξεκουραστεί προτού ξεκινήσει για το σαλούν. Τρεις μέρες ήταν αρκετές για να ανακτήσει τις δυνάμεις του τόσο ο ίδιος όσο και το άλογό του. Είχαν μεγάλο ταξίδι για την επιστροφή και κάτι του έλεγε μέσα του ότι ίσως να μην προλάβαιναν να ξεκουραστούν ικανοποιητικά όταν θα έφταναν σπίτι. Μπορεί κάποιος πιστολέρο να είχε εκμεταλλευτεί την απουσία του για να σπείρει τον πανικό στην περιοχή.

Έβγαλε τις μπότες του, ξάπλωσε στο κρεβάτι, έβαλε το καπέλο πάνω στο πρόσωπό του και κοιμήθηκε μέχρι αργά το βράδυ.

Τον ξύπνησε ένα χτύπημα στην πόρτα. Τράβηξε το δεξιό του Κολτ και φώναξε στον επισκέπτη να περάσει. Στο κατώφλι του μικρού δωματίου στεκόταν μια χαριτωμένη κοπέλα μικρής ηλικίας με μια σκάφη, ένα σφουγγάρι και μια μπάρα πράσινου σαπουνιού. «Σας έφερα τα σύνεργα για να κάνετε μπάνιο και να χαλαρώσετε» δήλωσε με μισοτρεμάμενη φωνή. Δεν είχε συνηθίσει στη θέα των πιστολιών.

«Ευχαριστώ πολύ. Άφησέ τα κάτω. Αφού τελειώσω, θα σε φωνάξω να τα παραλάβεις ή θα τα φέρω εγώ κάτω» είπε ο καουμπόη τοποθετώντας τα σιδερικά πίσω στις θήκες τους.

Η κοπέλα έφυγε κλείνοντας απαλά την πόρτα. Ο Χίκock σηκώθηκε. Στάθηκε πάνω από την σκάφη-μπανιέρα και τα υπόλοιπα σύνεργα. Έπιασε το σαπούνι και το σφουγγάρι. Φάνηκε να είναι σχετικά καινούρια. Είχε μέρες να λουστεί. Ο ξενοδόχος πρέπει να το είχε σκεφτεί με το που τον συνάντησε. Είχε συνηθίσει, όταν έβρισκε κάποιο κατάλυμα, να ζητάει να του παραχωρηθεί μια σκάφη για να μπορέσει να διώξει από πάνω του όλη αυτή τη σκόνη και τη βρώμα που γινόταν ένα με το ηλιοκαμένο του σώμα στη διάρκεια των αναζητήσεών του.

Έβγαλε τα ρούχα του και μπήκε στη σκάφη. Το νερό ήταν αρκετά ζεστό, αλλά θα έκανε τη δουλειά του. Είχε φροντίσει να τραβήξει τη μοναδική καρέκλα του δωματίου και να την τοποθετήσει ακριβώς μπροστά του. Πάνω της βρίσκονταν τα δύο εξάσφαιρά του. Δεν αποχωριζόταν ποτέ τα Κολτ του και φρόντιζε πάντοτε να κάθεται σε θέση που του παρείχε τη δυνατότητα και να εποπτεύει τον χώρο και να καλύπτεται από κάποια ενδεχόμενη επίθεση. Γι' αυτό τον λόγο είχε μετακινήσει και τη σκάφη. Την είχε αφήσει εκεί που πίστευε ότι του εξασφάλιζε καλύτερο οπτικό πεδίο. Γνώριζε ότι όλες αυτές οι προφυλάξεις ήταν υπερβολικές, ιδίως τώρα που βρισκόταν σε μια πόλη στην οποία δεν είχε κάποιον λόγο να φοβάται. Μολαταύτα, αυτή η σχολαστικότητα τον είχε σώσει κάμποσες φορές στο παρελθόν.

Εφόσον θεώρησε ότι καθάρισε πλήρως τη βρωμιά του κορμιού του, αποφάσισε ότι είχε έρθει η πολυπόθητη στιγμή να κατευθυνθεί στο σαλόνι του Ντέντγουντ για να πει καμιά μπύρα και να περάσει ευχάριστα τον χρόνο του. Ίσως να έβρισκε εκεί τον σερίφη της πόλης και να τον κέρδιζε ξανά σε μια παρτίδα Μπλακ Τζακ, αν και προτιμούσε να παίζει πόκερ, -πρόσφερε περισσότερες συγκινήσεις.

Πέρασε τις δίφυλλες πόρτες του σαλόνι Νάτταλ & Μανς. Είχε έρθει νωρίς. Δεν είχε ξεκινήσει ακόμα το παιχνίδι. Στη γωνία αριστερά είχε μαζευτεί μια ομάδα τριών καουμπόηδων. Αναζητούσαν άλλους δύο για να κάτσουν στο στρογγυλό τραπέζι και να ξεκινήσουν ένα πρωτάθλημα πόκερ. Ο Χίκock παρήγγειλε μια μπύρα και τους πλησίασε. Φαινότουσαν άτομα που δεν ψάχνουν για φασαρίες. Έτσι, χωρίς να το σκεφτεί τους είπε ότι θα έπαιζε κι εκείνος. Ο μοναδικός όρος που έθεσε ήταν να καθίσει με την πλάτη στον τοίχο, ώστε να μπορεί να βλέπει την είσοδο του σαλόνι.

Οι υπόλοιποι δεν έφεραν κάποια αντίρρηση και στη συνέχεια ένας κοντόχοντρος γελαδάρης της περιοχής έγινε το πέμπτο άτομο της παρέας.

Στους πρώτους πέντε γύρους δεν υπήρχε κανείς που να έχει μαζέψει κάποιο μεγάλο ποσό. Όλοι έπαιζαν έξυπνα και περίμεναν υπομονετικά να κάνει κάποιος το λάθος. Ο Άγριος Μπιλ έβλεπε ότι ο κοντόχοντρος γελαδάρης ήταν εκείνος που δεν μπλόφαρε ποτέ. Έπαιζε μόνο όταν είχε κάποιο δυνατό χαρτί. Επιπλέον, παρατήρησε ότι δεν συνήθιζε να ανεβάζει υψηλά την μπάνκα, ακόμα κι αν είχε εξαιρετικό φύλλο. Ίσως να ήταν ο πιο επικίνδυνος αντίπαλος.

«Ποντάρω τα διπλά» ανακοίνωσε ο γελαδάρης κοιτώντας για πολλοστή φορά το χέρι του.

Ο μάρσαλ πήγε πάσο, όπως και οι άλλοι δύο καουμπόηδες που καθόντουσαν στα αριστερά του. Έτσι από τους πέντε είχαν απομείνει ο γελαδάρης κι ο ψηλός καουμπόη, και φαινόταν ότι αυτή τη φορά θα το τραβούσαν μέχρι τέρμα. Ο ψηλός τριπλασίασε το ποσό και ο γελαδάρης τον ακολούθησε, ποντάροντας μάλιστα όσα χρήματα είχε πάνω στο τραπέζι. Νικητής αναδείχτηκε ο γελαδάρης. Είχε τέσσερις ρηγάδες και ο αντίπαλός του δύο ζευγάρια, ένα των εννιά κι ένα των δέκα. Ο ψηλός βάρεσε με δύναμη το χέρι του στο τραπέζι και αναγκάστηκε να πληρώσει στον νικητή το ανάλογο ποσό. Έπειτα, ζήτησε συγγνώμη από τους υπόλοιπους παίκτες και σηκώθηκε από τη θέση του. Τους εξήγησε ότι δεν μπορούσε να συνεχίσει άλλο το παιχνίδι. Οι άνδρες ένευσαν καταφατικά στον χαμένο και αναζήτησαν με το βλέμμα τους κάποιον άλλον που να ήθελε να πάρει τη θέση του, δίχως αποτέλεσμα όμως.

Λίγο προτού ξεκινήσουν πάλι το παιχνίδι, ένας άνδρας που βρισκόταν στο μπαρ για παραπάνω από μία ώρα και έπινε αλκοόλ εμφανίστηκε μπροστά στην ομάδα. Τους ζήτησε να πάρει τη θέση του χαμένου. Όλοι κοιτάζονταν μεταξύ τους, ενώ ο Μπιλ Σάδερλαντ, όπως είχε συστηθεί, επέμενε να μπει στο παιχνίδι.

«Κάτσε, ξένε» είπε τελικά ο Άγριος Μπιλ καθώς ανακάτευε τα χαρτιά της τράπουλας και ετοιμαζόταν να μοιράσει. Όταν όλοι ήταν έτοιμοι, έδωσε στον καθένα τα δύο πρώτα του φύλλα. Ο Σάδερλαντ, προτού ανοιχτούν τα τρία φύλλα του τραπεζιού, διπλασίασε το ποσό. Στο βλέμμα του ένας έμπειρος παίκτης μπορούσε να καταλάβει ότι δεν είχε δυνατό χέρι. Όλοι μπήκαν στο παιχνίδι, το ίδιο και ο Χίκοκ, που για καλή του τύχη κρατούσε ένα ζευγάρι άσσων. Στο τέλος της παρτίδας ο καινούριος παίκτης είχε καταφέρει να χάσει ένα αρκετά σημαντικό ποσό. Στους επόμενους γύρους δεν βελτίωσε το παιχνίδι του, με αποτέλεσμα ο Άγριος Μπιλ να έχει κατορθώσει να μαζέψει σχεδόν όλα του τα λεφτά. Ο Χίκοκ είχε καταφέρει να είναι ο πρώτος του τραπεζιού.

«Σου προτείνω να φύγεις από το τραπέζι ή να ξεκινήσεις να παίζεις πιο προσεκτικά, διαφορετικά δεν το βλέπω να μαζεύεις όλα όσα έχασες απόψε» είπε ο μάρσαλ καρφώνοντας με το βλέμμα του τον Σάδερλαντ, που φαινόταν να συγκρατεί με το ζόρι τα νεύρα του. Όπως δήλωσε, δεν του είχαν απομείνει ούτε χρήματα για να

φάει πρωινό. Ο νικητής της παρτίδας δίχως ενδιασμούς τού προσέφερε όσα χρήματα χρειαζόταν για να φάει ένα αξιοπρεπές πρωινό.

«Σε ευχαριστώ, καουμπόη. Θα θυμάμαι τη γενναιοδωρία σου» είπε ο χαμένος μασώντας τα λόγια του από θυμό. Η συμπεριφορά του πιστολέρο με το μουστάκι έδειχνε οίκτο, και ένας άνδρας σαν τον Μπιλ Σάδερλαντ δεν μπορούσε να δεχτεί ούτε οίκτο ούτε συμπόνια, πόσο μάλλον αυτό το ηλίθιο βλέμμα του Χίκοκ. Είχε όμως απόλυτη ανάγκη τα χρήματα, διαφορετικά δεν θα τα δεχόταν. Άπλωσε τα χέρια του, τα άρπαξε και χάθηκε στους δρόμους του Ντέντγουντ.

Το περιστατικό δεν πτόησε τους άνδρες και συνέχισαν το παιχνίδι τους μέχρι η κούραση να τους καταβάλει. Και τότε συμφώνησαν ότι την επομένη θα επανέρχονταν -όσοι τουλάχιστον ήθελαν- για να συνεχίσουν το παιχνίδι και να πάρουν ρεβάνς από τον μάρσαλ. Χαιρετήθηκαν εγκάρδια και ο καθένας πήρε τον δρόμο για το σπίτι του.

Ο Άγριος Μπιλ έφτασε καθυστερημένα στο δωμάτιό του στο ξενοδοχείο. Άνοιξε την πόρτα, έπεσε με τα ρούχα στο κρεβάτι, και κοιμήθηκε βαριά. Κατά τη διάρκεια του ύπνου του είδε ένα περίεργο όνειρο. Καθόταν σ' ένα τραπέζι παρέα με μια γυναίκα. Φαινόταν να τον ελκύει, αν και δεν μπορούσε να δει τα χαρακτηριστικά της. Το πρόσωπό της ήταν κρυμμένο πίσω από ένα μαύρο πέπλο. Φορούσε μια μακριά ανάλαφρη νυχτική που τόνιζε το καλλίγραμμο κορμί της. Προσπάθησε να της μιλήσει και να την πλησιάσει, εκείνη όμως αποτραβήχτηκε δίνοντάς του ένα δυνατό χαστούκι στο αριστερό του μάγουλο. Στη συνέχεια έβαλε τα κλάματα και έφυγε πετώντας πίσω της μια ματωμένη τράπουλα. Ο πιστολέρο έσκυψε και μάζεψε προσεκτικά την τράπουλα. Παρατήρησε ότι υπήρχαν συγκεκριμένα φύλλα τα οποία είχαν σηματοδευτεί από το αίμα. Δεν μπορούσε να διακρίνει τα νούμερα που έφεραν επάνω τους. Ήταν καλυμμένα κι αυτά από ένα μαύρο πέπλο, όπως το πρόσωπο της γυναίκας.

Ξύπνησε απότομα με τον ιδρώτα να έχει ποτίσει το κορμί του και τα σκεπάσματα του κρεβατιού. Ήταν μεσημέρι. Σηκώθηκε και έριξε λίγο νερό στο πρόσωπό του. Το όνειρο τον είχε τρομάξει αρκετά παρότι στο παρελθόν είχε την ατυχία να δει χειρότερα όνειρα, βουτηγμένα στον θάνατο. Το νερό τού δρόσισε το πρόσωπο, η ταραχή της καρδιάς του υποχώρησε, και μπόρεσε να σκεφτεί λογικότερα. Δεν είχε ιδέα τι μπορεί να σήμαινε το όνειρο και όφειλε να το ξεχάσει όσο γρηγορότερα γινόταν. Στο Γουέστ δεν υπήρχε χρόνος για περιττές σκέψεις. Προείχε η επιβίωση.

Κατέβηκε στην είσοδο του ξενοδοχείου και μίλησε για λίγα λεπτά με τον ξενοδόχο. Ήθελε να δει αν ο άντρας είχε ακούσει τίποτα περίεργες φήμες για το Ντέντγουντ. Ο ιδιοκτήτης τον διαβεβαίωσε ότι δεν είχε συμβεί τίποτα επιλήψιμο τις τελευταίες μέρες ούτε είχε ακούσει για κανέναν παράνομο ή κάποια συμμορία που ετοιμαζόταν να επιτεθεί στην πόλη. Τα λόγια του ηρέμησαν τελείως τον Χίκοκ. Απερίσπαστος κατευθύνθηκε στο σαλούν Νάτταλ & Μανς για να φάει μεσημεριανό και να περάσει ευχάριστα την ώρα του.

Κάθισε σ' ένα τραπέζι με την πλάτη στον τοίχο και σε σημείο από όπου μπορούσε να εποπτεύει όλους εκείνους που θα έμπαιναν από τη δίφυλλη πόρτα του μαγαζιού. Το φαγητό που του σέρβιραν, -φασόλια με ρύζι και ψημένο ψωμί-, ήταν σίγουρα καλύτερο από το παστό κρέας και τον καφέ που έτρωγε τις προηγούμενες μέρες. Για την ακρίβεια, επειδή το στομάχι του γουργούριζε, παρήγγειλε και μια δεύτερη μερίδα. Όσο έτρωγε, τα μάτια του περνούσαν από έλεγχο όποιον έμπαινε στο σαλούν. Μέχρι στιγμής δεν είχε δει κανέναν παράνομο ή καουμπόη με τον οποίον είχε προηγούμενα. Όλα έβαιναν καλώς.

Σηκώθηκε από το τραπέζι του για να πληρώσει τον ιδιοκτήτη. Ήθελε να ακούσει κι από εκείνον, άτομο ιδιαίτερα αξιόπιστο, αν είχε συμβεί κάτι σημαντικό ή αν αναμενόταν να εμφανιστεί κάποιος γνωστός παράνομος. Ευτυχώς, ούτε εκείνος είχε αντιληφθεί κάτι. Μάλιστα ισχυρίστηκε ότι οι τελευταίες μέρες ήταν αρκετά ήσυχες. Τον ευχαρίστησε για τις ειλικρινείς απαντήσεις του και βγήκε έξω να περπατήσει στην πόλη. Σε δύο με τρεις ώρες θα επέστρεφε για να παίξει ξανά πόκερ.

Όταν ο ήλιος έφτασε σχεδόν στη δύση του, ο Άγριος Μπιλ έκανε την είσοδό του στο Νάτταλ & Μανς με μεγάλη αυτοπεποίθηση. Είχε πολύ καλό προαίσθημα. Η μπάζα της βραδιάς θα ήταν σίγουρα πολύ μεγαλύτερη.

Μια ομάδα τεσσάρων παικτών είχε ξεκινήσει ήδη το άτυπο πρωτάθλημα. Υπήρχε μια κενή θέση στα δεξιά ενός γηραιού άνδρα με μια μακριά γενειάδα. Το θέμα ήταν ότι ο Χίκοκ δεν ένιωθε άνετα να κάθεται με την πλάτη στην είσοδο. Επιδίωκε πάντα να κάθεται με την πλάτη στον τοίχο και να ελέγχει την πόρτα. Αυτή η τακτική τού είχε σώσει τη ζωή περισσότερες φορές από όσα ήταν τα δάχτυλα και των δύο χεριών του. Με τα πολλά όμως αναγκάστηκε να συμβιβαστεί, διαφορετικά δεν θα μπορούσε να παίξει. Ο παίκτης που καθόταν στην αγαπημένη του θέση δεν ήταν διατεθειμένος να του την παραχωρήσει. Εκτός αυτού, τον ενημέρωναν ότι το παιχνίδι της βραδιάς ήταν άλλη παραλλαγή του πόκερ, διαφορετική από εκείνη που είχε παίξει την προηγούμενη. Ωστόσο, ο Χίκοκ δεν δίστασε. Γνώριζε όλες τις παραλλαγές του πόκερ. Κάθισε και πήρε στο χέρι του τα πρώτα φύλλα, τα οποία ήταν καλά.

Λίγο προτού τραβήξει το πέμπτο του φύλλο, μπήκε με φούρια στο σαλούν ο Μπιλ Σάδερλαντ. Έμεινε κοκαλωμένος στην είσοδο κοιτώντας κατά τη μεριά του μάρσαλ. Κρύος ιδρώτας έτρεχε από το πρόσωπό του. Προσπαθούσε να μιλήσει, χωρίς αποτέλεσμα όμως. Ύστερα, τράβηξε το ρεβόλβερ του και πυροβόλησε τον Άγριο Μπιλ στο πίσω μέρος του κεφαλιού φωνάζοντας: «Πάρε αυτό!». Η σφαίρα σκότωσε ακαριαία τον μάρσαλ, βγήκε από το δεξί του μάγουλο και χτύπησε έναν άλλον παίκτη στον αριστερό καρπό.

Ο Τζακ Μακ Κολ, όπως ήταν το πραγματικό όνομα του Μπιλ Σάδερλαντ, δούλεψε σ' ένα χρυσορυχείο έξω από το Ντέντγουντ, και κατάφερε να αθωωθεί αρχικά για τον φόνο του Μπιλ Χίκοκ. Ο ίδιος μάλιστα δήλωσε ότι ο μάρσαλ είχε σκοτώσει πριν από καιρό τον αδερφό του στο Άμπιλιν του Κάνσας. Ο Μακ Κολ πέρασε άλλες επτά μέρες στην πόλη μέχρι ο Καλιφόρνια Τζο να του διαμηνύσει ότι ο αέρας του

Ντέντγουντ μπορεί να απόβαινε εν τέλει μοιραίος για την υγεία του. Έτσι, ο δολοφόνος του Χίκοκ κατευθύνθηκε προς το Γουαϊόμινγκ, όπου σε λιγότερο από έναν μήνα πιάστηκε και κατηγορήθηκε για φόνο, καθώς η απόφαση που λήφθηκε στο Ντέντγουντ δεν είχε νομική υπόσταση. Την πρώτη Μαρτίου του 1877 ο Τζακ Μακ Κολ οδηγήθηκε στην αγχόνη.

Ο Άγριος Μπιλ θάφτηκε στις 3 Αυγούστου του 1876 στο νεκροταφείο έξω από το Ντέντγουντ. Η Καλάμιτι Τζέιν επέμεινε ότι έπρεπε να χτιστεί ένας σωστός τάφος προς τιμήν του άνδρα που είχε αγαπήσει. Έτσι, χτίστηκε γύρω από τον τάφο μια σχετικά περίτεχνη περίφραξη, και τοποθετήθηκε μια αμερικάνικη σημαία, δείγμα τιμής για τις υπηρεσίες του Χίκοκ στον εμφύλιο. Δίπλα του θάφτηκε η Καλάμιτι Τζέιν, που ήθελε σαν τελευταία επιθυμία της να αναπαυτεί αιώνια κοντά στον άνθρωπο που είχε αγαπήσει. Ο θάνατος του μάρσαλ κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού έμελλε να στιγματίσει την ιστορία του πόκερ. Από τότε ο συνδυασμός των φύλλων που κρατούσε ο Άγριος Μπιλ (ένα οχτάρι μπαστούνι, ένας άσσος σπαθί, ένας άσσος μπαστούνι κι ένα οχτάρι σπαθί), ονομάζεται «το χέρι του νεκρού».

Η μονομαχία

Ο μάρσαλ ένιωσε την ιριδίζουσα σκόνη να γδέρνει το πρόσωπό του. Η ζέστη εκείνης της ημέρας σε συνδυασμό με τα πολλά χιλιόμετρα πορείας τον είχαν εξουθενώσει. Η καφεκόκκινη φοράδα του ευτυχώς είχε κρατηθεί στο ύψος των περιστάσεων. Έπρεπε να πιάσει τον Μπίλι Λένον πάση θυσία. Κάθε φορά που βρισκόταν όμως ένα βήμα πριν το τέλος, εκείνος ξεγλιστρούσε σαν το φίδι. Είχε ένα αλλόκοτο ένστικτο επιβίωσης ο ντεσπεράντο. Είχε περάσει κιόλας ένας χρόνος από τότε που είχε ξεκινήσει το κυνήγι του. Τα μαλλιά του μάρσαλ Τομπάις είχαν ασπρίσει επικίνδυνα. Ήταν λες και είχαν περάσει από πάνω του τα εξαπλάσια χρόνια.

Ξεπέζεψε από το άλογο και κρατώντας το από τα χαλινάρια το οδήγησε προς το γνωστότερο ξενοδοχείο της πόλης. Είχε απόλυτη ανάγκη από ένα καλό κρεβάτι και νερό για να πλυθεί. Θα έμενε στην πόλη δύο τουλάχιστον μέρες. Αισθανόταν ότι τούτη τη φορά βρισκόταν ένα βήμα μπροστά από τον αντίπαλό του. Η ατελείωτη αναζήτηση έπρεπε να φέρει αποτελέσματα, διαφορετικά θα αναγκαζόταν να εγκαταλείψει το κυνήγι και να γυρίσει πίσω στην πόλη του. Όσο καιρό έλειπε, διαδίδονταν φήμες ότι σ' εκείνη την περιοχή του Γουέστ είχε αυξηθεί η εγκληματικότητα. Ο ίδιος δεν ανησυχούσε, καθώς ήταν βέβαιος ότι ο βοηθός του ήταν γρηγορότερος στο πιστόλι. Δύσκολα μπορούσε να τον αντιμετωπίσει κάποιος.

Διάβηκε το κατώφλι του ξενοδοχείου αφού πρώτα τίνανε τα ρούχα του για να διώξει τη σκόνη. Ζήτησε ένα δωμάτιο στον πρώτο όροφο και μια θέση στον στάβλο με καλό σανό για το ζωντανό. Ο γέρος ιδιοκτήτης τον διαβεβαίωσε ότι θα έμενε ικανοποιημένος από τις ανέσεις του δημιουργήματός του. Βρισκόταν σε μία από τις πιο φιλήσυχες περιοχές του Γουέστ. Προσπάθησε να θυμηθεί πότε είχε αναγκαστεί να έρθει σ' αυτό το μέρος. Ήταν τουλάχιστον δέκα χρόνια πίσω και ο πιστολέρο που είχε κληθεί να αντιμετωπίσει τότε ήταν σωστός δαίμονας. «Είναι πιο γρήγορος από τη σκιά του» συνήθιζαν να λένε οι κάτοικοι της πόλης. Μολαταύτα, ο Τομπάις είχε αποδειχτεί ταχύτερος. Ο Λάναγκαν δεν είχε προλάβει καν να τραβήξει το σιδερικό του.

Ο Τομπάις έριξε νερό στο πρόσωπό του. Ξεντύθηκε κι έπεσε στο κρεβάτι. Προτού κλείσει τα μάτια του, έκρυψε το Κολτ του κάτω από το ασπριδερό μαξιλάρι. Με το καπέλο του σκέπασε το πρόσωπό του. Άρχισε να ροχαλίζει και ο θόρυβος που έκανε, φανέρωνε την πραγματικότητα: ο δυνατός μάρσαλ είχε γεράσει πια.

Οι εκκωφαντικές ιαχές που έρχονταν από το σαλούν τον ξύπνησαν. Έχωσε απότομα το δεξί του χέρι κάτω από το μαξιλάρι. Έβγαλε το πιστόλι και το χάιδεψε. Ντύθηκε αμέσως κι εγκατέλειψε το δωμάτιο.

Ο βόμβος είχε σταματήσει. Κατέβηκε τα ξύλινα σκαλιά και περπατώντας αγέρωχα έφτασε ως το μπαρ του μαγαζιού. Έριξε μερικά διερευνητικά βλέμματα δεξιά κι αριστερά. Στη γωνία στεκόταν ο Μπίλι Λένον. Δεν τον είχε αντιληφθεί.

«Τι έγινε εδώ;» ρώτησε τον μπάρμαν που είχε χάσει το χρώμα του.

Εκείνος προσπάθησε να μιλήσει, αλλά εν τέλει ψέλλισε κάτι ακαταλαβίστικες λέξεις.

Ο Τομπάιας τού έκανε νόημα να σωπάσει. Στράφηκε προς τον Λένον. Τα μάτια του ξέρναγαν φωτιά. Είχε έρθει επιτέλους η ώρα για εκδίκηση.

«Μπίλι, έλα έξω να μονομαχήσουμε. Αυτή θα είναι η τελευταία φορά που θα σηκώσεις το σιδερικό σου» φώναξε χαϊδεύοντας το δικό του.

«Μάρσαλ, αυτό που κάνεις είναι λάθος. Το ξέρεις ότι δεν μπορείς να με συναγωνιστείς. Έχεις γίνει αργός πια» απάντησε εκείνος γαλήνια πίνοντας τις τελευταίες γουλιές της μπύρας του. Το αλκοόλ τον βοηθούσε να ηρεμήσει.

Βγήκαν από το σαλούν και στάθηκαν ο ένας απέναντι στον άλλον. Το κυνηγητό είχε κρατήσει έναν ολόκληρο χρόνο. Είχε έρθει η στιγμή να λύσουν μια για πάντα τις διαφορές τους. Ένας από τους δύο δεν θα έβλεπε ξανά τον γαλανό ουρανό.

Τα χέρια τους γυρόφερναν τα όπλα. Ο ντεσπεράντο τράβηξε πρώτος το φονικό εργαλείο. Πυροβόλησε δέκατα του δευτερολέπτου νωρίτερα από τον εκπρόσωπο του νόμου. Η σφαίρα τον βρήκε στην καρδιά. Το άψυχο κορμί του μάρσαλ έγινε ένα με το χώμα.

Οι καλοί είχαν χάσει τούτη τη φορά.

Το συγκεκριμένο διήγημα είχε δημοσιευτεί στο διαδικτυακό περιοδικό fractalart.gr.

Ευχαριστίες

Για να γραφτεί η συγκεκριμένη συλλογή διηγημάτων, αφιερώθηκαν αμέτρητες ώρες πάνω από βιβλία και ιστοσελίδες, καθώς όλες οι διηγήσεις βασίζονται σε πραγματικά γεγονότα, ιδίως τα διηγήματα με τον Χίκοκ και τον Σάττερ. Γι' αυτόν τον λόγο νομίζω πως θα πρέπει να ευχαριστήσω την ιστοσελίδα Legends Of America (<http://www.legendsofamerica.com/>), που κρύβει έναν απίστευτο πλούτο πληροφοριών για την Άγρια Δύση. Επιπλέον, εξίσου χρήσιμο ήταν και το έργο του Έμμετ Ντάλτον, «Οι αδελφοί Ντάλτον», που κυκλοφορεί στα ελληνικά από τις Εκδόσεις Πηγή και θα μπορούσε να ειπωθεί ότι αποτελεί την επίσημη βιογραφία της γνωστής συμμορίας, καθώς ο Έμμετ ήταν ο μικρότερος γιος της οικογένειας Ντάλτον και μέλος της συμμορίας. Συγχρόνως, διαφωτιστικό ήταν και το βιβλίο «Από την Άγρια Δύση στον Νέο Κόσμο, η συγκλονιστική ιστορία της δύσεως» από τις Εκδόσεις Αδελφοί Γ. Βλάσση, και τα δύο μαθήματα που παρακολούθησα διαδικτυακά από το πανεπιστήμιο Columbia και τον καθηγητή Eric Foner (The Civil War and Reconstruction 1861-1865 και The Civil War and Reconstruction 1865-1890). Τέλος, θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά τις Εκδόσεις Σαΐτα για την άριστη συνεργασία που είχαμε. Επίσης, την οικογένειά μου και τους φίλους μου για τη στήριξή τους, τον Νικήτα για το φοβερό εξώφυλλο-οπισθόφυλλο και την Ευρυδίκη, στην οποία οφείλω πολύ περισσότερα από ένα απλό ευχαριστώ για την απίστευτη βοήθειά της καθ'όλη τη διάρκεια της συνεργασίας μας, ενώ θα ήθελα να ευχαριστήσω και εσάς τους αναγνώστες για τον πολύτιμο χρόνο που αφιερώσατε στην ανάγνωση του βιβλίου μου. Οποιοδήποτε λάθος ή παράλειψη στο παρόν έργο βαρύνει αποκλειστικά εμένα.

Αντίο. Σου εύχομαι ολόψυχα να έχεις πάντα ό,τι επιθυμείς.

Η ιδέα για τις Εκδόσεις Σαΐτα ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της αγάπης για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της δημιουργικότητας,
ο ζέφυρος της καινοτομίας,
ο σιρόκος της φαντασίας,
ο λεβάντες της επιμονής,
ο γραίγος του οράματος,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Στην Άγρια Δύση επιβιώνουν οι σκληροί, αυτοί που μπορούν ανά πάσα στιγμή να τραβήξουν το πιστόλι τους και να σκοτώσουν χωρίς ενδοιασμούς. Μόνο η επιβίωση έχει σημασία, ο άνθρωπος και η ζωή του δεν μετρούν.

Μέσα από αυτά τα έξι διηγήματα αναδεικνύεται το θρυλικό Γουέστ των πιστολιέρο που σημάδεψαν μια ολόκληρη εποχή κι ένα ολόκληρο έθνος.

Φτιάξτε λοιπόν μια τεκίλα, βάλτε μουσική σπαγγέτι γουέστερν, απλωθείτε στον καναπέ σας και απολαύστε τις ιστορίες της Άγριας Δύσης.

ISBN: 978-618-5147-86-0